

Cod ECLI ECLI:RO:CABUC:2022:185.000313

DOSAR NR.477/2/2022

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ NR.313

ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 22.02.2022

CURTEA CONSTITUITĂ DIN :

PREȘEDINTE: ADINA ELVIRA GHIȚĂ

GREFIER: DAN ALEXANDRU DINU

Pe rol se află cauza de contencios administrativ și fiscal, formulată de reclamantul (...) în contradictoriu cu pârâți Comitetul Național pentru Situații de Urgență și Guvernul României prin Secretariatul General al Guvernului, și intervenient principal Asociația (...) și intervenient accesoriu Ministerul Afacerilor Interne, având ca obiect anulare acte administrativ cu caracter normativ - HG nr.34/2022.

La apelul nominal făcut în ședință publică, a răspuns reclamantul, personal, legitimată cu CI, datele de identificare ale acesteia fiind consemnate în caietul grefierului de ședință, intervenientul Asociația (...) reprezentat prin domnul avocat (...) cu împuternicire avocațială la dosar și intervenient accesoriu Ministerul Afacerilor Interne prin domnul consilier juridic (...), cu delegație pe care o depune la dosar, lipsă fiind celelalte părți.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează instanței de judecată că, la data de 22.02.2022, la serviciul registratură, pârâțul Guvernul României a depus documentația care stat la baza actului emis, iar în data de 22.02.2022, la serviciul registratură, intervenientul accesoriu Ministerul Afacerilor Interne a depus note de ședință, după care:

Instanța pune în discuție amânarea cauzei pentru sau amânarea pronunțării pentru observarea actelor depuse astăzi, respectiv HG nr.171 și HCMSU nr.7/2022.

Toate părțile prezente învederează că nu solicită termen de judecată sau amânarea pronunțării.

Instanța pune în discuție cererea de intervenție accesorie.

Titularului cererii de intervenție accesorie, domnul consilier juridic (...) solicită admiterea cererii de intervenție accesorie formulată de Ministerul Afacerilor Interne în interesul Guvernului României în temeiul prevederilor art.61 C.pr.civ., având în vedere că Ministerul Afacerilor Interne are calitate de inițiator al actelor contestate și instituția răspunde în concret pe executarea acestora.

Reclamantul personal, solicită respingerea cererii de intervenție accesorie considerând că nu are nici un fel de interes în promovarea unei asemenea cererii.

Intervenientul principal prin avocat solicită respingerea cererii de intervenție accesorie, având în vedere că hotărârile de Guvern atacate aparțin Comitetul Național pentru Situații de Urgență și nu Ministrului Afacerilor Interne. Mai mult decât atât, jurisprudența consolidată statuează că, chiar dacă se face vorbire despre intervenția accesorie, intervenientul trebuie să justifice un interes propriu, ori un astfel de interes nu poate fi justificat.

Instanța stabilește că există interes în intervenția accesorie formulată, ca urmare va dispune admiterea în principiu a acesteia, față de prevederile art.16 se poate atrage răspunderea funcționarului pentru un act administrativ necorespunzător și anume a funcționarului care l-a inițiat, care face parte din schema de personal a intervenientului, context în care apreciază că intervenientul trebuie să poată să facă apărări în cauză, iar hotărârea trebuie să i fie opozabilă.

Reclamantul personal, invocă excepția lipsei calității de reprezentant în ceea ce privește pe intervenientul accesoriu.

Instanța pune în discuție excepția lipsei calității de reprezentant.

Intervenientul accesoriu prin consilier juridic precizează că la nivelul Ministerului Afacerilor Interne, profesia de consilier juridic este reglementată prin Ordinul Ministerul Afacerilor Interne nr.806/2017, astfel că, a absolvit un examen, a fost numit în funcție.

Reclamantul personal, solicită admiterea excepției lipsei calității de reprezentant având în vedere că dacă d-nul consilier juridic nu apare în tabelul consilierilor juridici, prin urmare nu are un drept de a profesa.

Intervenientul principal prin avocat achiesează la concluziile reclamantului, dar lasă la aprecierea instanței.

Instanța respinge excepția lipsei calitatii de reprezentant a consilierului juridic, potrivit legii care reglementeaza profesia de consilieri juridic nu este obligatoriu ca toți consilierii juridici care practică această profesie să fie înscrși pe tablou, lipsa înscrierii pe tablou neatrăgând consecințe fata de acestia.

Reclamantul personal, comunică în ședință instanței cât și părți adevărate înscrisuri, reprezentând raport medical.

Instanța pune în discuție necesitatea administrării de probe în cauză.

Atât reclamantul cât și toate părțile prezente prin reprezentanți aleși solicită administrarea probei cu înscrisurile de la dosar.

Deliberând asupra cererii de probe, instanța, apreciind proba cu înscrisuri și anume cele aflate la dosar, ca fiind legală, utilă, pertinentă și concludentă soluționării cauzei, o încuviințează pentru ambele părți în condițiile dispozițiilor art. 258, 260 C.pr.civ.,.

Instanța pune în discuție cererea parțială de renunțare la judecată.

Reclamantul personal, precizează că în acțiunea inițială a înțeles să se judece cu Comitetul Național pentru Situații de Urgență dar acum înțelege să se judece doar cu Guvernul României.

La interpelarea instanței cu privire la Guvernul României dacă a fost chemat în judecată și față de hotărârile Comitetului Național pentru Situații de Urgență sau numai față de hotărârile emise de Guvernul României, reclamantul arată că a renunțat la judecarea nulității hotărârilor CNSU.

Instanța pune în discuție excepție lipsei calității procesuale pasive a Guvernului invocată față de hotărârile Comitetului Național pentru Situații de Urgență.

Reclamantul personal, solicită admiterea excepției față de hotărârea CNSU precizând că nu are calitate procesuală pasivă, are calitate pasivă față de Hotărârile pe care le-a emis, respectiv HG nr.34/2022 și HG nr. 171/2022, iar față de cererea de renunțare la judecată învederează concluzii de admitere.

Intervenientul principal prin avocat, apreciază că ar avea calitate procesuală pasivă întrucât ar fi trebuit să se adopte hotărârea de guvern la propunerea Ministrului Afacerilor Interne, însă a fost adoptată la propunerea Comitetului Național pentru Situații de Urgență. Față de renunțarea la judecată arată că lasă la aprecierea instanței.

Intervenientul accesoriu prin consilier juridic față de excepțiile invocate învederează concluzii de admitere iar în ceea ce privește cererea de renunțare la judecată arată că lasă la aprecierea instanței.

Nefiind alte cereri de formulat, excepții de invocat ori probe de administrat, instanța apreciază cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra fondului cauzei.

Reclamantul personal, solicită admiterea cererii de chemare în judecată astfel cum a fost formulată, completată, modificată și precizată, cu cheltuieli de judecată reprezentând taxa judiciară de timbru. Cu privire la solicitarea de anulare a HG nr.34/2022 și HG nr.171/2022

solicită să se constate că este întemeiată pentru motivele invocate în cererea principală și cea completatoare.

Având în vedere dispozițiile art.53 din Constituție, art.2 lit. A,c,d,f; din O.U.G nr.21/2004, art.3,4,6 din Legea nr.55/2020, susține că ne aflăm în prezența unei mențineri a stării de alertă și nu o prelungire a acesteia, starea e alertă ce a fost instituită prin HG nr.394/18.05.2020, nefiind întrunite condițiile referitoare la existența unui eveniment excepțional cu evoluție necontrolată, intensă, imprevizibilă, după care depune concluzii scrise.

Pe fondul intervenției principale formulată de (...) învederează concluzii de admitere, considerând că cererea este întemeiată au un interes, sunt pentru 50 de persoane care au depus la dosar acte vătămătoare. În ceea ce privește cererea de intervenție accesorie învederează concluzii de respingere.

Intervenientul principal prin avocat având în vedere efectele erga omnes pe care le produce Hotărârea de Guvern prin coroborare cu imposibilitatea atacării Hotărârilor de Guvern, justifică practic și suspendare pentru ca actul de justiție să aibă efect.

În acest sens, se face precizarea că înaintat o plângere prealabilă către Guvern, Senat, Camera Deputaților, în sensul de a se conforma Deciziei nr. 392, având în vedere obligativitatea ca în termen de 45 de zile să primească un răspuns și iată cum au trecut 250 de zile iar Camera Deputaților și Senatul nu a răspuns, însă Guvernul României a răspuns explicând că nu s-ar circumscrie obiectului unei plângeri prelabile solicitarea subscrisei, de parcă interesul intervenientei nu ar fi fost de a se responsabiliza Guvernul ci de a isi crea oportunitatea unui alt dosar pe rolul instanței. Interesul intervenientei nu a fost să se judece vreodată pe astfel de cereri în anularea hotărârilor de Guvern, întrucât au apreciat încă de la început că acestea sunt nelegale și netemeinice.

În ceea ce privește documentul intitulat analiza factorilor de risc care este luat ad literam în nota de fundamentare, astfel că ,nu există nici un element contrar dacă se va analiza fiecare analiză a factorilor de risc de la începutul prelungirii stărilor de alertă și până în prezent se poate observa că numai datele sunt schimbate. Mai mult decât atât, hotărârea de guvern nu a fost adoptată la propunerea Ministrului Afacerilor Interne, ci la propunerea Comitetului Național pentru Situații de Urgență, fiind încălcate prevederile Legii nr.24/2000. Acesta fiind unul din argumentele privind nenumăratele încălcări ale Legii nr.24/2000 și având în vedere că reglementează normele de tehnică legislativă, este imperativă la fel cum și Constituția este imperativă. Mai mult, chiar dacă Legea nr.55 apreciază că oricum are o amprentă puternică de neconstituționalitate și având în vedere prin coroborare cu încălcarea drepturilor constituționale, prin raportare la deseale încălcări ale Legii nr.24/2000 dar și ale Legii nr.55, și luând în considerare inclusiv și faptul că regulamentele Europene, art.20 din Constituție fac referire la prioritatea tratatelor internaționale și există norme care permit magistratului să se raporteze inclusiv la aceste tratate internaționale atunci când un act normativ de pe teritoriul statului ar contraveni acestuia.

Propunea pe care a învederat-o Ministerul Afacerilor Interne, face referire la dispozițiile art.1 alin.(2) și art.5 alin.(2) din Legea nr.24/2000, astfel cum s-a precizat anterior. Aceasta ne arată că susține proiectele de acte normative care pot fi inițiate numai de autoritatea competentă potrivit legii să le inițieze. Mai mult, conform art.4 alin.(1) din Legea nr.55/2020, starea de alertă poate fi prelungită pentru motive temeinice pentru cel mult 30 de zile prin hotărârea guvernului la propunerea Ministrului Afacerilor Interne. De asemenea, se arată că nu există o evaluare preliminară de impact, nu există avizul Consiliului Legislativ și nici a Consiliului Economic Social. În ceea ce privesc amendamentele care au fost inserate în cadrul acestui aviz, consideră că nu au fost respectate. Respectarea acestor amendamente fiind de altfel imperativă și ducând din nou la nulitatea actului administrativ cu caracter normativ.

În ceea ce privește epidemia care nu a fost declarată pe teritoriul României, consideră că ratele de incidență nu mai au valoare atâta timp cât epidemia nu a fost declarată, existând un document depus la dosarul cauzei emanând de la Ministerul Sănătății.

Mai mult, având în vedere că testele generează costuri apreciază că, singura variantă care rămâne disponibilă ar fi vaccinarea sau îmbolnăvirea. Cum vaccinurile se află în stadiul de studiu clinic și astfel cum s-a depus la dosarul cauzei într-un document emanând de la Organizația Mondială a Sănătății, generează efecte secundare mult mai accentuate decât se aduce la cunoștința publicului. Mai mult, singura variantă a cetățenilor pentru exercitarea drepturilor și libertăților fundamentale rămâne îmbolnăvirea. O astfel de variantă nu poate fi luată în considerare. Se mai arată că, însăși nemotivarea duce la nulitatea actului administrativ, pentru că nu este motivat de ce fiecare măsură este necesară și proporțională și trebuia ca situația de amploare prevăzută la art.3 alin.(4) să aibă o justificare concretă și acele capitole din nota de fundamentare să fie justificate practic în parte. Lipsa unuia dintre elemente duce la nelegalitatea și netemeinicia hotărârii de guvern. În același timp discriminarea cetățenilor României este nejustificată, drepturile și libertățile fundamentale fiind încălcate, considerând restricționate aceste drepturi conform declarației Universale a Drepturilor Omului. În ceea ce privește masca de protecție nu s-a probat caracterul adecvat al obligației de a purta mască, nu s-a probat nici caracterul necesar al acestei obligații. Mai mult decât atât, se face referire la masca de protecție de tip medical sau tip FFP2, neexistând nici un act normativ care să indice astfel de caracteristici. Practic modalitatea prin care se pot verifica aceste caracteristici este imprecisă și neclară. În ceea ce privește agenți constataori, aceștia nu pot constata o contravenție fără ca procesul-verbal să nu fie lovit de nulitate, având în vedere că măștile de tip medical se aseamănă cu cele care nu sunt de tip medical. Mai mult, deși este prevăzută încetarea stării de alertă nu s-a întâmplat acest aspect. În ceea ce privește accesul persoanelor pe baza certificatului verde, practic sunt încălcate un șir nenumărat de drepturi, condiționat de prezentarea unor dovezi referitoare la starea de sănătate, respectiv vaccinare sau rezultatul unor teste.

Mai mult, practic o astfel de restrângere nu poate fi realizată decât prin lege. Ori, în România vaccinarea nu este obligatorie, iar în Legea nr.55 nu există nicio prevedere cu privire la vaccinare. În ceea ce privesc testele se arată că nu există o certitudine față de ce reprezintă ele ca

și rată de eficiență. Mai mult decât atât, această reglementare este susceptibilă de a încălca alte drepturi și libertăți, învederând că au sosit pe e-mail-ul subscrisei mai multe sesizări în sensul în care cetățeni nu își pot prelungi valabilitatea cărți de identitate și nu pot intra în nici o instituție publică. Fată de toate aspectele învederate solicită admiterea acțiunii.

Intervenientul accesoriu prin consilier juridic apreciază că a răspuns tuturor acestor critici în cuprinsul cererii de intervenție, astfel că, pentru aceste argumente solicită respingerea cererea de chemare în judecată cât și intervenția principală. În ceea ce privește cererea de intervenție accesorie solicită admiterea acesteia astfel cum a fost formulată.

C U R T E A,

Deliberând asupra prezentei cauze, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Curtea de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, la data de 27.01.2022, sub nr. 477/2/2022, (...) în contradictoriu cu pârâții Comitetul Național pentru Situații de Urgență și Guvernul României prin Secretariatul General al Guvernului, având ca obiect „anulare acte administrativ cu caracter normativ - HG nr.34/2022, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună în principal în temeiul disp. art. 6 din CEDO, a art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, a deciziei CCR nr.392/2021, suspendarea executării dispozițiilor din anexele HG nr. 34/2022, care condiționează participarea la diverse activitati de vaccinare/imunizare/testare, precum și suspendarea efectelor disp. art. 1 din Anexa 2 a HG nr. 34/2022, până la data soluționării definitive a acțiunii în anulare; Anularea în întregime a HG nr. 34/2022 și HCNSU nr. 1/2022 ; în baza art. 453 al. 1 NCPC solicit instanței obligarea paraților la suportarea cheltuielilor de judecată ocazionate de acest proces;

În subsidiar, anularea în parte a HG nr. 34/2022 și HCNSU nr. 1/2022, în privința dispozițiilor din anexe care condiționează participarea la diverse activitati de vaccinare/imunizare/testare. precum și anularea art. 1 din Anexa 2 a HG nr. 34/2022 și a punctului nr.5 din Anexa la HCNSU nr. 1 din 05.01.2022, pentru următoarele motive.

Potrivit considerentelor Deciziei nr.392 din 08.06.2021 a Curții Constituționale a României, procedurile judiciare privind actele administrative, Hotărâri ale Guvernului care dispun măsurile aplicate în starea de alertă sunt supuse controlului instanțelor de contencios administrativ care sunt chemate să analizeze dacă aceste măsuri respecta exigentele constituționale referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți. Mai reține Curtea că datorită precarității dispozițiilor art.72 din Legea nr.55/2020, persoanele interesate să conteste în contencios administrativ o astfel de hotărâre de guvern nu au posibilitatea de a obține o hotărâre

judecătoreasca în termenul de aplicabilitate al acestei hotărâri și de aceea accesul la justiție trebuie să fie asigurat în mod efectiv și eficient, într-un termen foarte scurt. Potrivit disp. art. 7 alin 5 din Legea nr. 554/2004, în cazul acțiunilor îndreptate împotriva actelor administrative care nu mai pot fi revocate întrucât au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice, nu este obligatorie plângerea prealabilă.

Prin urmare, față de aceste aspecte, solicită soluționarea cererii de anulare a HG nr. 34/2022 și HCNSU nr. 1/2022

De asemenea, în cazul în care va fi invocată excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată, solicită a fi respinsă, față de împrejurarea că actul administrativ normativ atacat se află în circuitul civil, față de prevederile art. 7 alin. (5) din Legea nr. 554/2004 conform cărora o dată ce un act administrativ a intrat în circuitul civil nu mai este necesară efectuarea procedurii prealabile în vederea atacării sale în contencios administrativ. Solicita a constata că prevederile art. 7 al.5 Legea 554/2004 au în vedere actele administrative aflate în circuitul civil, fără a distinge dacă acestea sunt normative sau individuale. Ca atare, nici interpretul nu poate face o astfel de distincție, astfel încât acest text se va aplica în speța dedusă judecății, urmând a se constata că nu este necesară formularea plângerii prealabile, de vreme ce la data depunerii acțiunii, actul administrativ normativ atacat intrase în circuitul civil.

Sub aspectul interesului, acesta este licit, prezent și actual, având în vedere că reclamantul face parte din categoria persoanelor nevaccinate și care nu au trecut prin boală, în consecință nu deține certificatul verde. În acest context, nu se poate pune în discuție problema lipsei de interes - excepție des uzitată de către parați.

Reclamantul este o persoană nevaccinată, fiind, așadar, afectat în mod direct de hotărârea de guvern ce face obiectul cauzei, care îi se aplică inclusiv sub aspectul interdicțiilor, astfel încât justifică un interes personal și direct în formularea prezentei acțiuni. Interesul se menține și ulterior încetării termenului de aplicare a actului administrativ menționat, față de împrejurarea că analiza legalității acestuia este relevantă sub aspectul posibilității subsemnatului de a solicita măsuri reparatorii ca urmare a aplicării sale.

Cum prevederile art. 18 și 19 din Legea 554/2004 condiționează posibilitatea de a fi despăgubit pentru suportarea efectelor unui act administrativ de declararea nelegalității respectivului act, interesul de a se constata un act administrativ normativ ca fiind nul subzistă și momentului în care efectele acestui act administrativ normativ au încetat prin atingerea termenului.

În plus, a decide în sens contrar ar însemna să fie negat complet accesul la justiție, cu atât mai mult cu cât, în prezent, nu există o cale de atac eficientă față de hotărârile de guvern prin care se declară și reglementează starea de alertă, așa cum reiese și din considerentele Deciziei 392/2021 a CCR.

În fapt, prin Hotărârea nr. nr. 1/2022 Comitetului Național pentru Situații de Urgență a propus prelungirea stării de alertă și a măsurilor necesar a fi aplicate pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, hotărâre în baza căreia a fost adoptată Hotărârea Guvernului privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 08.01.2022, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.

Astfel, starea de alertă a fost prelungită pentru 30 zile. începând cu 08.01.2022. Cu privire la căpătul numărul 1 de cerere prin care a solicitat instanței în temeiul disp. art. 6 din CEDO, a art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, a deciziei CCR nr.392/2021, suspendarea executării dispozițiilor din anexele HG nr. 34/2022, care condiționează participarea la diverse activități de vaccinare/imunizare/testare, precum și suspendarea efectelor disp. art. 1 din Anexa 2 a HG nr. 34/2022, până la data soluționării definitive a acțiunii în anulare, solicită admiterea acestuia pentru următoarele motive:

Solicită a se avea în vedere Decizia CCR nr. 392/08 iunie 2021 prin care Curtea Constituțională a decis: „Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Kapcza Mikolt Krisztina în Dosarul nr. 664/33/2020 al Curții de Apel Cluj - Secția a III-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 72 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID- 19, cu referire la art. 42 alin (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul National de Management al Situațiilor de Urgență, precum și soluția legislativă din art. 72 alin. (1) din Legea nr. 55/2020, potrivit căreia dispozițiile acestei legi se completează cu reglementările de drept comun aplicabile în materie în ceea ce privește soluționarea acțiunilor formulate împotriva hotărârilor Guvernului prin care se instituie, se prelungește sau se încetează starea de alertă, precum și a ordinelor și a instrucțiunilor prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă, sunt neconstituționale. Prin această Decizie Curtea Constituțională a declarat ca fiind contrare Constituției României dispozițiile din Legea nr. 55/2020 prin care legiuitorul român a decis să aplice reglementările de drept comun incidente în materie în ceea ce privește soluționarea acțiunilor formulate împotriva hotărârilor Guvernului prin care se instituie, se prelungește sau se încetează starea de alertă.

A se vedea, în acest sens, punctele 55- 56 al acestei Decizii. Aplicabil prezentei cauze este și pct. 46 al Deciziei invocate: “Curtea subliniază că, în vederea înlăturării viciului de neconstituționalitate constatat și a asigurării unei reglementări clare, ca să garanteze în mod efectiv și eficient accesul la justiție al persoanelor ale căror drepturi sau interese au fost încălcate prin emiterea unor hotărâri ale Guvernului, ordine sau instrucțiuni ale miniștrilor pentru punerea în aplicare a chemat să reglementeze o procedură al cărei conținut să fie ușor identificabil, clar și previzibil sub aspectul consecințelor și care să asigure posibilitatea soluționării cauzelor în regim de urgență, într-un termen foarte scurt, astfel încât hotărârile pronunțate să fie apte să înlăture în mod concret și eficient consecințele actelor administrative atacate, în perioada în care acestea produc efecte.” Or în lipsa unor asemenea proceduri, apreciaza că se impune să fie aplicat

dreptul comunitar, și anume Recomandarea nr. R(89) 8 adoptată de Comitetul de Miniștri din cadrul Consiliului Europei la 13.09.1989.

Primul principiu din Recomandarea nr. R(89) garantează instanțelor posibilitatea de a suspenda actele administrative nelegale: I. „Atunci când o instanță este sesizată cu o contestație referitoare la un act administrativ, iar instanța nu a pronunțat încă o decizie, solicitantul poate cere aceleași instanțe sau unei alte instanțe competente să ia măsuri de protecție provizorie împotriva actului administrativ. Persoana în cauză trebuie să aibă același drept de a solicita unei instanțe competente să ia măsuri de protecție provizorie, înainte de contestarea actului în conformitate cu primul sub- paragraf, în caz de urgență sau atunci când o plângere administrativă, care nu cuprinde în sine niciun efect suspensiv, a fost depusă împotriva actului administrativ și nu a fost încă soluționată. II. În decizia privind acordarea protecției provizorii solicitantului, instanța trebuie să ia în considerare toți factorii relevanți și interesele. Măsuri de protecție provizorii pot fi acordate, în special, în cazul în care executarea actului administrativ este susceptibilă de a provoca daune severe, care ar putea fi remediate cu dificultate și dacă există un caz prima-facie împotriva valabilității actului. III. Măsurile de protecție provizorie dispuse de către instanța competentă pot lua forma de suspendare a executării actului administrativ, în întregime sau parțial, prin care se dispune în totalitate sau parțial restabilirea situației care a existat la momentul adoptării actului administrativ sau la orice modificare ulterioară, și de impunere asupra administrației a oricărei obligații corespunzătoare, în conformitate cu competențele Curții. Măsurile de protecție provizorie se acordă pentru perioada stabilită de instanță. Ele pot fi supuse anumitor condiții și pot fi revizuite.

Reclamantul prezintă cazuri de jurisprudență relevantă pentru aplicarea Recomandării nr. R(89) 8 adoptată de Comitetul de Miniștri din cadrul Consiliului Europei la 13.09.1989. Așa cum s-a arătat de altfel și în recomandarea nr. 16/2003 a Comitetului Miniștrilor din cadrul Consiliului Europei, executarea deciziilor administrative trebuie să țină cont de drepturile și interesele persoanelor particulare. Aceeași recomandare reamintește principiile din recomandarea nr. R/89/8 a Comitetului de Miniștri care cheamă autoritatea jurisdicțională competentă, în speță instanța judecătorească, atunci când executarea unei decizii administrative este de natură să provoace daune grave particularilor cărora li se aplică decizia, să ia măsuri provizorii corespunzătoare. Prin urmare, având în vedere natura drepturilor încălcate (drepturi fundamentale), atingerea gravă adusă drepturilor și libertăților fundamentale și situația subsemnatului și interesele pe care le apăr, singura măsură provizorie corespunzătoare pe care o poate pronunța instanța în prezenta cauză este suspendarea actelor atacate până la soluționarea definitivă a acțiunii în anularea respectivelor acte.

Se mai aduce la cunoștință faptul că nu este vaccinat și nici nu au trecut prin boală, motiv pentru care este privat de drepturile și libertățile fundamentale recunoscute de Constituția României. Astfel, reclamantul are acces doar la unități alimentare, care nu sunt situate în centrele comerciale și la un număr redus de unități non-alimentare. Nu are acces la cultură fiindcă nu are acces la cinematografe, teatre, muzee, concerte etc., nu are dreptul să meargă la întruniri. Este

privat de dreptul la muncă, de a avea un nivel de trai decent și de a se bucura de libertatea economică. Arata ca este de profesie jurist, a fost angajat la mai multe societăți comerciale, ca urmare a adoptării actelor normative atacate, o parte dintre angajatori l-au concediat, i-au închis contractul individual de munca pe considerentul ca nu este vaccinat și nu le-a putut reprezenta interesele în relația cu mai multe instituții ale statului, deoarece accesul în aceste instituții nu i-a fost permis. Accesul în incintele instituțiilor publice centrale și locale nu i-a fost permis pe motiv ca nu a putut face dovada vaccinării împotriva virusului SARS-CoV-2. Angajatorii i-au pus în vedere ca nu sunt de acord să deconteze costurile unor teste RT-PCR sau antigen rapid pentru a putea avea accesul peste tot, deoarece raportat la numărul de zile lucratoare costurile sunt foarte mari, singura soluție fiind încetarea colaborării. Mai precizează că nici reclamantul nu am avut posibilitatea de a suporta aceste costuri, deoarece în aceste instituții ar trebui să pătrunda zilnic, iar un test RT-PCR este valabil doar 72 de ore, iar cel antigen rapid 48 de ore, prin urmare costurile erau foarte mari, nu și le permitea. Autoritățile statului ar fi trebuit să întreprindă toate demersurile care se cuvin pentru a nu fi privat de dreptul la muncă, de a avea asigurat un nivel de trai decent, au nesocotit aceasta obligație și m-au lipsit de principala sursă de venit. Mai mult, autoritățile statului au pretenția să îmi achit, la scadență, datoriile către CAS și Bugetul de stat, așteptând să încaseze aceste contribuții chiar dacă îmi suprimă posibilitatea de a-mi exercita meseria, sub sancțiunea plății penalităților de întârziere, executării silit, popririi conturilor bancare și executării bunurilor mele. Se mai arată că i-a fost luată și libertatea economică prin faptul că nu mai pot iniția proiecte și activități de specialitate, evenimentele și întrunirile fiind interzise.

Solicită a se avea în vedere și coșul minim de consum pentru un trai decent pentru o familie în anul 2022. Cum să asigure coșul minim de consum în condițiile în care i-a fost interzis, indirect dreptul la muncă? Cum poate avea un trai decent dacă o parte din venituri îi lipsesc? Paguba este iminentă: dacă instanța de judecată nu dispune suspendarea actelor atacate, va suporta în continuare efectele hotărârilor cu pricina, iar la momentul rămânerii definitive a hotărârii soluția instanței va fi fără efect asupra drepturilor și libertăților mele fundamentale întrucât, cel mai probabil, vor fi în vigoare alte măsuri, însă subsemnatul am suferit deja efectele vătămătoare ale adoptării hotărârilor atacate. Practic, prin suspendarea actelor atacate se dă efect dreptului de acces efectiv la instanță, recunoscut de Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Dreptul de acces la instanță trebuie să fie „concret și efectiv” [Bellet împotriva Franței, pct. 38; Zubac împotriva Croației (MC), pct. 76-79], Efectivitatea dreptului de acces impune ca un individ „să beneficieze de o posibilitate clară și concretă de a contesta un act ce constituie o ingerință în drepturile sale” (Nunes Dias contra Portugaliei). Apreciază că în prezenta cauză nu sunt incidente dispozițiile art. 5 alin. 3 din Legea nr. 554/2004 întrucât nu este vorba nici de stare de război, nici de stare de asediu sau de stare de urgență, nici despre apărarea și securitatea națională ori restabilirea ordinii publice și nici despre calamități naturale, epidemii și epizootii. Enumerarea cazurilor când suspendarea nu este permisă, este limitativă.

Mai mult, consideră că nu este vorba despre o epidemie fiindcă starea de epidemie nu a fost declarată cu respectarea legii. A se avea în vedere dispozițiile art. 5 din Legea nr. 95/2006, potrivit căreia: Funcțiile principale ale asistenței de sănătate publică vizează: i) prevenirea epidemiilor, inclusiv instituirea stării de alertă epidemiologică. iar art. 6 lit.a) din Legea nr. 136/2020 statuează că starea de epidemie din care să rezulte o situație de risc epidemiologic și biologic se declară prin ordin al ministrului sănătății. În România nu există niciun ordin al ministrului sănătății prin care să fi fost declarată stare de risc epidemiologic și biologic!! Prin art.1 din Hotărârea CNSU nr. 36/2020 s-au stabilit următoarele: “Se certifică pandemia de COVID-19 declarată de Organizația Mondială a Sănătății la data de 11.03.2020. ” Declararea pandemiei de către Directorul General al Organizației Mondiale a Sănătății din 11.03.2020 este o simplă declarație de presă. Astfel, potrivit Constituției Organizației Mondiale a Sănătății: Obiectivul Organizației Mondiale a Sănătății este atingerea de către toate popoarele a celui mai înalt nivel de sănătate, (art. 1); Calitatea de membru al Organizației este deschisă tuturor statelor (art. 3); Membrii Organizației Națiunilor Unite pot deveni membri ai Organizației prin semnarea sau acceptarea în alt mod a prezentei Constituții, în conformitate cu dispozițiile capitolului XIX și în conformitate cu dispozițiile constituționale ale acestora (art.4). În vederea realizării obiectivului său, funcțiile Organizației sunt următoarele: (a) de a acționa ca autoritate de îndrumare și de coordonare privind activitatea internațională în domeniul sănătății; (c)să asiste guvernele, la cerere, în consolidarea serviciilor de sănătate; (d)să furnizeze asistență tehnică adecvată și, în situații de urgență, ajutorul necesar, la cererea sau cu acceptul guvernelor; (k) să propună convenții, acorduri și regulamente și să facă recomandări cu privire la problemele internaționale de sănătate și să îndeplinească orice sarcini care pot fi atribuite astfel Organizației și care sunt în concordanță cu obiectivul acesteia (art. 2).

Din analiza prevederilor relevante din Constituția Organizației Mondiale a Sănătății, Organizația Mondială a Sănătății ar avea competența de a emite acte cu caracter juridic obligatoriu numai sub forma unor Convenții sau Acorduri care trebuie asumate de Statele Membre în conformitate cu dispozițiile lor constituționale. Nu a fost promovat sau adoptat un acord sau o convenție cu privire la pandemia declarată de directorul general al OMS, fiind emise doar recomandări. Natura juridică a declarării pandemiei de către directorul general al Organizației Mondiale a Sănătății nu poate fi asimilată unei norme de rang constituțional sau unei prevederi cu valoare de lege și care să producă efecte juridice obligatorii pentru toate Statele Membre, de vreme ce nici în dreptul intern, nici în Carta Onu sau în „ Constituția OMS” nu există o astfel de prevedere care să atribuie declarării stării de epidemie o atare valoare juridică.

În consecință, nu este în ipoteza incriminată de art. 5 alin. 3 din Legea 554/2004 care interzice suspendarea actelor administrative, iar în România starea de epidemie/pandemie nu a fost declarată cu respectarea legii. Mai mult, Hotărârea CNSU nr. 36/2020 nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României ceea ce o face inexistentă. A se vedea în acest sens Decizia civilă nr. 3.479/9.06.2021. pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în Dosarul nr. 3.251/2/2021 și Sentința civilă nr. 1076/2021 a Curții de Apel București privind anumite aspecte din Hotărârile

CNSU nr. 40/2021 si nr. 28/2021. Consider aplicabile în speță și Decizia CCR nr. 601/16 iulie 2020 (punctul 33 cu referire la Recomandarea nr. R (99)4 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind principiile referitoare la protecția juridică a adulților aflați în incapacitate). A se avea în vedere și hotărârea pronunțată în Cauza- 213/89 (cauza The Queen împotriva Secretary of State for Transport, ex parte: Factortame Ltd și alții pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de House of Lords). “Dreptul comunitar trebuie să fie interpretat în sensul că instanța națională care, sesizată într- un litigiu privind dreptul comunitar, consideră că singurul obstacol care se opune ca aceasta să dispună măsuri provizorii este o normă de drept național, trebuie să înlăture aplicarea acestei norme.”

Supune atenției instanței de judecată și dispozițiile art. 124 din Constituția României: Art. 124: înfăptuirea justiției. (1) Justiția se înfăptuiește în numele legii. (2) Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți. (3) Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Art. 126 alin. 1: Justiția se realizează prin înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege. Transferul de drepturi și de obligații corespunzătoare dispozițiilor din Tratat operat de statele membre din ordinea lor juridică internă în folosul ordinii juridice comunitare are drept consecință o limitare definitivă a drepturilor suverane, împotriva careia nu ar putea prevala un act unilateral ulterior, incompatibil cu noțiunea de Comunitate. În aceeași hotărâre. Curtea a precizat că prioritatea dreptului comunitar, regulamentele au caracter „obligatoriu” și sunt „direct aplicabile în toate statele membre”. Dincolo de argumentul textual invocat, în considerentele formulate Curtea de Justiție a Uniunii Europene a recurs la o interpretare globală a sistemului comunitar, făcând apel în special la termenii și spiritul Tratatului, precum și la necesitatea interpretării uniforme și asigurării eficienței dreptului comunitar.

Pe baza hotărârii Costa - Enel s-a dezvoltat ulterior o bogată jurisprudență a Curții de la Luxemburg referitoare la prioritatea dreptului comunitar, „principiu fundamental al ordinii juridice comunitare”. Așadar, fundamentul principiului priorității este bazat pe jurisprudența curților europene.

Decurgând din natura proprie a Comunității, prioritatea dreptului comunitar asupra celui național reprezintă o condiție sine qua non. Sau, altfel spus, redând unele din considerentele cele de mai sus citate din Hotărârea Costa /Enel, „Integrarea în dreptul fiecărui stat membru a dispozițiilor de natură comunitară și, mai larg, termenii și spiritul Tratatului, au drept corolar faptul că statele nu pot impune, împotriva unei ordinii juridice acceptate de ele pe baza de reciprocitate, o măsură unilaterală ulterioară contrară acestei ordini juridice ”.

În concluzie, cererea de suspendare a actelor atacate este admisibilă și întemeiată.

Referitor la canatul nr. 2 de cerere prin care am solicitat anularea în întregime a HG nr. 34/2022 și HCNSU nr. 1/2022, solicită admiterea acestuia pentru următoarele motive. Având în vedere dispozițiile art. 53 din Constituție, art. 2 lit. a, c, d, f; din OUG 21/2004, art. 3, 4, 6 din Legea 55/2020, susțin că suntem în prezența unei mențineri a stării de alertă și nu o prelungire a

acesteia, stare de alertă ce a fost instituită prin HG 394/mai 2020. nefiind întrunite condițiile referitoare la existența unui eveniment excepțional cu evoluție necontrolată, intensă, imprevizibilă. În momentul de față evoluția pandemiei nu mai este ceva imprevizibil, cum era la debutul pandemiei, astfel că măsurile nu mai au caracter de urgență. În consecință, recurgerea guvernului la prelungirea repetată a stării de alerta bazat pe același motiv care a stat la baza declarării acesteia anul 2020, reprezintă un real exces de putere, ce trebuie sancționat de justiție. Menținerea în continuare a măsurilor ce restrâng drastic drepturi fundamentale, e abuziva și contravine în mod flagrant art. 53 din Constituție, măsurile nefiind nici proporționale, nici necesare, raportat la situația concretă din acest moment și nu a fost nici la instituire. Mai mult starea de alertă se menține prin prelungiri lunare, fără să existe vreun studiu, raport serios documentat raportat la situația concretă, din momentul prelungirii (se preiau tot timpul aceleași argumente). Condiționarea participării la evenimente, activități, nunți, petreceri de prezentarea dovezii de vaccinare, test PCR, test antigen sau trecerea prin boală este vădit discriminatorie și în consecință nelegală. Aceasta încalcă art. 16 - egalitatea în drepturi - art. 22, art. 23, art. 25, art. 26, art. 33 și 34 din Constituție, fiind în contradicție și cu tratatele internaționale care interzic discriminarea, și consacră consimțământul liber cu privire la orice intervenție medicală asupra propriei persoane. Se încalcă fragrant și art. 1 și 2 din OG. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare. Azi, s-a ajuns ca discriminarea să fie regula după care un om are acces la viața socială, iar normalitatea unei vieți sociale a devenit excepția. Un alt aspect de discriminare expresă, este legat de neluarea în considerare a „imunizării” prin căi naturale, prin trecerea prin boală a unui număr de 7.912.048 (14.01.2022) cetățeni și alții pe alte căi naturale și în plus cei care sunt imuni la aceasta boală, cetățeni pentru care nu se recunoaște realitatea unui risc scăzut de infectare sau transmitere a acestui virus, acești cetățeni neavând numărându-se printre cei ce nu beneficiază de libertatea socială/ precum cei ne vaccinați.

Prevederile, criticate constituie în mod vădit o presiune privind exercitarea unui drept într-un anumit fel, ceea ce se constituie într-un abuz de putere evident. În momentul în care se recunosc mai multe drepturi celor vaccinați se produce discriminarea prin golirea de conținut a dreptului la opțiune, a libertății de a te vaccina sau nu. În consecință se impune indirect vaccinarea, golirea de conținut a dreptului însuși și condiționarea de a te vaccina, de a avea acces la „libertatea socială” „nevaccinatul fiind exclus de la aceasta. Prevederea în sensul testării este și ea discriminatorie, fiind absurd să impui oricărei persoane să se testeze din 3 în 3 zile, contra unor costuri considerabile, și punându-l în acest fel într-o poziție de neta inferioritate față de cei vaccinați și obligând nevaccinatul să plătească taxe suplimentare ca să beneficieze de „normalitatea unei vieți sociale. În momentul de față, vaccinarea nu mai este măsură de prevenție a unei boli infecțioase, deci o măsură medicală, și nu mai este folosită conform scopului său, ci ca o condiționare a redării libertăților și drepturilor cetățeanului, ca și când acesta ar fi un dar al statului mărinos.

Așadar, separarea cetățenilor vaccinați de cei nevaccinați, este inutilă, cât timp există șansele, chiar și infime, ca cetățenii vaccinați să contracteze boala și să o transmită către alții, și care

golește de conținut dreptul de opțiune liberă privind vaccinarea, impunând în mod indirect obligația de vaccinare.

Justificarea obiectivă rezonabilă pentru diferența de tratament este dificil de susținut. Sănătatea publică poate fi, în principiu, un motiv pentru a impune anumite restrângeri ale drepturilor fundamentale în contextul unei pandemii. Or, în ipoteza de față, criteriul de discriminare ține de dovada vaccinării, iar, în legătură cu vaccinul împotriva virusului SARS- Cov-2, nu există în prezent dovezi științifice incontestabile în legătură cu aspecte esențiale precum: (a) posibilitatea ca și persoanele vaccinate să fie transmițătoare ale virusului, (b) durata imunizării oferite de vaccin, (c) efectele secundare ale vaccinului, (d) pentru unele vaccinuri, siguranța și eficacitatea tehnologiei utilizate, care nu a mai fost folosită anterior la producerea de vaccinuri umane etc. Potrivit informațiilor publice, unele furnizate chiar de către producători, studiile clinice cu privire la vaccinurile existente nu sunt încă finalizate, nici în ceea ce privește efectele terapeutice și preventive, nici cu privire la efectele adverse, ceea ce se poate explica, având în vedere perioada fără precedent de scurtă în care acestea au fost dezvoltate.

Hotărârile și dispozițiile contestate sunt contrare legii, și pentru următoarele considerente:

Motivarea actului administrativ. Constituția României prin art.31 consacră dreptul la informație, care implică și obligativitatea motivării actelor administrative individuale, motivarea, ca principiu al procedurii administrative, fiind o condiție de fond a actului administrativ. În baza acestei consacrări constituționale, motivarea a devenit un principiu al procedurii de emitere a actelor administrative, o motivare greșită sau insuficientă fiind echivalentă cu linsa motivării, atrăgând nevalabilitatea actului în speță. A admite posibilitatea că autoritatea administrativă poată emite acte nemotivate ar însemna lăsarea posibilității pentru aceasta de a eluda legea și imposibilitatea instanței de judecată de a verifica legalitatea actului în speță. Practica ICCJ statuează că: „Motivarea actului administrativ constituie, într-adevăr, o veritabilă condiție de validitate a acestuia, o garanție împotriva conduitei arbitrare a autorităților publice, menită să asigure posibilitatea verificării limitelor exercitării puterii lor discreționare. (...) Verificarea vizează, așadar, temeiurile și efectele deciziei administrative prin prisma unui echilibru rezonabil între interesul public și cel privat, pentru că raportul de drept administrativ este caracterizat de preeminența interesului public, definit în art. 2, alin. (1) lit. r din Legea nr. 554/2004 ca fiind interesul ce vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare și realizarea competențelor publice. Tocmai de aceea amploarea și detalierea motivării unui act administrativ se analizează în dependență cu natura acestuia și cu circumstanțele cauzei.

.Obligația autorității emitente de a motiva actul administrativ constituie o garanție contra arbitrării unei administrații publice și se impune cu deosebire în cazul actelor prin care se modifică ori se suprimă drepturi sau situații juridice individuale și subiective. În acest sens, art. 31 alin. (2) din Constituția României prevede expres că autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal. Motivarea unei decizii

administrative nu poate fi limitată la considerente legate de competența emitentului, ci trebuie să conțină elemente de fapt și de drept care, pe de o parte, să permită destinatarilor să cunoască și să evalueze temeiurile deciziei, iar, pe de altă parte, să facă posibilă exercitarea controlului de legalitate. În iurisprudența comunitară s-a reținut în mod constant că amploarea și detalierea motivării depind de natura actului adoptat sau emis și de circumstanțele fiecărui caz, o motivare insuficientă sau greșită fiind considerată echivalentă cu lipsa motivării." În doctrina și în practică (incluzând aici nu numai practica instanțelor naționale, dar și pe cele comunitare și CEDO) există unanimitate în a aprecia că nemotivarea unui act administrativ nu vizează numai dimensiunea formală a legalității, ci vizează însăși existența acestuia, fiind o condiție de fond. Nu în ultimul rând, controlul de legalitate pe care îl înfăptuiește instanța de contencios administrativ devine imposibil de exercitat în contextul în care resorturile administrației nu îi sunt cunoscute. Întrucât aduc o limitare drepturilor și libertăților fundamentale, actele administrative trebuie să respecte o anumită formă. Orice ingerință a statului în sfera drepturilor și intereselor private trebuie să fie bine definită pentru a nu deschide drumul arbitrarului și abuzului.

Principiul formalismului reprezintă o dominanță a dreptului public, întrucât este un drept al constrângerilor, raportul juridic încheiat fiind unul de subordonare, motiv care impune pentru administrație să acționeze numai în limita a ceea ce este expres permis de lege, fapt ce trebuie să iasă în evidență, cu ușurință, din conținutul său. Prin urmare, pentru a se putea verifica riguros conformitatea comportamentului organelor administrative cu legea pe care o aplică, acest comportament trebuie să se circumscrie unor cerințe de fond și formă bine definite. Obligația autorității publice de a asigura informarea corectă a beneficiarului asupra unei decizii de natură de a produce ingerințe în drepturile și interesele sale trebuie motivată nu doar din perspectiva competenței de a emite acest act, ci și din perspectiva posibilității adresantului de a aprecia asupra legalității măsurii, respectiv asupra respectării granițelor dintre puterea discreționară și arbitrarul. A accepta teza potrivit căreia autoritatea nu trebuie să-și motiveze deciziile echivalează cu golirea de conținut a esenței democrației și a statului de drept bazat pe principiul legalității. Cu alte cuvinte, autoritățile publice sunt obligate să asigure informarea corectă a particularilor asupra drepturilor și intereselor acestora și în condițiile în care deciziile acestor autorități sunt supuse controlului judecătoresc pe calea contenciosului administrativ. În lipsa motivării explicate a actului administrativ, posibilitatea atacării în justiție a actului respectiv este iluzorie, de vreme ce judecătorul nu poate decide care au fost motivele care au determinat autoritatea administrativă să ia o anumită măsură. Absența acestei motivări favorizează emiterea unor acte administrative abuzive și conduce implicit la limitarea accesului liber la justiție. Prin urmare, motivarea reprezintă o obligație generală, aplicabilă oricărui act administrativ, ea reprezintă o condiție de legalitate extremă a actului, care face obiectul unei aprecieri în concreto, iar obiectivul său este prezentarea într-un mod clar și neechivoc a raționamentului instituției emitente a actului. "Înalta Curte are în vedere că principiul motivării impune necesitatea ca autoritatea care emite un act administrativ să arate, în mod expres, elementele de fapt și de drept care determină adoptarea deciziei respective. Motivarea reprezintă un element esențial pentru

formarea convingerii cu privire la legalitatea și oportunitatea actului administrativ, constituind, totodată, o garanție a alegerii soluției optime de către organul de decizie. Amploarea și detalierea motivării depind de natura actului adoptat, iar cerințele pe care trebuie să le îndeplinească motivarea depind de circumstanțele fiecărui caz. Așadar, deși motivarea reprezintă o obligație generală, aplicabilă oricărui act administrativ, ea face obiectul unei aprecieri în concreto, după natura acestuia și contextul adoptării sale, prin prisma obiectivului său, care este prezentarea într-un mod clar și neechivoc a raționamentului instituției emitente a actului. Motivarea urmărește o dublă finalitate: îndeplinește, în primul rând, o funcție de transparență în profitul beneficiarilor actului, care vor putea, astfel, să verifice dacă actul este sau nu întemeiat; permite, de asemenea, instanței să realizeze controlul său jurisdicțional, deci în cele din urmă permite reconstituirea raționamentului efectuat de autorul actului pentru a ajunge la adoptarea acestuia; desigur ea trebuie să figureze chiar în cuprinsul actului și să fie realizată de autorul său.” Acest raționament trebuie să figureze chiar în cuprinsul actului. Lipsa motivării nu poate fi împlinită ulterior. Așadar, a motiva implică a face cunoscute cu claritate elementele de fapt și de drept care permit înțelegerea și aprecierea legalității sale, iar importanța acestei exigențe depinde în mod considerabil de natura actului, de contextul juridic în care el intervine, precum și de interesele pe care destinatarii actului ar putea să le aibă în primirea acestor explicații. Motivarea trebuie să permită judecătorului să exercite un control asupra elementelor de fapt și de drept care au servit drept bază de exercitare a puterii de apreciere, deci trebuie realizată într-un mod suficient de detaliat. Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene trebuie să se facă distincție între obligația de motivare a deciziilor, care reprezintă o normă de procedură fundamentală, și problema temeiniciei motivării, care ține de legalitatea de fond a unui act în litigiu. Prin urmare, motivele prin care se urmărește contestarea temeiniciei unui act sunt inefficiente în cazul în care este vorba despre un act lipsit de motivare sau insuficient motivat. Instanța Europeană subliniază că art. 41 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene consacră „dreptul la buna administrare”. Conform alineatelor 1 și 2 din acest articol: (1) „, orice persoană are dreptul de a beneficia, în ce privește problemele sale, de un tratament imparțial, echitabil și într-un termen rezonabil din partea instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii. 2) Acest drept include în principal: (a) dreptul oricărei persoane de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să îi aducă atingere; (b) dreptul oricărei persoane de acces la dosarul propriu, cu respectarea intereselor legitime legate de confidențialitate și de secretul profesional și comercial; (c) obligația administrației de a-și motiva deciziile ”. Constituția României, în art.21 - „Accesul liber la justiție” statuează că: „ (1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor legitime. (2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.”

Dreptul și interesul nu constituie două concepte distincte, ci primul îl implică în mod necesar pe al doilea, iar acesta din urmă își găsește expresia juridică în primul. Adică pentru că persoana căreia i s-a respins acordarea certificatului de securitate sau a autorizației de acces ori, după caz, i s-a retras, să-și poată apăra interesul, aceasta are dreptul de a cunoaște, în mod explicit, motivele neacordării sau retragerii avizului. Prin urmare, libertatea de a se adresa justiției constituie cadrul

în care un drept poate fi exercitat în mod legitim și în afara căruia valorificarea acestuia devine abuzivă și, ca atare, ca și în situația de fată, prohibită. Altfel spus, conceptul de libertate se suprapune cu acel de drept valorificat legitim. Articolul 21 din Constituție garantează accesul liber la justiție, cu finalitatea apărării drepturilor, libertăților și intereselor legitime. Este însă evident că, pentru a putea fi apărute, ele trebuie să existe, iar existența lor trebuie probată în condițiile prevăzute de lege. Deci, pentru a cunoaște o măsură considerată abuzivă, este necesar a se cunoaște explicit toate motivele care au condus la dispunerea unei asemenea măsuri. Liberul acces la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime au fost încălcate. Acest acces nu poate fi supus nici unei condiționări. Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din 21 februarie 1975, pronunțată în cauza Golder c. Regatului Unit, relevă importanța deosebită pe care aceasta instanță o atribuie principiului liberului acces la justiție pentru însăși existența unei societăți democratice. În sensul considerentelor expuse mai sus, jurisprudența CEDO a statuat că scopul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale este „să apere nu drepturi teoretice sau iluzorii, ci concrete și efective”, în acest sens fiind Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României. Existența oricărui impediment administrativ, care nu are o justificare obiectivă sau rațională și care ar putea, până la urmă, să nege dreptul persoanei interesate de a se adresa direct și nemijlocit instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime încalcă prevederile art. 21 alin. (1)-(3) din Constituție (Decizia numărul 467 din 22 aprilie 2008, M.of.nr.422 din 5 iunie 2008). Așa cum se poate observa din analiza preambulului Hotărârilor atacate. Pârâții doar s-au rezumat la a indica temeiurile de drept în baza cărora adoptă Hotărârile în discuție și o enumerare succintă a cauzelor care au determinat adoptarea Hotărârilor, fără a motiva actele atacate. Având în vedere importanța Hotărârilor atacate, a impactului măsurilor luate asupra vieții de zi cu zi și asupra drepturilor și libertăților fundamentale, consider că se impunea o motivare pe larg a necesității adoptării acestor Hotărâri, și nicidecum preluarea considerendelor din hotărâri asemănătoare.

Se mai face referire la hotărârile anterioare în care se expun, de fiecare dată, aceleași considerente, după un an și jumătate de la debutul pandemiei. Sunt aceleași considerente invocate prin care se prelungește starea de alertă și se invocă necesitatea restrângerii drepturilor și libertăților fundamentale. Ori, amplexarea și detalierea motivării depind de natura actului adoptat, iar cerințele pe care trebuie să le îndeplinească motivarea depind de circumstanțele fiecărui caz. Așadar, deși motivarea reprezintă o obligație generală, aplicabilă oricărui act administrativ, ea face obiectul unei aprecieri în concreto, după natura acestuia și contextul adoptării sale, prin prisma obiectivului său, care este prezentarea într-un mod clar și neechivoc a raționamentului instituției emitente a actului. Legalitatea actului administrativ. Regimul juridic al actelor administrative este reprezentat de un ansamblu de reguli de fond și de formă, care conturează personalitatea actelor administrative în circuitul juridic, în sensul că evocă criteriile de valabilitate ale acestora. Elementele centrale ale acestui regim juridic sunt reprezentate de legalitatea și oportunitatea actului administrativ, care împreună asigură valabilitatea acestor acte.

Legalitatea reprezintă elementul central al regimului juridic aplicabil actelor administrative, al întregii activități desfășurate de administrația publică. Suportul constituțional al acestui principiu îl regăsim în art. 1 alin.5, 16 alin.1, 21, 52, 123 și 126 din Constituția României, republicată.

“Legalitatea actelor administrative poate fi definită ca fiind conformitatea acestora cu legea fundamentală, cu legile elaborate de Parlament, cu ordonanțele de Guvern și cu toate celelalte acte normative cu o forță juridică superioară.” Pe de altă parte, organele și autoritățile administrative dispun de posibilitatea de a aprecia situațiile în care este necesară emiterea unui act administrativ. “Oportunitatea reprezintă, alături de legalitate, o condiție de valabilitate a actelor administrative. Ea se află în strânsă dependență cu puterea discreționară a administrației publice și derivă din capacitatea pe care o are organul care emite actul de a alege, dintre mai multe soluții posibile și egale, în aceeași măsură, pe cea care corespunde cel mai bine interesului public care trebuie ocrotit. Ea relevă, deci, calitatea actului administrativ de a satisface atât rigorile stricte ale legii, cât și o nevoie socială determinată, într-un timp și loc date. Pe de altă parte, oportunitatea reflectă și concordanța în timp între realitatea socială, politică, economică etc. și dispozițiile ce dau conținut actului administrativ.”

Condițiile de legalitate ale actelor administrative sunt următoarele:

1. Actul administrativ trebuie emis sau adoptat în baza și în vederea executării legilor (Constituția, legile organice, legile ordinare, hotărârile și ordonanțele de Guvern, actele administrative emise de alte autorități ale administrației publice cu forță juridică superioară).
2. Actul administrativ trebuie emis sau adoptat doar în limitele competenței conferite de lege respectivelor organe sau autorități administrative. Competența reprezintă ansamblul atribuțiilor delegate prin lege și poate fi de mai multe feluri: materială, teritorială, temporară.
3. Actul administrativ trebuie emis sau adoptat cu respectarea condițiilor de formă și procedură prescrise de lege.
4. Actul administrativ trebuie adoptat sau emis în vederea realizării unui scop licit.
5. Actul administrativ trebuie să fie oportun, adică să corespundă situației de fapt.

În ceea ce privește prima condiție, invocăm prevederile art. 1 alin. 5 din Constituția României: „în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.” Constituția României statuează: Art. 16: „(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. (2) Nimeni nu este mai presus de lege.” Art. 15 alin. 1: „Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.”

Drepturile și libertățile fundamentale garantate de Constituția României:

- a) Libera circulație;
- b) Viața intimă, familială și privată;
- c) Libertatea de exprimare;
- d) Dreptul la învățătură;
- e) Accesul la cultură;
- f) Dreptul la ocrotirea sănătății;
- g) Libertatea întrunirilor;
- h) Munca și protecția socială a muncii;
- i) Libertatea economică;
- j) Nivelul de trai;
- k) Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Toate aceste drepturi au fost încălcate prin restrângerea exercițiului lor condiționat de vaccinare sau trecerea prin boală.

Art. 53 din Constituția României- Restricționarea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți (1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit

de grav. (2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății. Democrația (în traducere literală „conducere de către popor”, din grecescul *δημοκρατία* - *demokratia*, de la *demos* „popor” + *kratos*, „putere” = „puterea poporului”) este un regim politic care se bazează pe voința poporului. Principiile de bază ale democrației sunt votul universal și suveranitatea națiunii. De esența democrației modeme ține respectarea drepturilor omului (egalitatea în fața legii, dreptul la opinie etc.), pluripartidismul, limitarea și separarea puterilor în stat. Un element important al democrației este constituția. Acest document, votat de către popor prin referendum organizat în mod liber, reglementează drepturile și libertățile individului într-un stat și definește limitele puterii conducătorilor aflați în diferite funcții din stat și din guvern, definește politicile fundamentale și stabilește structura, datoria și puterea guvernului. Ne punem întrebarea firească : sunt măsurile adoptate prin Hotărârile atacate compatibile cu societatea democratică (în care, prin definiție, sunt respectate drepturile omului) și sunt proporționale cu situația care a determinat adoptarea acestor măsuri? Răspunsul este unul singur: nu sunt.

Măsurile adoptate sunt discriminatorii, nu sunt proporționale cu situația care a determinat restrângerea și aduc atingere existenței drepturilor și libertăților fundamentale. Prin urmare, nu suntem în ipoteza incriminată de art. 53 alin. 2 care permite restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale.

Aprecieză că este necesar să se dea efect și principiilor generale aplicabile administrației publice, enunțate în Codul administrativ: „Art. 6: Principiul legalității. Autoritățile și instituțiile administrației publice, precum și personalul acestora au obligația de a acționa cu respectarea prevederilor legale în vigoare și a tratatelor și a convențiilor internaționale la care România este parte. Art. 7: Principiul egalității. Beneficiarii activității autorităților și instituțiilor administrației publice au dreptul de a fi tratați în mod egal, într-o manieră nediscriminatorie, corelativ cu obligația autorităților și instituțiilor administrației publice de a trata în mod egal pe toți beneficiarii, fără discriminare pe criteriile prevăzute de lege. Art. 8: Principiul transparenței. (1) în procesul de elaborare a actelor normative, autoritățile și instituțiile publice au obligația de a informa și de a supune consultării și dezbaterii publice proiectele de acte normative și de a permite accesul cetățenilor la procesul de luare a deciziilor administrative, precum și la datele și informațiile de interes public, în limitele legii. (2) Beneficiarii activităților administrației publice au dreptul de a obține informații de la autoritățile și instituțiile administrației publice, iar acestea au obligația corelativă a acestora de a pune la dispoziția beneficiarilor informații din oficiu sau la cerere, în limitele legii. Art. 9: Principiul proporționalității. Formele de activitate ale autorităților administrației publice trebuie să fie corespunzătoare satisfacerii unui interes public, precum și echilibrate din punctul de vedere al efectelor asupra persoanelor. Reglementările sau măsurile autorităților și instituțiilor administrației publice sunt inițiate, adoptate, emise, după caz, numai în urma evaluării nevoilor de interes public sau a problemelor, după caz, a riscurilor și a impactului soluțiilor propuse.”

Având în vedere considerentele expuse anterior, consideră că cerința legalității Hotărârilor atacate nu este îndeplinită, motiv pentru care se impune anularea acestora. În ceea ce privește presupusa cauză a adoptării Hotărârilor atacate: Accesul la activitățile prevăzute de articolele atacate se face în baza certificatului verde. O persoană care a trecut prin boală, care este imunizată, dar pentru care nu s-a raportat diagnosticul către Direcția de Sănătate Publică întrucât a fost asimptomatică sau a avut simptome ușoare, confundabile cu ale unor boli asemănătoare, deși este imunizată, trebuie să suporte restrângerile drepturilor și libertăților sale. O persoană vaccinată poate contracta virusul, se poate îmbolnăvi și răspândi mai departe boala întrucât nu este testată atunci când desfășoară oricare dintre activitățile nepermise primei categorii. Prin urmare, în opinia autorităților, faptul că o persoană este vaccinată sau a trecut prin boală și diagnosticul a fost raportat Direcției de Sănătate Publică este suficient ca aceasta să beneficieze de plenitudinea drepturilor și libertăților fundamentale, chiar dacă, în concret, aceasta este pozitivă Covid, dar fiindcă este vaccinată, nu mai este testată. Este un fapt general cunoscut că vaccinul îți oferă protecție doar pentru forme grave, nu și pentru forme ușoare. Persoanele vaccinate pot contacta virusul, se pot îmbolnăvi și răspândi boala. De ce nu sunt și aceste persoane testate? Cu atât mai mult cu cât este, de asemenea, un fapt general cunoscut că vaccinul îți oferă protecție o perioadă limitată de timp. Unde este egalitatea în drepturi și justețea măsurilor? Se dorește oprirea răspândirii bolii sau vaccinarea? Art. 1 din O.G. nr. 137/2000: „(1) în România, stat de drept, democratic și social, demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane reprezintă valori supreme și sunt garantate de lege.” (2) Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi: [...] d) drepturile civile, în special: (i) dreptul la libera circulație și la alegerea reședinței; [...] (ix) dreptul la libertatea de întrunire și de asociere; (x) dreptul de petiționare; e) drepturile economice, sociale și culturale, în special: (i) dreptul la muncă, la libera alegere a ocupației, la condiții de muncă echitabile și satisfăcătoare, la protecția împotriva șomajului, la un salariu egal pentru muncă egală, la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare; [...] (iv) dreptul la sănătate, la îngrijire medicală, la securitate socială și la servicii sociale; (v) dreptul la educație și la pregătire profesională; (vi) dreptul de a lua parte, în condiții de egalitate, la activități culturale și sportive; f) dreptul de acces la toate locurile și serviciile destinate folosinței publice.” Art. 2 din O.G. nr. 137/2000: „(1) Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.” Prin urmare, prin Hotărârile contestate pârâții restrâng exercițiul drepturilor și libertăților fundamentale în mod discriminatoriu, încălcând astfel Constituția României, care este legea supremă a țării, precum și O.G. nr. 137/2000. Restrângerea este permisă numai dacă este aplicată în mod nediscriminatoriu,

condiție neîndeplinită de Hotărârile contestate. Actele contestate nu îndeplinesc nici condiția oportunității fiindcă, așa cum au precizat anterior, considerentele sunt aceleași de mai de un an și jumătate, nu mai este vorba de un eveniment excepțional cu evoluție necontrolată, imprevizibilă.

Solicită a se avea în vedere preambulul Legii 55/2020: „în condițiile în care, în contextul situației de criză generate de pandemia de COVID-19, este necesară adoptarea de către Parlamentul României, prin lege, a unor măsuri restrictive, cu caracter esențialmente temporar și, după caz, gradual, proporționale cu nivelul de gravitate prognozat sau manifestat al acesteia, necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa drepturilor convenționale, unionale și constituționale la viață, integritate fizică și sănătate ale persoanelor, în mod nediscriminatoriu, și fără a aduce atingere existenței altor drepturi sau libertăți fundamentale.”

Appreciază că amenințarea nu este iminentă și pe cale de consecință, Hotărârea de prelungirea a stării de alertă nu are suport nici măcar în Legea 55/2020, invocată în preambulul Hotărârii ca temei legal. În concluzie, actele contestate nu îndeplinesc condițiile de legalitate și de oportunitate și se impun a fi anulate. Garantarea respectării drepturilor fundamentale în dreptul internațional

Solicită a se avea în vedere că o parte din drepturile nesocotite prin Hotărârile atacate sunt ocrotite și de către Convenția Europeană a Drepturilor Omului: art. 8, 11, 14. De asemenea, aceste drepturi sunt recunoscute și de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene și de către Declarația Universală a Drepturilor Omului: art. 1, 7, 14, 15, 21 din Cartea Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene; art. 7, 13, 20, 23, 25, 27 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. O importanță deosebită o prezintă articolele 1 și 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului: “Articolul 1. Toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și în drepturi. Ele sunt înzestrate cu rațiune și conștiință și trebuie să se comporte unii față de altele în spiritul fraternității. Articolul 2. Fiecare om se poate prevala de toate drepturile și libertățile proclamate în prezenta Declarație fără nici un fel de deosebire că, de pildă, deosebirea de rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinie politică sau orice altă opinie, de origine națională sau socială, avere, naștere sau orice alte împrejurări. În afară de aceasta, nu se va face nici o deosebire după statutul politic, juridic sau internațional al țării sau al teritoriului de care ține o persoană, fie că această țară sau teritoriu sunt independente, sub tutelă, neautonome sau supuse vreunei alte limitări a suveranității.” Dacă toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și drepturi și fiecare om se poate prevala de toate drepturile și libertățile proclamate fără niciun fel de deosebire, cu ce drept paratele restrâng aceste drepturi ?

Solicită a se avea în vedere și dispozițiile art. 11 din Constituția României care impun Statului Român (pe cale de consecință și Guvernului României) obligația de a respecta tratatele internaționale, deci inclusiv Convenția Europeană a Drepturilor Omului, Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, Declarația Universală a Drepturilor Omului.

În ceea ce privește admisibilitatea cererii, se face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 392/2021 și la considerentele acesteia. “Dreptul de acces la o instanță în sensul art. 6 a fost definit în hotărârea Golder împotriva Regatului-Unit, pct. 28-36. Referindu-se la principiile preeminenței dreptului și interzicerii oricărei puteri arbitrare care susțin Convenția, Curtea a afirmat că dreptul de acces la o instanță era un element inherent al garanțiilor consacrate de art. 6 [Zubac împotriva Croației (MC), pct. 76]. Dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 (1) impune existența unei căi judiciare efective care să permită revendicarea drepturilor civile [Beles și alții împotriva Republicii Cehe, pct. 49; Nai't- Liman împotriva Elveției (MC), pct. 112]. „Dreptul la instanță”, la fel ca și dreptul de acces, nu are un caracter absolut: drepturile pot da naștere la limitări, dar nu pot restricționa accesul liber al unui individ într-un mod sau până la un punct astfel încât dreptul să fie afectat în însăși esența sa [Philis împotriva Greciei (nr. 1), pct. 59; De Geouffre de la Pradelle împotriva Franței, pct. 28; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 229; Baka împotriva Ungariei (MC), pct. 120; Nai't-Liman împotriva Elveției (MC), pct. 114]1. în plus, limitările nu sunt compatibile cu art. 6 (1) decât dacă urmăresc un scop legitim și dacă există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul vizat [Parohia Greco-Catolică Lupeni și alții împotriva României (MC), pct. 89; Nai't- Liman împotriva Elveției (MC), pct. 115]. Dreptul de acces la instanță trebuie să fie „concret și efectiv” [Bellet împotriva Franței, pct. 38; Zubac împotriva Croației (MC), pct. 76-79], Efectivitatea dreptului de acces impune ca un individ „să beneficieze de o posibilitate clară și concretă de a contesta un act ce constituie o ingerință în drepturile ale” [Nunes Dias împotriva Portugaliei (dec.) în privința normelor privind citarea de a compărea în instanță]. Dreptul de acces la o instanță este afectat în însăși esența sa atunci când reglementarea acestuia încetează să mai servească scopurilor de securitate juridice și bună administrare a justiției și constituie un obstacol care împiedică justițiabilul să solicite soluționarea pe fond a litigiului de către instanța competentă [Zubac împotriva Croației (MC), pct. 98]. în cazul unei indicări inexacte sau incorecte a termenelor care trebuie respectate de autorități, instanțele naționale trebuie să țină cont suficient de circumstanțele specifice ale cauzei și să nu aplice normele și jurisprudența relevante într-un mod prea rigid [a se compara Clavien împotriva Elveției (dec.) și Gajtani împotriva Elveției].”Motive pentru admisibilitatea cererii și anularea actelor atacate. Așa cum am indicat mai sus, actele atacate aduc atingere drepturilor și libertăților fundamentale. Este mai mult decât o atingere adusă drepturilor și libertăților fundamentale, este o lipsire totală a persoanelor nevaccinate și netrecute prin boală de aceste drepturi și libertăți fundamentale. a) Libera circulație; b) Viața intimă, familială și privată; În unitățile de cazare au dreptul doar persoanele vaccinate sau trecute prin boală. Sa analizăm următoarea situație: dacă un cuplu plănuiește să meargă la munte, el este vaccinat, ea nu este vaccinată și nici nu este trecută prin boală. Prin urmare, ei i se interzice accesul în unitatea de cazare, deci nu pot merge împreună la munte, ceea ce înseamnă că vieții lor intime și familiale i s-au adus atingeri grave. c) Libertatea de exprimare; d) Dreptul la învățătura A se vedea în acest sens Hotărârea de Guvern care stabilește condițiile în care elevii au acces în unitățile de învățământ, în funcție de gradul de vaccinare a membrilor corpului profesional. Unde nu este atins gradul de vaccinare se învață în sistem Online. Sunt pregătite

școlile din mediul rural pentru învățământul online? Răspunsul este nu. Există numeroase reportaje care atestă faptul că în mediul rural elevii nu au acces la internet și, pe cale de consecință, nici la învățătură. e) Accesul la cultură; Persoanele nevaccinate/netrecute prin boală nu au acces la teatre, la cinematografe, în săli de concerte, la cluburi de lectură etc. Practic, accesul la cultură le-a fost compromis cu desăvârșire. f) Dreptul la ocrotirea sănătății; g) Libertatea întrunirilor; h) Munca și protecția socială a muncii; i) Libertatea economică; j) Nivelul de trai; Pentru aceste drepturi solicită a se avea în vedere situația subsemnatului și a oricăror altor persoane aflate în situații similare. k) Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică. În prezenta cauză este suficient ca judecătorul să „pipăie” fondul dreptului pentru a constata că actele atacate sunt contrare legii. Încălcarea Constituției României este vădită și rezultă dintr-o sumară lecturare a actelor atacate.

Paguba este iminentă: reclamantul este lipsit total de drepturile și libertățile lor fundamentale. Reclamantul nu are posibilitatea să realizeze veniturile pentru asigurarea unui trai decent, nu are acces la cultură, nu are acces la întruniri. Păstrarea ca legale a actelor atacate imi creează pagube care nu ar putea fi reparate. Lipsirea de drepturile și libertățile fundamentale este totală și permanentă.

Cum s-ar putea bucura de efectele drepturilor recunoscute prin lege altfel decât prin redarea drepturilor care mi-au fost suprimate? “Articolul 1. Toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și în drepturi. Ele sunt înzestrate cu rațiune și conștiință și trebuie să se comporte unii față de altele în spiritul fraternității.”- Declarația Universală a Drepturilor Omului. Sunt egali în demnitate și drepturi cu persoanele vaccinate și cele trecute prin boală? Nu sunt. Demnitatea lor, ca ființe umane, a fost puternic afectată prin actele atacate și atât timp cât aceste hotărâri produc efecte, este în permanență afectată.

Solicită a se avea în vedere un alt considerent al Deciziei CCR invocată anterior: “Pentru a garanta caracterul temporar al măsurilor dispuse în timpul stării de alertă, dispozițiile art 3 alin, (1) din Legea nr. 55/2020 prevăd că starea de alertă nu poate fi dispusă decât pentru o perioadă de cel mult 30 de zile. Cu toate acestea, în măsura în care, după expirarea termenului de aplicabilitate a hotărârii anterioare a Guvernului de instituire a acestei stări, se constată că rațiunile care au determinat-o se mențin, legea prevede posibilitatea prelungirii stării de alertă, pentru același termen limitat. Decizia Guvernului este circumscrisă unor condiții obiective, clare, respectiv „ori de câte ori analiza factorilor de risc indică necesitatea menținerii răspunsului amplificat pentru o perioadă suplimentară⁴⁴ și „pentru motive temeinice⁴⁴ [art. 3 alin. (2) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020], Pentru a asigura transparența criteriilor pe care Guvernul le evaluează cu prilejul declarării și al prelungirii stării de alertă, în cuprinsul art. 3 alin.(4) din Legea nr. 55/2020 legiuitorul a prevăzut, în mod expres, că vor fi avute în vedere: a) amploarea situației de urgență, respectiv manifestarea generalizată a tipului de risc la nivel local, județean sau național; b) intensitatea situației de urgență, respectiv viteza de evoluție, înregistrată sau prognozată, a fenomenelor distructive și gradul de perturbare a stării de normalitate; c) insuficiența și/sau inadecvarea capabilităților de răspuns; d) densitatea demografică în zona

afectată de tipul de risc; e) existența și gradul de dezvoltare a infrastructurii adecvate gestionării tipului de risc.”

În concluzie, toate condițiile pentru admisibilitate sunt întrunite, cererea de chemare în judecată fiind întemeiată, va solicitam admiterea acesteia. Alte chestiuni de nelegalitate : La anexa nr.1, la art.1, nu sunt respectate prevederile art.49 din Legea nr.24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „textul unui articol sau alineat conține enumerări prezentate distinct, acestea se identifică prin utilizarea literelor alfabetului. Contextul epidemiologie, deși prezent pe parcursul Horatariei, nu este definit, fiind astfel lipsit de predictibilitate și claritate. Astfel, nu se cunosc criteriile în funcție de care se apreciază „contextul epidemiologie”. Soluția referitoare la impunerea unor ore exacte pentru începerea activității tuturor entităților publice și private prevăzută la art.12 alin.(2), este contrară dispozițiilor art.21 din Legea nr.55/2020, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „pe durata stării de alertă, prin derogare de la prevederile art. 118 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, angajatorii din sistemul privat, autoritățile și instituțiile publice centrale și locale, indiferent de modul de finanțare și subordonare, precum și regiile autonome, societățile naționale, companiile naționale și societățile la care capitalul social este deținut integral sau majoritar de stat ori de o unitate administrativ-teritorială, cu un număr mai mare de 50 de salariați, organizează programul de lucru astfel încât personalul să fie împărțit în grupe care să înceapă, respectiv să termine activitatea la o diferență de cel puțin o oră”. Stabilirea orei de începere a activității nu se poate face decât în condițiile stabilite de actele normative care reglementează organizarea și funcționarea respectivelor entități, neputându-se institui derogări prin hotărâre a Guvernului. Astfel, potrivit dispozițiilor Codului muncii, programul de lucru este un element al contractului de muncă, astfel încât nu ar putea fi stabilit sau modificat decât în condițiile acestui act normativ, și nu prin hotărâre a Guvernului. Obligatorietatea purtării măștii de protecție : Mască de protecție nu se poate prezuma în sensul protecției sănătății cetățenilor României și cu atât mai puțin a copiilor, de vreme ce majoritatea tipurilor de măști puse în vânzare menționează clar faptul că nu protejează împotriva Covid-19.

Astfel. Statul român ar trebui să asigure cetățenilor garanția faptului că măștile puse în vânzare respectă normele medicale impuse și să interzică orice altă mască de protecție vândută în farmacii sau în alte puncte de vânzare ca obiect de natură medicală. Libertatea de a pune în vânzare măști de protecție ce nu nădăjduiesc sănătatea. nu reprezintă numai o antiteză gramaticală, dar și un pericol pentru sănătatea cetățenilor, în condițiile în care nu există niciun act normativ care să specifice tipurile de mască verificate în sens medical. Plecând de la premisa că nimeni nu dorește purtarea unei măști de protecție, trebuie delimitată obligativitatea purtării acesteia, de posibilitatea sau recomandarea de a purta o mască de orice natură, ce poate sau nu asigura o protecție. Conform Raportului Medical emis la data de 10.01.2022 de spitalul Sanador pe care îl atașez prezentei, subsemnatul am fost diagnosticat cu ” tumoră benignă, chist sebaceu ” astfel tot la această dată am fost operat în regim de urgență pentru eliminarea acestei tumori. Singura cauză pentru care a apărut această boală, a fost purtarea frecventă a măștii de protecție. Astfel

fiind obligat sa port masca de protecție mi-a fost distrusa sanatatea, mi-a fost atins dreptul la viata. Se pare ca si după operație sunt obligat prin actele contestate sa port în continuare masca de protecție, care nu face altceva după cum am demonstrat decât sa imi distrugă sanatatea. Daca port masca viata imi este pusa in pericol, iar in cazul in care nu o port sunt sancționat! Totodată, obligativitatea purtării măștii de protecție nu poate fi impusa intrucat aceasta presupune costuri pentru cetateni, ce tind sa devină ridicate in contextul in care recomandarea medicala este de a o inlocui la un interval de 4 ore. Totodată, egalitatea intre cetățenii României, prevăzută de art. 16 din Constituție, este afectata prin raportare la diferentele de venit dintre aceștia. In esența dreptul la invatamant este condiționat de achitarea unei sume de bani în vederea achiziției unui articol vestimentar. În condițiile in care salariul minim brut pe economie in Romania este de 2080 de lei pe luna, un procent de 10% va fi cheltuit pe purtarea măștii. Daca o masca se schimba la 4 ore, putem prezuma faptul ca o persoana o poarta in medie 10 ore/zi, ceea ce la un cost mediu al măștii de 3 lei duce la 7,5 lei /zi inmultit cu 30 de zile duce la un cost de 225 lei/luna. Acest calcul simplist vizeaza o persoana, insa atunci când vine vorba de elevi aceste costuri se multiplica si generează o cheltuiala per familie nejustificata. Daca o persoana care are un venit substanțial nu va fi interesata de acest cost, o persoana care are un venit minim pe economie va fi profund afectata. Calculul prezentat se raportează la un venit minim brut, insa venitul minim net este in jur de 1400 lei, ceea ce determina creșterea acestui procent. Am dezvoltat acest exemplu pentru a evidenția absurdul situației, procentul din venit cheltuit pe un articol ce nu protejează impotriva virusului ce a generat epidemia, nefacand diferența din punct de vedere legal. Singura soluție logica pentru o familie cu venituri minime va fi re folosirea măștii de protecție sau folosirea aceleiași masti, fapt ce cu siguranța creeaza contextul altor afecțiuni medicale. Statul stabilește o obligație in sarcina cetățenilor sai, in baza unei recomandări externe, fara a avea un act normativ sau administrativ intern care sa stabilească concret justificarea situației de urgenta pe teritoriul României. Aici fac referire la faptul ca in Romania nu a fost declarata enidemie nana la acest moment. Discriminarea cetățenilor survine si din obligația statului de a asigura respectarea drepturilor constituționale. Conform Constituției României, cetățenii datoreaza taxe si impozite, pe baza carora statul are obligația de a asigura drepturile si libertățile prevăzute de Constituție. Asa cum am aratat anterior, prin obligarea cetățenilor de a cheltui sume de bani ca urmare a unei situații de criza, nu poate fi primita. Sarcini pecuniare nu pot fi stabilite cu titlu obligatoriu pentru cetateni decât prin taxe si impozite, nu atunci când beneficiarul acestor obligații este reprezentat de societăți comerciale ce sunt constituite in vederea obținerii de profit.

Mai mult, prin lipsa verificării conformității măștilor de protecție anterior punerii in vanzare a acestora, se creaza o stare de pericol pentru cei in sarcina carora a fost impusa o obligativitate ce se va materializa in profit pentru anumite societăți comerciale. Purtarea măștii de protecție in instituțiile de invatamant, contravine art. 25, din Constituția României intrucat condiționează dreptul la invatamant de purtarea unui articol vestimentar. Totodată, obligativitatea purtării măștii de protecție nu poate fi impusa intrucat aceasta presupune costuri centru cetateni, părinții elevilor, ce tind sa devină ridicate in contextul in care recomandarea medicala este de a o inlocui la un interval de 4 ore. Totodată, egalitatea intre cetățenii României, prevăzută de art. 16 din

Constituție, este afectată prin raportare la diferențele de venit dintre aceștia. Conform ART. 34 din Constituție: “(1) Dreptul la ocrotirea sănătății este garantat. (2) Statul este obligat să ia măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice. ” Astfel, statul are obligația de a lua măsuri pentru asigurarea sănătății publice. În aceste condiții, Statul este direct răspunzător pentru neîndeplinirea acestei obligații față de cetățenii săi și nu poate stabili în sarcina acestora o obligație ce îi incumbea.

Concluzionând, obligativitatea purtării măștii nu face altceva decât să creeze o obligație în sarcina cetățeanului, generată de un pericol constat de stat, pe care acesta din urmă a fost incapabil să îl gestioneze, în final copiii fiind cei afectați și de virus dar și de măsurile obligatorii impuse de stat, anularea articolului atacat impunându-se și pentru celelalte motive invocate anterior în cuprinsul prezentei cereri. Cu alte cuvinte, Statul nu poate institui obligații de natură financiară în sarcina cetățenilor pentru înlăturarea unui pericol pe care acesta are sarcina de a-l gestiona. Obligativitatea purtării măștii de protecție pentru minorii cu vârste cuprinse între 5 și 19 ani. Inițial, deciziile au fost preconizate ca fiind luate pe termen scurt și în acest fel se poate justifica și lipsa studiilor medicale avizate în legătură cu măștile de protecție, în sensul de a se releva dacă acestea oferă protecție sau nu cetățenilor (mai ales copiilor). Cu toate acestea, Ministerul Sănătății a confirmat faptul că nu trebuie să fie instituită o obligație în acest sens, datorită faptului că nu există un studiu care să releve utilitatea acestora și mai mult, nu există un studiu care să excludă problemele medicale ce pot decurge din purtarea măștilor de către copii. Purtarea măștii de protecție nu și-a dovedit nici utilitatea practică, rata infectărilor crescând progresiv de la momentul la care s-a impus această măsură. Practica a dovedit că măștile puse în circulație pe piața românească sunt neconforme și nu există niciun studiu de specialitate acceptat la nivel UE care să ateste că purtarea măștii previne și/sau apără de SARS-COV-2 (Covid-19). Nu există nicio garanție asumată și prezentată de către autorități cu privire la riscurile sau reacțiile adverse ale purtării măștii de către copii, permanent, timp de mai multe ore consecutiv. Chiar dinaintea pandemiei actuale s-au raportat numeroase reacții adverse ale purtării unei măști chirurgicale la personalul medical. Între 2002 și 2004 (pandemia SARS) din cauza măștilor N95 numeroase cadre medicale au manifestat reacții cutanate: acnee, prurit facial (mâncărime), exantem, urticarie de contact, dermatită de contact acută. Însă acum, cetățenii acuză diverse probleme la nivelul feței după purtarea unei măști. Principala cauză o reprezintă natura ocluzivă, spațiul închis, protector, care duce la un mediu umed, cald, unde se acumulează transpirația și sebumul. Astfel se explică apariția inflamației (roșeață, durere, căldură). Persoanele cu leziuni acneice pot observa o înrăutățire a bolii. OMS afirmă într-un raport recent din decembrie 2020 că "pană în prezent există doar dovezi științifice limitate și inconsistente pentru a susține eficacitatea purtării măștii de către oamenii sănătoși în prevenția infecției cu virusuri respiratorii, inclusiv SARS-CoV- 2” Tot OMS afirmă că masca poate determina cefalee, dificultăți în comunicare, dificultăți respiratorii, afecțiuni dermatologice - dermatita, agravarea acneei. Masca poate determina scăderea nivelului sanguin de O_2 și creșterea CO_2 , ceea ce poate cauza: cefalee, dificultăți de concentrare, slăbiciune musculară, amețeală, somnolență. Aceste variații ale nivelurilor gazelor sanguine sunt mai accentuate la persoanele care depun efort în cursul

activitatii lor (chiar si efort de vorbire), la persoanele care au afectiuni asociate cum sunt cele respiratorii, precum si la gravide. Procesul de studiu si de invatare privit in sens general, pentru a fi eficient, trebuie sa aiba loc intr-un cadru confortabil, de buna dispozitie, si nu intr-un mediu ce este prezentat de către autoritati ca nesigur, amenințator pentru sanatate, unde conexiunea emoționala devine dificila, mediu in care exista un grad crescut de iritabilitate si de nefericire. Copiii nu fac forme severe de boala, fiind adesea asimptomatici. Acest aspect coroborat cu faptul ca persoanele asimptomatice transmit boala extrem de rar (fapt confirmat si de Ministerul Sanatatii), dar si cu faptul ca exista masuri de precautie in cazul copiilor ce manifesta simptome, prevăzute intr-o serie de acte cu caracter normativ (inclusiv prezentul ordin), duc la concluzia ca obligativitatea purtării măștii de către copii in mediul școlar reprezintă o măsură cel puțin abuziva, daca nu chiar una care sa le pună sanatatea si viata in pericol acestora. În același sens, fata de recomandările OMS in legătură cu purtarea măștilor de protecție, măsură apare ca fiind absurda fata scopul pentru care a fost recomandata, cu atat mai mult la copii, in condițiile in care distanțarea de 1 metru, ventilarea incaperilor si dezinfectarea spatiilor sunt masuri suficiente.

Chiar OMS recomanda folosirea măștilor de protecție numai acolo unde nu se poate păstra distanțarea fizica de 1 metru. Tot Organizația Mondiala a Sanatatii interzice purtarea măștii in timpul exercitiilor fizice. Utilizarea necorespunzătoare a măștilor (atingerea măștii, neschimbarea ei frecenta) poate crește riscul transmiterii virusului. Știm ca este imposibil sa convingi un copil si chiar si un adult sa nu-si atinga fata/masca, iar virusul se gaseste si pe suprafete (cel puțin asa se susține). De asemenea, masca poate fi asociata cu creșterea bacteriilor in aerul inspirat (prin expir, inspir, umezeala, atingerea măștii, ceea ce determina contaminarea bacteriana a plămânilor si inflamatie la acest nivel. In plus, sunt păreri medicale care afirma ca mortalitatea crescută in pandemia din 1918 nu s-a datorat virusului insusi, ci suprainfectiei bacteriene, iar purtarea măștii, după cum arata studiile poate favoriza contaminarea pulmonara cu bacterii. Specialiștii pediatri si pneumologi, care ar fi trebuit consultați când s-a decis purtarea măștilor de către copii, știu ca plamanii copiilor se dezvoltă pana la varsta de 18 ani. Astfel, inflamatie produsa de particule din materialele ce compun masca, poate fi mai nociva pentru caile respiratorii si plamanii in dezvoltare ai copiilor decât ai adulților. Măștile sunt confecționate din polipropilena. Expunerea la particule de polipropilena, conform unor studii, poate determina: simptome respiratorii, scăderea parametrilor respiratori, creșterea nivelurilor de IL-8, TNF alfa (ce determina inflamatie si pneumonita interstitiala). modificări radiologice sugestive de afectare pulmonara interstitiala. Sunt studii care afirma ca particulele de polipropilena (mai ales particulele fine) pot determina nu doar afectare respiratorie (inflamatie, pneumonita intersititala, dispnee) ci si intestinala, endocrina, pot traversa bariera hemato-encefalica si placentă, pot determina hemoliza, eliberare de histamina (cu apariția de alergii, astm, eczema, tuse). Măștile sunt sterilizate cu oxid de etilenă - substanța cunoscuta a fi cancerigena (leucemie, limfom, cancer cerebral, pulmonar) si care poate determina iritații oculare, respiratorii, dermatologice. Insa cel mai important aspect raportat la prezenta cauza consta in recomandarea OMS in sensul ca nu trebuie condiționat accesul la educație de purtarea sau nu a măștii. Astfel, nu exista nici un studiu, recomandare, act normativ sau act administrativ care sa impună obligativitatea purtării

măștii de care copii, care sa nu fie fundamentat pe recomandările OMS. Astfel, dacă OMS nu recomanda, iar statul ia măsurile în baza recomandărilor acestora, se impune întrebarea cine și pe ce baza a dispus aceasta obligativitate. Mai mult, obligativitatea purtării măștii de protecție în absența proprietăților necesare de a proteja este concluzionată prin intermediul ultimului studiu realizat de către ANPC, în sensul că măștile de protecție disponibile în piață sunt neconforme în vasta lor majoritate (93%). Conform Centrului European pentru Prevenirea și Controlul Bolilor, organism al Uniunii Europene, copiii sunt afectați de infectarea cu noul coronavirus într-o mult mai mică măsură decât adulții. Cei cu vârsta sub 10 ani reprezintă 1% din totalul cazurilor raportate, iar 4% cei cu vârsta cuprinsă între 10 și 19 ani. În același timp, pentru un copil care nu suferă de nicio altă afecțiune, riscul de a dezvolta simptome severe sau complicații ale bolii sunt mult mai reduse comparativ cu adulții. Aceeași instituție afirmă că școala este un mediu mai sigur pentru persoane decât orice alt mediu cu o densitate similară, având în vedere rata extrem de scăzută a transmiterii bolii la copii, iar statisticile efectuate în țările în care școlile s-au închis și redeschis sunt unanime în sensul că nu s-a observat nicio diferență în privința creșterii numărului de cazuri. Conform ECDC, opinia este unanimă în vederea impactului psihologic, mental și educațional pe care măsură închiderii școlilor îl are față de copii, astfel încât aceasta nu trebuie să se ia deloc sau numai ca măsură de ultim resort, în cazuri absolut excepționale. Toate acestea cu atât mai mult cu cât copiii cu vârste între 1 și 19 ani transmit foarte rar boala între ei și/sau la adulți, iar transmisia comunitară în școli are în vedere o cantitate atât de mică încât subiectul subzabil a fi infectat nu mai transmite mai departe. Finalul raportului mai sus enunțat stabilește inclusiv faptul că măsurile sociale restrictive sunt suficiente în absența oricăror măsuri de restricționare a învățământului față în față. Asociația Pro Consumatori, organizație de utilitate publică, membră a Organizației Europene a Consumatorilor (BEUC), cu o activitate neîntreruptă de peste 30 de ani în domeniul apărării drepturilor și intereselor economice ale consumatorilor, a analizat 25 de mărci de măști de protecție respiratorie pentru copii, produse achiziționate din structuri comerciale diverse, cum ar fi librării, farmacii, magazine de îmbrăcăminte, hipermarketuri și alte structuri comerciale de vânzare cu amănuntul, conform unui comunicat al Asociației Pro Consumatori (APC).

La realizarea studiului s-au avut în vedere cerințele din legislația și standardele naționale și internaționale aplicabile echipamentelor individuale de protecție, respectiv: - Regulamentul UE nr. 2016/425 al Parlamentului European și al Consiliului privind echipamentele individuale de protecție. - Directiva 93/42/CEE a Consiliului din 14 iunie 1993 privind dispozitivele medicale. - Recomandarea Organizației Mondiale a Sănătății din data de 21 august 2020 cu privire la folosirea măștilor de către copii. - Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor. - Hotărârea Guvernului nr. 305/2017 privind stabilirea unor măsuri de punere în aplicare a Regulamentului UE nr. 2016/425 al Parlamentului European și al Consiliului privind echipamentele individuale de protecție. Analiza s-a realizat de către o echipă de experți ai Asociației Pro Consumatori coordonată de conf. univ. dr. Costel Stanciu. Experții asociației au formulat următoarele concluzii: 3 din 5 măști destinate copiilor sunt accesorii vestimentare, lucru declarat de producători, iar denumirea acestora este de Mască Fashion Copii. 3 din 5 măști

destinate copiilor sunt reutilizabile, fără a fi precizat numărul de utilizări, ceea ce înseamnă că atât înainte de prima utilizare, cât și după fiecare utilizare masca trebuie curățată prin spălare manuală la temperatura indicată de producător și călcarea acesteia cu fierul de călcat conform pictogramei afișată de producător. La una din 5 măști atenționarea referitoare la faptul că acel tip de mască nu este un echipament individual de protecție este neclară, fapt ce poate induce în eroare părinții fără cunoștințe temeinice în acest domeniu. Măștile faciale de unică folosință pentru copiii cu vârsta cuprinsă între 4 și 12 ani prezintă risc de sufocare, drept pentru care acestea trebuie folosite numai în prezența unui adult și în situații de risc major pentru viața și sănătatea copilului (spații închise aglomerate). Nici Organizația Mondială a Sănătății nu recomandă folosirea măștilor de protecție respiratorie până la vârsta de 12 ani. Unii producători de măști de protecție recomandă ca folosirea aceleași măști să nu depășească trei ore, în timp ce Ministerul sănătății recomandă ca masca să fie schimbată o dată la 4 ore. "Purtarea măștilor de protecție respiratorie de către copii le poate provoca acestora conform recomandării de pe site-ul oficial al Organizației Mondiale a Sănătății sub titlul "Potențiale efecte adverse și dezavantaje ale purtării măștii de către populația generală sănătoasă" următoarele : a) Un risc

potențial crescut de auto-contaminare datorită manipulării unei măști faciale atingerea ulterioară a ochilor cu mâinile contaminate; b) O posibilă auto-contaminare care poate apărea dacă măștile, nonmedicale nu schimbate atunci când sunt umede sau. Acest lucru poate crea condiții favorabile pentru multiplicarea microorganismelor c) Dureri de cap potențiale și/sau dificultăți de respirație, în funcție de tipul de mască utilizată; d) Dezvoltarea potențială a leziunilor tegumentare la nivelul feței, dermatite iritante acnee care se agravează, atunci când masca este folosită frecvent timp îndelungat; e) Dificultăți de comunicare clară" Având în vedere cele enunțate anterior desprindem următoarele concluzii: Copiii nu au discernământ, astfel încât impunerea obligativității purtării măștii pentru categoriile de vârstă 5-14 ani și 14-16 este o măsură nelegală ce poate afecta sănătatea minorilor prin numeroase modalități, mai ales prin greșita utilizare a acestora; Purtarea măștii de protecție de către minori poate duce la dezvoltare fizică și/sau psihică improprie; Obligatorietatea generală de purtare a măștii în ceea ce privește copiii nu este fundamentată legal, științific sau medical. Art. 113. NCP Limitele răspunderii penale „(1) Minorul care nu a împlinit vârsta de 14 ani nu răspunde penal. (2) Minorul care are vârsta între 14 și 16 ani răspunde penal numai dacă se dovedește că a săvârșit fapta cu discernământ.” Astfel, dacă însăși Codul Penal înalătură răspunderea penală pentru minorul ce nu a împlinit vârsta de 14 ani, este de natura evidentei ca un minor sub vârsta limită nu poate conștientiza pericolele la care se expune prin utilizarea greșită a măștii de protecție. Cu titlu de exemplu, un copil în vârstă de 9 ani dacă va scapa o mască de protecție pe jos, cu siguranța o va reutiliza, crezând poate că va fi certat pentru că nu a fost atent, mai ales în contextul în care măștile de protecție sunt achiziționate contra cost. În final, amintim faptul că Ministerul Sănătății recomandă „sa informăm responsabil unde șă purtăm masca, pentru a preveni infecția cu noul coronavirus SARS CoV2”, astfel încât obligativitatea acestei măsuri nu are susținerea singurei instituții abilitate în măsurile cu impact asupra sănătății publice la adulți și cu atât mai puțin la copii. Deși aceasta argumentație subzită și la nivelul instituirii HG 856/2020, fapt că încă nu a

produs o hotarare definitiva din partea puterii judecătorești, apreciem ca in acest moment, - in care situația nu numai ca nu s-a ameliorat dar s-a ajuns chiar la restrângerea sau atingerea tuturor drepturilor fundamentale- - justificarea bazei legale a actului primar de trimitere nu mai exista si nici oportunitatea nu a fost dovedita. Obligativitatea purtării unui anumit tip de masca: Asa cum explicam in punctele abordate anterior, masca de protecție nu este dovedit a fi benefica in vederea combaterii virusului SARS - Cov2, ceea ce face cu atat mai arbitrara obligativitatea purtării unui anumit tip de masca de protecție. Instituirea obligației ca măștile de protecție să fie numai cele „de tip medical sau FFP2” nu întrunește cerințele de claritate, previzibilitate și accesibilitate ale normelor juridice, în acord cu jurisprudența Curții Constituționale în domeniu. Astfel, referirea generică la măști de protecție „de tip medical sau FFP2”, fără a se indica actul normativ care stabilește caracteristicile pe care trebuie să le îndeplinească o mască de protecție pentru a intra în această categorie, precum și modalitatea practică prin care se poate stabili că o mască de protecție face parte din această categorie, conferă caracter imprecis si neclar reglementării. Pe cale de consecință, destinatarul normei este pus în situația de a nu putea avea siguranța că și-a îndeplinit respectiva obligație, fiind posibil să suporte aplicarea unor sancțiuni chiar dacă nu a avut intenția de a nu o respecta. În plus, neclaritatea normei împiedică și constatarea, de către persoanele competente, a nerespectării acestei obligații. În acest sens, pe lângă lipsa pregătirii de specialitate în domeniul medical, nici agentul constator nu dispune de criterii obiective pe baza cărora să poată stabili că o mască este sau nu este „de tip medical sau FFP2”. în aceste condiții, o astfel de reglementare neclară poate conduce la abuzuri în aplicarea sancțiunilor contravenționale.

Neclaritatea normei are consecințe negative și asupra posibilității judecării plângerilor împotriva proceselor-verbale de constatare a contravențiilor și de aplicare a sancțiunilor, întrucât face imposibilă dovedirea, în fața instanței, a nerespectării obligației de a purta o mască de protecție „de tip medica sau FFP2”. Pe de altă parte, nu se înțelege care va fi situația unei persoane sancționate pentru purtarea unei măști de protecție de alt tip decât „de tip medical sau FFP2” de la momentul aplicării sancțiunii până la momentul la care ar putea să-și procure o astfel de mască de protecție. Avem în vedere faptul că, în această situație, pe traseul spre locuință sau spre o unitate care comercializează măști „de tip medical sau FFP2” ar fi posibilă aplicarea din nou a unei sancțiuni, de către alt/alți agent constatori, cu consecința încălcării principiului non bis in idem, precum și a principiului proporționalității sancțiunii contravenționale. Menționează și faptul că utilizarea, fără explicitare, a abrevierii „FFP2” este contrară dispozițiilor art.37 alin.(3) din Legea nr.24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „exprimarea prin abrevieri a unor denumiri sau termeni se poate face numai prin explicitare în text, la prima folosire”. Anularea si suspendarea art. 1 din Anexa 2 a HG nr. 34/2022. Instituirea obligației ca măștile de protecție să fie numai cele „de tip medical sau FFP2” nu întrunește cerințele de claritate, previzibilitate și accesibilitate ale normelor juridice, în acord cu jurisprudența Curții Constituționale în domeniu. Astfel, referirea generică la măști de protecție „de tip medical sau FFP2”, fără a se indica actul normativ care stabilește caracteristicile ne care trebuie să le îndeplinească o mască de protecție pentru a intra în această categorie, precum si

modalitatea practică prin care se poate stabili că o mască de protecție face parte din această categorie, conferă caracter imprecis și neclar reglementării. În plus, neclaritatea normei împiedică și constatarea, de către persoanele competente, a nerespectării acestei obligații. În acest sens, pe lângă lipsa pregătirii de specialitate în domeniul medical, nici agentul constator nu dispune de criterii obiective pe baza cărora să poată stabili că o mască este sau nu este „de tip medical sau FFP2”. În aceste condiții, o astfel de reglementare neclară poate conduce la abuzuri în aplicarea sancțiunilor contravenționale. Neclaritatea normei are consecințe negative și asupra posibilității judecării plângerilor împotriva proceselor-verbale de constatare a contravențiilor și de aplicare a sancțiunilor, întrucât face imposibilă dovedirea, în fața instanței, a nerespectării obligației de a purta o mască de protecție „de tip medical sau FFP2”. Aceste aspecte constituie deopotrivă cazul bine justificat și perturbarea serviciului public, în condițiile în care Sindicatul EUROPQL a ieșit deja în spațiul public afirmând că poliția nu va aplica nicio amendă în baza HG 34/2022, de vreme ce nu se specifică în ce fel poate fi controlat cetățeanul de respectarea cerinței cu privire la masca medicală sau FFP2, sau cum poate cunoaște agentul constator dacă se impune aplicarea unei sancțiuni sau nu. Pentru toate aceste motive, va solicit admiterea cererii de chemare în judecată așa cum a fost formulată.

În drept se invocă : art. 1, 7, 14, 15, 21 din Cartea Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, art.1,2, 7, 13, 20, 23, 25, 27 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, Legea 55/2020, Legea 554/2004, Constituția României, Decizia Curții Constituționale nr. 392/2021, și celelalte prevederi menționate.

La data de 14.02.2022 a depus întâmpinare pârâtul Comitetul Național pentru Situații Speciale de Urgență, solicitând obligarea solicită instanțe următoarele, admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive a Comitetul Național pentru Situații de Urgență în ceea ce privește anularea H.G. nr. 34/08.01.2022 și suspendarea executării anexelor hotărârii menționate; admiterea excepției lipsei de interes; respingerea cererii ca neîntemeiată.

Excepția lipsei calității procesuale pasive a Comitetului Național pentru Situații de Urgență în ceea ce privește anularea H.G. nr. 34/2022. Potrivit art. 36 Cod de Procedură Civilă, „calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecării.”

Calitatea procesuală pasivă este acea condiție care trebuie să existe pentru ca o persoană chemată în judecată să fie și cea obligată în cadrul raportului juridic dedus judecării. Din analiza cererii de chemare în judecată se poate observa faptul că a fost solicitată anularea H.C.N.S.U. nr. 1/2022 privind propunerea prelungirii stării de alertă și a măsurilor necesare a fi aplicate pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemice COVID-19 și a H.G. nr. 34/2022 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 8 ianuarie 2022, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, precum și suspendarea executării anexelor H.G.

nr. 34/08.01.2022 care condiționează accesul și participarea la diverse activități de vaccinare/imunizare/testare până la data soluționării definitive a acțiunii în anulare.

Solicită respingerea acțiunii, având ca obiect anularea/suspendarea prevederilor cuprinse în H.G. nr. 34/2022, în contradictoriu cu Comitetul Național pentru Situații de Urgență ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, întrucât emitentul actului administrativ contestat este Guvernul României. Astfel, scopul înființării Comitetului Național pentru Situații de Urgență, potrivit dispozițiilor art. 8A1 alin. (1) din O.U.G. nr. 21/2004, constă în luarea deciziilor strategice necesare pentru gestionarea situațiilor de urgență determinate de tipurile de risc stabilite prin hotărâre a Guvernului, astfel încât hotărârile adoptate de acesta reprezintă propuneri pentru adoptarea de către Guvern a hotărârilor privind declararea, prelungirea și încetarea stării de alertă, în conformitate cu dispozițiile art. 71 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19. Ca natură juridică, hotărârile în discuție a Comitetului Național pentru Situații de Urgență emisă în temeiul Legii nr. 55/2020 nu se încadrează în categoria actelor normative emise de conducătorii organelor administrației publice centrale de specialitate, potrivit art. 11 din Legea nr. 24 din 2000, astfel încât nu este creatoare de drepturi și obligații pentru subiectele de drept, în speță pentru reclamant. Fiind hotărâri ale unui organ colegial al administrației publice centrale de specialitate, hotărârile CNSU emise în temeiul Legii nr. 55/2020, se încadrează în categoria actelor administrative cu caracter individual care se adresează altui subiect de drept, Guvernul României, având caracter premergător hotărârilor de Guvern, deci vin în sprijinul adoptării hotărârilor de Guvern prin care se instituie măsuri pe durata stării de alertă. În conformitate cu prevederile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 "starea de alertă se instituie de Guvern prin hotărâre, la propunerea ministrului afacerilor interne, și nu poate depăși 30 de zile." Astfel, starea de alertă nu se instituie de Comitetul Național pentru Situații de Urgență, ci de Guvernul României, aceasta fiind autoritatea competentă să dispună atât instituirea, cât și încetarea stării de alertă. Un considerent în plus pentru care onorata instanță ar trebui să respingă acțiunea introdusă împotriva Comitetului Național pentru Situații de Urgență rezultă și din Decizia nr. 4441/07.12.2016 în care Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că „o autoritate publică poate avea calitatea de pârât numai în măsura în care are calitatea de emitent al actului administrativ contestat sau nu a soluționat în termenul legal ori a refuzat nejustificat să rezolve o cerere a reclamantilor referitoare la un drept sau la un interes în concluzie, solicităm scoaterea din cauză a Comitetului Național pentru Situații de Urgență în ceea ce privește anularea/suspendarea H.G. nr. 34/2022.

Excepția lipsei de interes. În ceea ce privește condiția justificării unui interes personal constând în vătămarea drepturilor, învederăm faptul că reclamantul nu justifică un interes legitim pentru promovarea cererii acesteia. În cuprinsul acțiunii, reclamantul nu a indicat și justificat folosul practic pentru sine rezultat din anularea unor acte normative și acte emise de autorități publice și locale, atâta timp cât nu a invocat vreun drept sau vreun interes personal care să fi fost vătămat

prin acestea. Astfel, aceasta afirmă și susține că justifică interesul formulării cererii de chemare în judecată prin faptul ca este o persoana care nu s-a vaccinat și nu intenționează să se vaccineze și să se testeze. Potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 : Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public." Potrivit art. 8 alin. (1A1) din Legea nr. 554/2004: „Persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat pot formula capete de cerere prin care invocă apărarea unui interes legitim public numai subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat." Vătămarea interesului se apreciază prin raportare la noțiunea de interes legitim privat în cadrul contenciosului subiectiv, deoarece conform art.2 alin.1 lit. p) din Legea nr 554/2004 prin interes legitim privat se înțelege posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurat.

Așa fiind, se poate statua că acțiunile persoanelor fizice se pot întemeia, ca regulă, pe încălcarea drepturilor subiective sau a intereselor legitime legate de aceste drepturi, iar în mod excepțional, legea lasă posibilitatea de a nu fi declarate inadmisibile nici cererile unei persoane fizice care au drept temei încălcarea unui interes legitim public cu condiția ca afirmarea încălcării acesteia să aibă un caracter subsidiar față de invocarea unui drept subiectiv sau legitim privat, în condițiile art. 8 alin. (1) și (12) din Legea nr. 554/2004. Aceasta deoarece interesul legitim public reprezintă conform art. 2 alin. (1) lit. r) din Legea nr.554/2004, interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competenței autorităților publice. Or, o atare restricție în exercitarea acțiunii în contencios administrativ își are rațiunea în eliminarea așa-numitelor acțiuni populare, adio popularis, înaintate de diverse persoane de drept privat, fizice sau juridice, care nu erau în măsură să justifice, prin raportare la propria persoană, o vătămare a unui drept sau interesul legitim privat și, ca atare, își întemeiau acțiunea numai pe teza vătămării interesului public. O atare limitare este compatibilă cu exigențele art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale deoarece urmărește un scop legitim, evidențiat anterior, iar limitarea nu afectează însăși substanța drepturilor, reclamantii putând acționa în lipsa dovezii lezării unui interes legitim privat în cadrul organismelor sociale interesate, asimilate persoanei vătămate - art.2 alin.(1) corelat cu lit. s) a aceluiași articol.

Solicită să se constate faptul că reclamantul nu respectă o condiție esențială, impusă de art. 1 alin. (1) și de art. 8 alin. (1) și (11) din Legea nr.554/2004 privind exercitarea dreptului la acțiune, motiv pentru care ruoam onorata instanță să respingă cererea ca fiind lipsită de interes.

În ceea ce privește fondul litigiului, solicitările reclamantului privind anularea H.C.N.S.U. nr. 1/2022 din 05.01.2022 sunt neîntemeiate, motiv pentru care vă rugăm respingeți acțiunea ca

neîntemeiată. Considerente referitoare la îndeplinirea condițiilor pentru prelungirea stării de alertă în ceea ce privește existența riscului epidemiologie generat de pandemia de Covid-19 pe teritoriul României, arătăm faptul că declararea pandemiei de către Organizația Mondială a Sănătății are aplicabilitate directă pe teritoriul României. România a devenit membră a Organizației Mondiale a Sănătății la data de 08 iunie 1948, în urma acceptării Constituției O.M.S. adoptată la New York la 22 iulie 1946 prin decretul nr. 965 din 22 mai 1948, publicat în Buletinul Oficial al Republicii Populare Române nr. 125/01.06.1948. De asemenea, începând cu 31.08.2009, urmare a adoptării H.G. nr. 759/2009, România aplică Regulamentul sanitar internațional 2005 al Organizației Mondiale a Sănătății adoptat la Geneva la 23 mai 2005. Potrivit competențelor care reies din Constituția OMS(Capitolul II), un astfel de organism internațional „acționează ca autoritate de conducere și coordonare în domeniul sănătății internaționale” și "lucrează în colaborare cu agențiile O.N.U., ministerele naționale de sănătate și organizațiile profesionale (articolul 2)", iar potrivit Rezoluției WHA 58.3 aferentă Regulamentului sanitar internațional, directorul general al O.M.S. deține competența de a hotărî dacă evenimentul constituie o urgență de sănătate publică de importanță internațională, O.M.S. având atribuții aferente operațiunilor strategice de sănătate care asigură suportul țărilor pentru detectarea, evaluarea și răspunsul la urgențe de sănătate publică. Or, la 30 ianuarie 2020, directorul general al O.M.S. a declarat o urgență de sănătate publică de importanță internațională cu privire la epidemia provocată la nivel mondial de coronavirusul sindromului respirator acut sever 2 (SARS-CoV-2), care cauzează boala coronavirusului 2019 (Covid 19), iar la data de 11 martie 2020, O.M.S. a evaluat drept pandemie situația cauzată de COVID 19. Declararea pandemiei de către directorul general al O.M.S. intră în competențele acestuia potrivit normelor de drept internațional public, opozabilă și României, în calitate de stat semnatar produce efecte și pe teritoriul României. Astfel de competențe au fost recunoscute de statul român inclusiv în cuprinsul actelor normative, precum Legea nr.55/2020 și Decretul Președintelui nr. 195/2020 privind instituirea stării de urgență pe teritoriul României, încuviințată prin Hotărârea Parlamentului nr.3 din 19 martie 2020.

Emergența infecției cu noul coronavirus sau coronavirusul sindromului acut respirator sever 2, denumit în continuare SARS-CoV-2, a condus la o răspândire rapidă a COVID-19 în întreaga lume, fapt ce a determinat Organizația Mondială a Sănătății să declare la data de 30 ianuarie 2020 COVID-19 o urgență de sănătate publică de interes internațional, care a generat declararea pandemiei de Covid-19 în data de 11 martie 2020. Până la data prezentei au fost raportate peste 407 milioane de cazuri confirmate de Covid-19 și peste 5,6 milioane de decese la nivel mondial. În timp ce intervențiile nonfarmaceutice au avut efectul de atenuare a răspândirii pandemiei și au încetinit ritmul de transmitere a infecției cu SARS-CoV- 2, este acceptat pe scară largă faptul că dezvoltarea, producția și distribuția rapidă a unui sau mai multor vaccinuri împotriva COVID-19 sunt esențiale pentru controlul pandemiei, protejarea sistemelor de sănătate, reducerea morbidității și a mortalității, precum și relansarea economiilor la nivel global. Statul român are obligația să ia măsuri pentru asigurarea sănătății publice, Legea fundamentală - Constituția României reglementând, la art. 34 alin. (2) dreptul la ocrotirea sănătății.

Astfel, se constată faptul că legea fundamentală solicită autorităților statului să dispună măsuri necesare pentru asigurarea sănătății publice, și, dă posibilitatea ca aceste măsuri să fie realizate prin restrângerea unor drepturi și libertăți fundamentale. Este de subliniat că nicio lege nu reglementează la nivel de detaliu situații de fapt, ci identificarea acestora este lăsată în competența autorităților publice, care adoptă sau emit acte administrative cu caracter normativ sau individual prin care pun în executare legea, care conține criterii, condiții, proceduri și garanții general aplicabile. Având în vedere că în contextul generat de dinamica evoluției situației epidemiologice naționale, dar și internaționale, determinată de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, interesul public general reclama adoptarea unor noi măsuri care să permită autorităților publice să intervină eficient și cu mijloace adecvate pentru gestionarea crizei, la data de 15.05.2020, a fost adoptată Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19. Starea de alertă reprezintă răspunsul la o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, constând într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia și necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății.

Aceasta are ca obiect instituirea, pe durata stării de alertă declarate în condițiile legii, în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, a unor măsuri temporare și, după caz, graduale, în scopul protejării drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății, inclusiv prin restrângerea exercițiului altor drepturi și libertăți fundamentale. Totodată, starea de alertă se instituie de Guvern prin hotărâre, la propunerea ministrului afacerilor interne, și nu poate depăși 30 de zile. Starea de alertă poate fi prelungită, pentru motive temeinice, pentru cel mult 30 de zile, prin hotărâre a Guvernului, la propunerea ministrului afacerilor interne.

Având în vedere Analiza factorilor de risc privind managementul situației de urgență generată de virusul SARS-CoV-2, pe teritoriul României la data de 03.01.2022, realizată la nivelul Centrului Național de Coordonare și Conducere a Intervenției, luând în considerare propunerile formulate în cadrul ședinței de lucru organizate în data de 03.01.2022 la sediul Guvernului României sub conducerea Primului Ministru și cu participarea reprezentanților Ministerului Sănătății, Ministerului Afacerilor Interne, Ministerului Finanțelor și Institutului Național de Sănătate Publică, în conformitate cu prevederile art 4 alin. (1) lit. c) din nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 5, art. 8, art. 9 alin. (1), art. 13, art. 17, art. 19, art. 21, art. 32 alin. (2), art. 37, art. 41, art. 42, art. 43 alin. (1), art. 44 alin. (2) și (3), art. 45 alin. (1) și art. 71 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, ale art. 20 lit. I) și n) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, cu modificările și completările ulterioare și ale art. 2 și art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 94/2014 privind organizarea, funcționarea și componența Comitetului Național pentru Situații Speciale de Urgență, Comitetul

Național pentru Situații de Urgență a adoptat Hotărârea nr. 1 din 05.01.2022 privind propunerea prelungirii stării de alertă și a măsurilor necesare a fi aplicate pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19. Astfel, ținând cont de aspectele materializate în cuprinsul documentului intitulat „Analiza factorilor de risc privind managementul situației de urgență generate de virusul SARS-CoV-2 pe teritoriul României la data de 03.01.2022”, întocmit la nivelul Centrului Național de Coordonare și Conducere a Intervenției și ținând seama de propunerile cuprinse în Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 1/2022 privind propunerea prelungirii stării de alertă și a măsurilor necesare a fi aplicate pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 a fost adoptată la nivelul Guvernului României, HOTĂRÂREA nr. 34 din 6 privind prelungirea stării de alertă, pe teritoriul României începând cu data de 8 ianuarie 2022, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19. H.G. nr. 34/2022 a fost aprobată cu respectarea condițiilor stabilite la art. 3 alin. (4) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare și anume: a) amploarea situației de urgență, respectiv manifestarea generalizată a tipului de risc la nivel local, județean sau național: - virusul nu a mai afectat organismul uman anterior; - transmiterea este aerogenă; - perioada de incubație este între 2-14 zile; - nu a fost dezvoltat un antiviral eficient pentru infecție; - virusul SARS-CoV-2 poate fi transmis cu ușurință de la persoană la persoană; riscul de infecție depinde foarte mult de răspândirea regională, condițiile de viață și muncă și, de asemenea, de comportamentul individual (respectarea măsurilor de distanțare fizică, de igienă și protecția prin purtarea măștii). Interacțiunea în situații de risc (cum ar fi contactul apropiat pe o perioadă îndelungată) joacă un rol important, în spații închise acest lucru crește semnificativ riscul de transmisie, chiar dacă este menținută o distanță mai mare de 1,5 m; dacă nu este menținută o distanță minimă de 1,5 m fără acoperirea gurii și nasului, de exemplu atunci când grupuri de oameni stau la o masă sau în adunări mari există și o creștere a riscului transmiterii în spații deschise.

Criteriile menționate mai sus se regăsesc în analiza factorilor de risc care a stat la baza emiterii hotărârilor de Guvern, justificarea fiind că acestea s-au păstrat încă de la instituirea stării de alertă.

Aceste criterii trebuie corelate cu numărul de cazuri confirmate la data emiterii hotărârilor de Guvern în România. Astfel, conform Analizei factorilor de risc 121040 privind managementul situației de urgență generată de virusul SARS-CoV-2 pe teritoriul României la data de 03.01.2022, au fost înregistrate 1.813.056 cazuri de persoane infectate cu virusul SARS-CoV-2, din care 1.741.871 persoane vindecate și 58.814 persoane decedate. b) intensitatea situației de urgență, respectiv viteza de evoluție, înregistrată sau prognozată, a fenomenelor distructive și gradul de perturbare a stării de normalitate. Pe teritoriul României, la data de 03.01.2022, în carantină instituționalizată au fost 71 persoane, iar în carantină la domiciliu au fost 66.243 persoane, pentru acestea efectuându-se verificări medicale de specialitate. În ceea ce privește persoanele izolate aflate sub monitorizare medicală, în data de 03.01.2022, în izolare la domiciliu

erau 9.672 persoane, iar alte 2.534 persoane erau izolate în unități medicale și locații alternative. c) insuficiența și/sau inadecvarea capacităților de răspuns; La nivel național, sistemul sanitar avea disponibile la data de 03.01.2022 1.290 paturi destinate COVID-19 dispuse în cadrul secțiilor de anestezie și terapie intensivă (avizate DSP), iar numărul pacienților internați în cadrul acestor secții, în data de 03.01.2022, este de 403, gradul de ocupare a paturilor ATI (avizate DSP) fiind de 31,24%. Numărul pacienților internați în cadrul acestor secții, la data de 03.01.2022 era de 403. În ceea ce privește numărul pacienților confirmați COVID - 19 internați în secțiile ATI - intubați, acesta reprezenta, în data de 03.01.2022, 27,54% din totalul pacienților internați în secțiile de terapie intensivă. Unitățile de Primiri Urgențe au înregistrat o creștere a numărului de pacienți confirmați și suspecti COVID-19, ajungând de la 453 persoane în data de 20.12.2021, la 560 de persoane în data de 03.01.2022. Totodată, în data de 03.01.2022, 76 persoane erau confirmate COVID-19, reprezentând 13,57% din totalul pacienților prezenți în unitățile de primiri urgențe. d) densitatea demografică în zona afectată de tipul de risc. Din analiza comparativă a datelor înregistrate s-a evidențiat o scădere a numărului de focare active la nivel național, de la 478, în data de 05.12.2021, la 327, în data de 03.01.2022. e) existența și gradul de dezvoltare a infrastructurii adecvate gestionării tipului de risc.

Capacitatea de testare în România a crescut constant de la debutul pandemiei, ajungând la un total de 17.158.825 teste efectuate până la data analizei, cu o medie în perioada 09.12.2021 - 03.01.2022 de 33.900 teste zilnice. În intervalul 09.12.2021 - 03.01.2022 rata medie de pozitivitate a înregistrat o valoare de aproximativ 23,61%, observându-se un trend ascendent. Analizele factorilor de risc au avut în vedere și interpretarea datelor referitoare la noile variante ale virusului SARS-CoV-2, apărute deja la momentul adoptării Hotărârilor de Guvern contestate. Astfel, Analiza factorilor de risc din data de 03.01.2022 arată că varianta Omicron, nou apărută, a virusului SARS-CoV-2 este considerată a fi îngrijorătoare din cauza mutațiilor care conduc la o transmisibilitate crescută și la deteriorarea situației epidemiologice în zonele în care acestea s-au stabilit recent. Din observarea situației în alte state europene care au detectat prezența acestei tulpini în circulație, s-a constatat o evoluție explozivă a numărului de cazuri confirmate, cum de altfel se poate observa și la nivel național, în prezent. Totodată, analiza arată faptul că există posibilitatea depășirii a 50% din totalul săptămânal al probelor secvențiale la nivel național de către varianta Omicron, după jumătatea lunii ianuarie 2022, chiar în condițiile măsurilor non-farmaceutice implementate în prezent. Transmisibilitatea estimată ca fiind foarte ridicată va duce la posibilitatea infectării unui număr însemnat de persoane într-o perioadă scurtă de timp.

Concluzia în urma analizei a fost aceea că, pentru a controla răspândirea și impactul variantelor emergente SARS-CoV-2 cu transmisibilitate crescută, era necesară continuarea campaniei de vaccinare și menținerea/adaptarea combinației de măsuri de intervenție non-farmaceutice care să asigure o apărare în straturi pentru menținerea unei situații epidemiologice stabile. Totodată, pentru a fi menținute/adaptate măsurile de intervenție non-farmaceutice reglementate în prezent și eventual pentru a putea implementa, la nevoie, într-un timp scurt, măsuri mai stricte, a fost recomandată menținerea stării de alertă la nivel național în perioada următoare, o măsură justă

având în vedere evoluția epidemiologică de la data Analizei factorilor de risc, respectiv de la data de 03.01.2022 până în prezent. Măsura privind prelungirea stării de alertă propusă în Analizele factorilor de risc este rezultatul analizei de oportunitate pe care îl exercită autoritățile publice în atingerea unui scop legitim, pentru care au fost împuternicite. În acest sens, Curtea de Apel București a reținut în Sentința civilă nr. 711/11.08.2020 că „nu neagă puterea discreționară a autorității, care presupune facultatea acesteia de a alege, după aprecierea sa, între mai multe soluții posibile, aplicabile la cazul concret. Există, prin urmare și în situația de față, o marjă de libertate lăsată la aprecierea Departamentului pentru Situații de Urgență, astfel încât, în vederea atingerii scopului indicat de legiuitor să poată recurge la orice mijloc de acțiune, în limitele competenței sale. Limita legală a dreptului de apreciere, deci a oportunității, se regăsește în scopul legii, iar, în cauza de față, măsura dispusă este una proporțională cu scopul urmărit - protejarea vieții și sănătății persoanelor ce locuiesc în interiorul comunei, cât și în afara acesteia - fiind păstrat un just echilibru între interesul legitim privat pretins vătămat și interesul public”.

Măsurile dispuse odată cu emiterea hotărârilor Guvernului pentru prelungirea stării de alertă sunt condiționate de respectarea aceluiași exigențe referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți aplicabile și în cazul declarării stării de alertă. Se constată că reglementările referitoare la prelungirea stării de alertă prevăd cerințe și criterii clare și suficiente pentru ca decizia executivului să fie circumscrisă în mod strict existenței condițiilor obiective generate de evoluția și efectele pandemiei de COVID-19, astfel încât dispariția factorilor care amenință viața și sănătatea persoanelor să justifice și să determine decizia de încetare a stării de alertă.

În concluzie, evaluarea realizată în baza factorilor de risc prevăzuți la art. 3 alin. (4) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, indica necesitatea menținerii unui răspuns amplificat la situația de urgență determinată de răspândirea noului coronavirus. motiv pentru care prin H.C.N.S.U. nr. 1/2022 au fost propuse prelungirea stării de alertă și măsurile necesare a fi aplicate pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID 19.

Aceste propuneri au fost transpuse în HOTĂRÂREA GUVERNULUI 34 din 6 ianuarie 2022 privind prelungirea de alertă pe teritoriul României începând cu data de 8 ianuarie 2022, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID- 19.

Considerente referitoare la exercitarea unor drepturi și libertăți fundamentale. Articolul 53 alin. (2) din Constituția României, republicată, prevede faptul că restrângerea drepturilor „poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică”, iar măsurile trebuie să fie proporționale cu situația care le-a determinat și să fie aplicate „în mod nediscriminatoriu fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății” vizate. Legea fundamentală reglementează, totodată, la art. 34 alin. (2) dreptul la ocrotirea sănătății, stipulând că „statul este obligat să ia măsuri pentru asigurarea [...] sănătății publice”. Astfel, constatăm faptul că legea fundamentală impune autorităților statului să dispună măsuri necesare pentru asigurarea sănătății publice și le

acordă posibilitatea ca aceste măsuri să fie realizate prin restrângerea unor drepturi și libertăți fundamentale. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că statele au rolul de organizator neutru și imparțial, veghind totodată la amenajarea tuturor intereselor aflate în joc (a se vedea, *mutatis mutandis*, cauzele *Aktas c. Franței*, *c. Franței*, *Gamaieddyn c. Franței*, *Ghazal c. Franței*, *Singh c. Franței*, decizii din 30 iunie 2009). Restrângerea unor drepturi constituționale este atunci când răspunde nevoii de a asigura securitatea juridică a atât din perspectiva intereselor individuale, cât și a celor naționale sau de grup și a binelui public, fiind și o modalitate de salvagardare a unor drepturi în situațiile în care exercițiul lor are un caracter antisocial. Analiza de proporționalitate urmărește să stabilească dacă se păstrează un just echilibru între interesele generale ale societății și interesul reclamantului, respectiv dacă ingerința răspunde unei nevoi sociale imperioase. Măsurile contestate se circumscriu sferei drepturilor care pot fi restrânse de autoritățile competente și reprezintă o restrângere, justificată obiectiv, a exercițiului libertății de circulație și a libertății întrunirilor. În fapt, în baza prerogativelor conferite, statul și-a exercitat atribuțiile cu respectarea principiului drepturilor și responsabilităților fundamentale. În ceea ce privește drepturile și responsabilitățile fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în Cauza *Vavricka și alții împotriva Republicii Ceha* (cererile nr. 47621/13 și alte 5), punctul 143 următoarele. „Rezoluția APCE 1845 (2011) privind drepturile și responsabilitățile Fundamentale - Pasajele relevante din această rezoluție, care a fost adoptată la 25 noiembrie 2011, au următorul cuprins: Drepturile, îndatoririle și responsabilitățile nu pot fi separate unele de altele. Viața ca membru al societății implică în mod inevitabil îndatoriri și responsabilități, precum și drepturi. Anumite îndatoriri sunt deja stabilite în instrumente internaționale privind drepturile omului și în sistemele juridice naționale. Aceste îndatoriri dezvăluie existența unor responsabilități fundamentale implicite. Îndatoririle impuse prin lege se supun principiului proporționalității. Atunci când o sarcină este impusă unei persoane, în numele interesului public, trebuie găsit un echilibru just între diferitele interese implicate. În același timp, nu trebuie să uităm că libertatea este asociată cu responsabilitatea și cu faptul că orice autoritate caută să limiteze libertatea individuală, aceasta putând fi diminuată având în vedere că scopul principal al statului este acela de a asigura apărarea drepturilor și libertăților individuale, prin urmare, singurele constrângeri pe care le poate exercita statul, sunt cele destinate apărării acestor drepturi și libertăți. Astfel spus, o restrângere a libertății individuale este legitimă numai dacă prin intermediul ei se previn alte încălcări, mai mari, ale libertății altor oameni. Nu societatea se subordonează statului, ci statul se subordonează societății, sacrificându-se cerințele de egalitate și echitate de dragul libertății individuale. Atât individualitatea, cât și societatea vor primi partea pozitivă, cu condiția ca fiecare să se rezume la ceea ce o privește mai mult pe ea. Individualității trebuie să-i aparțină acea parte din viață care interesează în principal individul; societății, partea care interesează în principal societatea. Cu toate că societatea nu se bazează pe un contract și cu toate că inventarea unui contract în scopul de a deduce din ei obligații sociale nu slujește niciunui scop pozitiv, oricine se bucură de protecția societății datorează acesteia ceva în schimbul acestui beneficiu, iar existența în cadrul societății face absolut necesar ca fiecare să fie obligat să respecte o anumită linie de conduită față

de ceilalți. Supunerea în fața regulilor stricte ale justiției în folosul celorlalți dezvoltă acele sentimente și capacități care au ca obiect binele altora. În schimb, îngrădirea în chestiuni ce nu afectează binele lor, în virtutea simplului fapt că lor nu le plac anumite lucruri, nu contribuie la dezvoltarea a nimic valoros, în afara acelei forțe de caracter care se poate manifesta în a opune rezistență constrângerilor.

Așadar, din analiza prevederilor constituționale, legale și prin raportare la jurisprudența națională și a Curții de Justiție Drepturilor Omului, analiza drepturilor fundamentale este condiționată de existența obligațiilor fundamentale, în numele interesului public.

Prin urmare, se observă faptul că prin lege, legislativul a recunoscut atribuții în sarcina Guvernului României atât în privința prelungirii stării de alertă cât și în ceea ce privește dispunerea măsurilor restrictive de drepturi la care face referire Legea nr. 55/2020, printre care și măsurile privind asigurarea rezilienței comunităților și măsuri pentru diminuarea impactului tipului de risc, prevăzute de anexele 2 și 3 din H.G. nr. 34/2022. În concluzie, solicita să se observe faptul că măsurile de restricționare a exercițiului unor drepturi fundamentale nu au fost dispuse cu încălcarea dispozițiilor art. 53 din Constituția României, Legea nr. 55/2020 prevăzând astfel de limitări și delegând aplicarea în concret a acestora. Considerente referitoare la lipsa discriminării în ceea ce privește restrângerea drepturilor și libertăților menționate în Anexa 3 la H.G. nr. 34/2022. Potrivit cadrului normativ specific reprezentat de O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, rep., cu modificările și completările ulterioare, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Nu există discriminare atunci când instituirea unor criterii „este justificată obiectiv de un scop legitim”. Ținerea sub control a numărului de cazuri și sprijinirea unor măsuri care să conducă la reducerea cifrei de infectări, precum și a numărului de persoane decedate ca urmare a infecției cu virusul SARS-CoV-2 constituie „un scop legitim” în sine, pe care autoritățile îl urmăresc în îndeplinirea obligației de a asigura dreptul la sănătate publică. Pentru limitarea răspândirii virusului SARS-CoV-2 sunt stabilite și aplicate măsuri de prevenire și control al riscului care se adresează atât persoanelor vaccinate, cât și persoanelor nevaccinate. În ceea ce privește susținerile reclamantului care arată că prin măsurile dispuse cetățenilor români li s-a impus condiția de a fi sănătoși pentru exercitarea unor drepturi și libertăți fundamentale, ceea ce prezintă un caracter disproporționat în raport de scopul urmărit, apreciem că nu suntem în prezența unui caz de discriminare, având în vedere interesul protejării sănătății atât a persoanelor care pot intra în contact cu persoana neimunizată nici activ (prin vaccinare), nici pasiv (prin

trecerea prin boală), cât și implicit a persoanei nevaccinate care dorește să aibă acces în spațiile publice supraaglomerate.

Analizând cele 3 condiții în legătură cu restrângerea unor drepturi fundamentale unei anumite categorii de cetățeni, din care face parte și reclamantul, categoria cetățenilor care nu au trecut prin boală, nu s-au vaccinat și nu prezintă un test PCR valabil cel mult 72 ore, se poate observa că acestea sunt pe deplin justificate în cauză.

Mai multe studii internaționale au demonstrat eficacitatea vaccinurilor anti COVID-19 atât în prevenirea contractării bolii, cât și în împiedicarea dezvoltării formelor severe de boală/deceselor. În ceea ce privește imunizarea naturală, ghidurile Centrului European de Prevenire și Control al Bolilor, ECDC "Guidance for discharge and ending in the context of widespread community trans of COVID și "Guidance for COVID-19 quarantine and testing of travelers" se precizează faptul că după 14 zile de la diagnosticul de infecție cu COVID-19, pacientul nu mai reprezintă o sursă de infecție pentru cei din jur, și totodată, faptul că anticorpii obținuți după trecerea prin boală sunt protectori pe o perioadă medie de 90 de zile și maxim 8 luni. Aceste studii au stat la baza propunerii LN S.P, privind exceptarea persoanelor care se află în perioada cuprinsă între a 15-a zi și a 180-a zi ulterioară confirmării infectării cu virusul SARS-CoV-2 de la restricțiile privind accesul în spațiile publice, în care probabilitatea de infectare este foarte mare, tocmai ca urmare a dobândirii imunității prin contractarea bolii.

Referitor la testarea persoanelor, se arată faptul că testele antigenice rapide care detectează antigenul SARS-CoV-2 au sensibilitate și specificitate mai mică comparativ cu testele RT-PCR, iar cel mai bun rezultat al testelor rapide pentru detecția antigenului SARS CoV-2 este la cazurile cu încărcătură virală ridicată, adică la cazurile pre-simptomatice și simptomatice timpurii, până la 5 zile de la debut. După cum am arătat anterior, potrivit studiilor , persoanele vaccinate au o probabilitate mai mică de infecție și un impact mai mic al unei astfel de infecții decât cele nevaccinate, s-a apreciat necesară instituirea măsurii testării persoanelor nevaccinate, în situația în care există risc mai mare de infectare, în condițiile desfășurării unor activități cu public numeros sau în cazul accesului la spații publice. Statul s-a preocupat pentru a asigura cetățenilor imunizarea prin vaccinare, asigurând accesul la vaccinurile recunoscute și autorizate de Agenția Europeană a Medicamentului. Este de notorietate că aceleași tipuri de vaccin sunt folosite la nivel european, nu doar la nivel național. Potrivit studiilor preluate de Institutul Național de Sănătate Publică de la Centrul European de Prevenire și Control al Bolilor, care se regăsesc pe site-ul www.insp.ro, vaccinarea este promovată de Statul Român ca un instrument eficace în combaterea efectelor Covid-19. Date științifice și informații cu privire la vaccinurile anti Covid-19 autorizate la nivel european, dar și național, se găsesc pe Platforma națională de informare cu privire la vaccinarea împotriva COVID-19, <https://vaccinare-covid.gov.ro/>. Astfel, s-a arătat că vaccinarea completă a tuturor grupelor aflate la risc crescut de formă severă a COVID-19 poate reduce riscul de spitalizare și deces. Pentru a obține o protecție maximă, în cel mai scurt timp posibil, se recomandă ca persoanele cu risc mai mare de formă severă pentru SARS-CoV-2 să

primească o a doua doză de vaccin la cel mai scurt interval posibil, recomandat, după administrarea primei doze.

Prin urmare, subliniem faptul că vaccinarea împotriva virusului SARS-CoV-2 - deși așa cum am arătat nu este obligatorie - poate ajuta sistemul imunitar al persoanei vaccinate să recunoască infecția cu COVID-19 la care ar putea fi expus și să o contracareze, iar riscul de infectare și de transmitere la aceste persoane este redus față de cel al persoanelor nevaccinate, astfel încât este justificat, din punct de vedere legal, ca persoanelor vaccinate să le fie permis accesul în spații publice, concomitent cu asigurarea accesului și persoanelor nevaccinate care prezintă dovada testării/trecerii prin boală (în acest sens există certificatul de vaccinare, testare și vindecare de COVID-19).

Potrivit Anexei nr. 3 din HG nr. 34/2022 „Măsuri pentru diminuarea impactului tipului de risc”, dovada vaccinării/vindecării prin intermediul certificatului de vaccinare, pe suport hârtie sau în format electronic, sau al certificatului digital al Uniunii Europene privind COVID-19 va fi solicitată la intrarea în parcuri și centre comerciale, restaurante, cafenele, hoteluri, săli de sport, muzee, biblioteci, librării etc., în timp ce accesul în orice instituție publică și privată (cu excepția angajaților) se poate face și în baza certificatului verde ce face dovada testării.

Mai mult, instituțiile publice și operatorii economici întreprind măsurile necesare pentru asigurarea accesului cetățenilor la serviciile publice oferite, în situații urgente (certificat de deces, certificat naștere, plată pensie etc.) și a persoanelor ce nu prezintă certificatul verde prin organizarea activității în mediul on-line, în spații deschise sau în orice alte condiții care să asigure respectarea măsurilor de prevenire a răspândirii SARS-COV-2.

Astfel, H.G. nr. 34/2022 conține suficiente excepții care prevăd accesul persoanelor la anumite activități pe baza prezentării rezultatului negativ al unui test RT-PCR pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 nu mai vechi de 72 de ore sau rezultatului negativ certificat al unui test antigen rapid pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 nu mai vechi de 48 de ore, ceea ce permite ca o persoană care nu dorește să se vaccineze din varii motive, să aibă acces la serviciile esențiale, pe durata pandemiei de COVID-19.

Prin urmare, nu se poate vorbi despre un caz de discriminare a unei persoane fizice, a unui grup de persoane din cauza apartenenței acestora ori a persoanelor care administrează persoana juridică la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a persoanelor în cauză. Pentru a exista o stare de discriminare, este necesară existența unui tratament diferit (orice deosebire, excludere, restricție sau preferință) în raport de situații identice. Or împrejurarea incontestabilă că efectele pandemiei de COVID-19 sunt diferite asupra unor categorii de persoane, din punct de vedere al vulnerabilității, justifică și tratamentul diferit.

Pentru limitarea răspândirii virusului SARS-CoV-2 sunt stabilite și aplicate măsuri de prevenire și control al riscului care se adresează atât persoanelor vaccinate, cât și persoanelor nevaccinate. Cum, potrivit studiilor, persoanele vaccinate au o probabilitate mai mică de infecție și un impact mai mic al unei astfel de infecții decât cele nevaccinate, s-a apreciat necesară instituirea măsurii testării persoanelor nevaccinate, în situația în care există risc mai mare de infectare, în condițiile desfășurării unor activități cu public numeros sau în cazul accesului la spații publice. Statul s-a preocupat pentru a asigura cetățenilor imunizarea prin vaccinare, asigurând accesul la vaccinurile recunoscute și autorizate de Agenția Europeană a Medicamentului. Este de notorietate că aceleași tipuri de vaccin sunt folosite la nivel european, nu doar la nivel național. Potrivit studiilor preluate de Institutul Național de Sănătate Publică de la Centrul European de Prevenire și Control al Bolilor, care se regăsesc pe site-ul www.insp.ro, vaccinarea este promovată de Statul Român ca un instrument eficient în combaterea efectelor Covid-19. Astfel, s-a arătat că vaccinarea completă a tuturor grupurilor aflate la risc crescut de formă severă a COVID-19 reduce riscul de spitalizare și deces. Pentru a obține o protecție maximă, în cel mai scurt timp posibil, se recomandă ca persoanele cu risc mai mare de formă severă pentru SARS-CoV-2 să primească o a doua doză de vaccin la cel mai scurt interval posibil, recomandat, după administrarea primei doze. Prin urmare, subliniem faptul că vaccinarea împotriva virusului SARS-CoV-2 deși așa cum am arătat nu este obligatorie - poate ajuta sistemul imunitar al persoanei vaccinate să recunoască infecția cu COVID-19 la care ar putea fi expus și să o contracareze, iar riscul de infectare și de transmitere la aceste persoane este redus față de cel al persoanelor nevaccinate, astfel încât este justificat, din punct de vedere legal, ca persoanelor vaccinate să le fie permis accesul în spații publice, concomitent cu asigurarea accesului și persoanelor nevaccinate care prezintă dovada testării/trecerii prin boală (în acest sens există certificatul de vaccinare, testare și vindecare de COVID-19).

A accepta ideea unei libertăți totale a circulației cetățenilor, neîngrădite în limitele constituționale prevăzute de art. 53 din Constituție, în situația de pandemie de Covid-19, care afectează România în această perioadă, s-ar traduce în plan medical în infectarea incontrollabilă a persoanelor, creșterea numărului de pacienți care necesită spitalizare și asistență medicală în secțiile ATI, presiune și mai mult asupra sistemului medical public de urgență față de posibilitățile deja depășite ale acestuia în ceea ce privește capacitatea și personalul medical implicat în tratarea și îngrijirea pacienților Covid-19.

În ceea ce privește criticile aduse de reclamantului cu privire la legalitatea actelor administrative, raportat la măsurile propuse pentru limitarea posibilității persoanelor care nu sunt vaccinate sau îmbolnăvite de a participa la numeroase activități, criticile aduse nu pot fi considerate pertinente, inclusiv judecătorul constituțional a accentuat faptul că „intervenția autorităților în contextul pandemiei pentru protejarea drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății depășește cadrul obișnuit prin care acestea acționează pentru apărarea sănătății publice, prin ansamblul măsurilor ce se impun a fi implementate prompt pentru a preveni și combate efectele pandemiei de COVID-19, legiuitorul considerând că întrunește caracteristicile stării de alertă”.

În acest context, așa cum a fost definită starea de alertă prin dispozițiile Legii nr. 55/2020, aceasta reprezintă „răspunsul la o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, constând într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia și necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății¹¹, astfel încât putem accentua ideea că legiuitorul a dat posibilitatea autorităților și instituțiilor publice implicate în procesul decizional de a prefigura consecințele situației epidemiologice, evoluția factorilor de risc și a măsurilor care se impun pentru reducerea impactului acestora asupra sănătății cetățenilor, sistemului sanitar și drepturilor recunoscute de lege în starea de normalitate cetățenilor. Legea fundamentală stabilește în sarcina autorităților statului obligația de a dispune măsuri necesare pentru asigurarea sănătății publice și dă posibilitatea ca aceste măsuri să fie realizate prin restrângerea unor drepturi și libertăți fundamentale (art. 34 din Constituție, cât și art. 1 din Legea nr. 55/2020). Este de subliniat că nicio lege nu reglementează la nivel de detaliu situații de fapt, ci identificarea acestora este lăsată în competența autorităților publice, care adoptă sau emit acte administrative cu caracter normativ sau individual prin care pun în executare dispozițiile legale, care conține criterii, condiții, proceduri și garanții general aplicabile.

În atare situații cu caracter extraordinar, cum este starea de alertă generată de pandemia de Covid-19, pot exista restrângeri, limitări ale drepturilor fundamentale, cu condiția păstrării unui just echilibru între aceste drepturi și apărarea intereselor generale ale societății. Nu se poate reține existența unei discriminări în ceea ce privește limitarea accesului persoanelor, pe baza certificatului digital al Uniunii Europene, reglementat la nivel național prin O.U.G. nr. 68/2021 privind adoptarea unor măsuri pentru punerea în aplicare a cadrului european pentru eliberarea, verificarea și acceptarea certificatului digital al Uniunii Europene privind COVID pentru a facilita libera circulație pe durata pandemiei de COVID-19. Astfel, O.U.G. nr. 68/2021 reglementează modul de eliberare, verificare și acceptare a certificatelor digitale ale Uniunii Europene privind COVID-19, care atestă vaccinarea, testarea sau vindecarea titularilor. Acest act normativ a fost emis pentru a crea mecanisme eficiente pentru aplicarea în pian național a prevederilor Regulamentului (UE) 2021/953 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2021 privind cadrul pentru eliberarea, verificarea și acceptarea certificatelor interoperabile de vaccinare, testare și vindecare de COVID-19 (certificatul digital al UE privind COVID) pentru a facilita libera circulație pe durata pandemiei de COVID-19 și a Regulamentului (UE) 2021/954 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2021 privind cadrul pentru eliberarea, verificarea și acceptarea certificatelor interoperabile de vaccinare, testare și vindecare de COVID-19 (certificatul digital al UE privind COVID) referitor la resortisanții țărilor terțe aflați în situație de ședere legală sau care au reședință legală pe teritoriul statelor membre, pe durata pandemiei de COVID-19, începând cu data de 1 iulie 2021, România, în calitate de stat membru al Uniunii Europene este ținută să aplice în mod direct regulamentele Consiliului, ca acte legislative cu caracter obligatoriu ce trebuie aplicate în integralitate, în toate statele membre

ale Uniunii Europene. Potrivit Regulamentelor (UE) nr. 2021/953 nr. 2021/954, certificatele digitale atestă în egală măsură vaccinarea, testarea sau vindecarea persoanelor, ceea ce presupune instituirea unor posibilități alternative privind garantarea reducerii riscului epidemiologic în cadrul comunităților, atunci când se asigură accesul în spațiile publice, unde prezența sau iminența acestuia este ridicată.

În conformitate cu legislația europeană, potrivit dovezilor științifice actuale, care continuă să evolueze, se pare că persoanele vaccinate sau care au avut un rezultat negativ recent la un test pentru depistarea COVID-19 și persoanele care s-au vindecat de COVID-19 în ultimele șase luni prezintă un risc redus de infectare a altor persoane cu SARS-CoV-2, Libera circulație a persoanelor care, potrivit unor dovezi științifice solide, nu reprezintă un risc semnificativ pentru sănătatea publică, de exemplu pentru că sunt imune și nu pot să transmită SARS-CoV-2, nu ar trebui să fie restricționată, întrucât astfel de restricții nu ar fi necesare pentru realizarea obiectivului de protecție a sănătății publice.

Politica de vaccinare urmărește obiective legitime de protejare a sănătății publice, prin faptul că protejează atât pe cei care primesc vaccinul respectiv, cât și pe cei care nu se pot vaccina din motive medicale. Strategia Comisiei Europene pentru vaccinarea împotriva COVID-19 are în vedere garantarea producției de vaccinuri în lupta pentru combaterea pandemiei de COVID-19. În acest scop, toate vaccinurile trebuie să fie autorizate la nivel european de către Agenția Europeană a Medicamentului pentru a îndeplini toate standardele de siguranță și eficacitate.

Prin intermediul unor acorduri preliminare de achiziție cu producători individuali de vaccinuri, Comisia a asigurat dreptul de a cumpăra un anumit număr de doze de vaccin, într-un anumit interval de timp și la un preț dat. În schimb, Comisia a finanțat o parte din costurile inițiale din Instrumentul pentru sprijin de urgență, în valoare de 2,7 miliarde EUR. Această finanțare a fost considerată un avans pentru vaccinurile pe care le achiziționează statele membre. Obiectivele strategiei UE privind vaccinurile sunt următoarele; să asigure calitatea, siguranța și eficacitatea vaccinurilor; să garanteze accesul în timp util la vaccinuri, pentru statele membre și pentru populația lor, ajutând UE să se mențină în prima linie a eforturilor de solidaritate derulate la nivel mondial; să asigure, pentru toți cetățenii UE, un acces echitabil și cât mai rapid posibil la vaccinuri cu prețuri decente; să se asigure că țările UE au făcut toate pregătirile pentru introducerea unor vaccinuri sigure și eficace, pentru acoperirea nevoilor în materie de transport și distribuție și pentru identificarea grupurilor prioritare.

Vaccinuri sigure și eficace au început să fie distribuite în UE încă de la sfârșitul anului 2020, urmând proceduri stricte de autorizare și cele mai înalte standarde de siguranță.

Până în prezent, Comisia Europeană a acordat autorizații de introducere condiționată pe piață pentru 5 vaccinuri (cele dezvoltate de BioNTech și Pfizer, Moderna, Nuvaxovid, AstraZeneca și Janssen Pharmaceutica NV), după ce siguranța și eficacitatea lor au fost evaluate pozitiv de către EMA. Alte câteva vaccinuri se află în stadii diferite de evaluare de către Agenția Europeană

pentru Medicamente (EMA). De altfel, Agenția Europeană a Medicamentului monitorizează și evaluează permanent siguranța vaccinurilor, iar datele sunt publicate pe site-ul oficial. Statul român a aderat astfel la politica Uniunii Europene. Încă din 1 decembrie 2014, Consiliul Uniunii Europene a adoptat „Concluziile Consiliului privind vaccinările ca instrument eficace în domeniul sănătății publice”, în care se menționează următoarele: „[...] bolile transmisibile, inclusiv unele care sunt în curs de reapariție, precum tuberculoza, rujeola, tușea convulsivă și rubeola, reprezintă în continuare o provocare în materie de sănătate publică și pot provoca un număr mare de infecții și decese, precum și faptul că recenta apariție a unor focare de boli transmisibile, cum ar fi poliomielita, gripa aviară H5N1 și H7N9 [...] și boala provocată de virusul Ebola, au confirmat că vigilența trebuie să rămână ridicată, inclusiv în ceea ce privește boli care nu sunt încă prezente pe teritoriul Uniunii [...] programele de vaccinare sunt responsabilitatea fiecărui stat membru în parte și [...] în UE există diverse scheme de vaccinare [...] multe dintre vaccinurile utilizate în programele de vaccinare din Comunitate au reușit să prevină apariția bolilor la indivizi și, în același timp, să întrerupă circulația patogenilor prin așa-numitul fenomen al «imunității de grup», contribuind la o societate globală mai sănătoasă. Imunitatea la nivel de Comunitate ar putea fi, așadar, considerată un obiectiv în cadrul planurilor de vaccinare naționale.”

Potrivit Strategiei de vaccinare împotriva COVID-19 în România, aprobată prin H.G. nr. 1.031/2020 „Vaccinarea împotriva COVID-19 în România va fi implementată prin mecanismul stabilit la nivelul Comisiei Europene și în acord cu legislația și protocoalele medicale existente. Pentru a atinge scopul și obiectivele prezentei strategii, vaccinarea împotriva în România voluntară urmând etapele vaccinării și ținând cont cu strictețe de grupurile prioritare.” Politica de vaccinare urmărește obiective legitime de protecție a sănătății publice, prin faptul că protejează atât pe cei care primesc vaccinul respectiv, cât și pe cei care nu se pot vaccina din motive medicale.

Statul s-a preocupat pentru a asigura cetățenilor imunizarea prin vaccinare, asigurând accesul la vaccinurile recunoscute și autorizate de Agenția Europeană a Medicamentului. Este de notorietate că aceleași tipuri de vaccin sunt folosite la nivel european, nu doar la nivel național.

La nivel național, au fost autorizate următoarele vaccinuri: Comirnaty - Pfizer; Moderna; Vaxzevria - AstraZeneca; Janssen - Johnson&Johnson. Mai multe studii internaționale au demonstrat eficacitatea vaccinurilor anti COVID-19 atât în prevenirea contractării bolii, cât și în împiedicarea dezvoltării formelor severe de boală/deceselor. Prin Decizia Primului ministru nr. 385 din 20 noiembrie 2020 a fost înființat Comitetului național de coordonare a activităților privind vaccinarea, împotriva SARS-CoV-2, <https://vaccinare-covid.gov.ro/>, care oferă toate informațiile în ceea ce privește vaccinurile autorizate, reacțiile adverse etc., inclusiv prin organizarea săptămânală a unei conferințe publice astfel încât cetățenii să fie informați din surse credibile, oficiale despre beneficiile și efectele adverse ale vaccinurilor, astfel încât a pune la îndoială eficiența și eficacitatea vaccinurilor echivalează cu crearea unor suspiciuni asupra expertizei de specialitate și a autorizării pe care a girat-o Agenția Europeană a Medicamentului. În ceea ce privește imunizarea naturală, ghidurile Centrului European de Prevenire și Control al

Bolilor, ECDC "Guidance on ending isolation in the context of widespread community transmission of COVID-19" și "Guidance for COVID-19 quarantine and testing of travellers" se precizează faptul că după 14 zile de la diagnosticul de infecție cu COVID-19, pacientul nu mai reprezintă o sursă de infecție pentru cei din jur, și totodată, faptul că anticorpii obținuți după trecerea prin boală sunt protectori pe o perioadă medie de 90 de zile și maxim 8 luni. Aceste studii au stat la baza propunerii I.N.S.P. privind exceptarea persoanelor care se află în perioada cuprinsă între a 15-a zi și a 180-a zi ulterioară confirmării infectării cu virusul SARS-CoV-2 de la restricțiile privind accesul în spațiile publice, în care probabilitatea de infectare este foarte mare, tocmai ca urmare a dobândirii imunității prin contractarea bolii. Referitor la testarea persoanelor, se arată faptul că testele antigenice rapide care detectează antigenul SARS-CoV-2 au sensibilitate și specificitate mai mică comparativ cu testele RT-PCR, iar cel mai bun rezultat al testelor rapide pentru detecția antigenului SARS CoV-2 este la cazurile cu încărcătură virală ridicată, adică la cazurile pre-simptomatice și simptomatice timpurii, până la 5 zile de la debut.

În conformitate cu legislația europeană, potrivit dovezilor științifice actuale, care continuă să evolueze, se pare că persoanele vaccinate sau care au avut un rezultat negativ recent la un test pentru depistarea COVID-19 și persoanele care s-au vindecat de COVID-19 în ultimele șase luni prezintă un risc redus de infectare a altor persoane cu SARS-CoV-2. Libera circulație a persoanelor care, potrivit unor dovezi științifice solide, nu reprezintă un risc semnificativ pentru sănătatea publică, de exemplu pentru ca sunt imune și nu pot să transmită SARS-CoV-2, nu ar trebui să fie restricționată, întrucât astfel de restricții nu ar fi necesare pentru realizarea obiectivului de protecție a sănătății publice.

După cum am arătat anterior, potrivit studiilor, persoanele vaccinate au o probabilitate mai mică de infecție și un impact mai mic al unei astfel de infecții decât cele nevaccinate, s-a apreciat necesară instituirea măsurii testării persoanelor nevaccinate, în situația în care există risc mai mare de infectare, în condițiile desfășurării unor activități cu public numeros sau în cazul accesului la spații publice.

Având în vedere procentul ridicat al îmbolnăvirilor în rândul persoanelor nevaccinate, comparativ cu cele vaccinate, riscul de contagiozitate este mult mai mare în prima categorie, spre deosebire de cea de-a doua categorie, ceea ce justifică pe deplin limitarea accesului în spațiile publice a persoanelor nevaccinate, în lipsa unui test negativ. În considerarea datelor științifice, măsura este proporțională în raport de scopul reprezentat de limitarea contagiozității/ a răspândirii virusului în societate, persoanele nevaccinate fiind mult mai predispuse la răspândirea acestui virus decât cele vaccinate/trecute prin boală. În ceea ce privește aspectele referitoare la măsurile întreprinse pentru limitarea răspândirii virusului, precizăm faptul că, la nivel național, au fost adoptate o serie de măsuri de prevenire care se adresează populației în contextul dispunerii stării de alertă pe teritoriul României și al declarării pandemiei la nivel internațional. Măsurile de prevenire sunt adaptate, în mod constant, la evoluția situației epidemiologice. În acest sens, pentru limitarea răspândirii virusului SARS-CoV-2 sunt stabilite și aplicate măsuri de prevenire și control al riscului, care se adresează, atât persoanelor vaccinate cât și persoanelor

nevaccinate. Simpla susținere a faptului că scopul reglementării ar fi instituirea obligativității vaccinării, nu poate fi reținută de instanță, mai ales având în vedere faptul că sunt instituite măsuri alternative în ceea ce privește accesul persoanelor în anumite spații publice, raportat la riscul epidemiologie existent (cum sunt testarea, imunizarea naturală). Se mai arată că, potrivit studiilor preluate de Institutul Național de Sănătate Publică de la Centrul European de Prevenire și Control al Bolilor, care se regăsesc pe site-ul www.insp.ro, vaccinarea este promovată de Statul Român ca un instrument eficace în combaterea efectelor Covid-19.

Activitatea de vaccinare este o componentă principală, prioritară a sistemului de sănătate publică prin care se urmărește asigurarea sănătății indivizilor în cadrul unor comunități sănătoase. În conformitate cu Strategia de vaccinare aprobată de Comitetul național de coordonare a activităților privind vaccinarea împotriva SARS-CoV-2, vaccinarea este voluntară/neobligatorie, gratuită și se face cu vaccinuri autorizate de Agenția Europeană a Medicamentului, reprezentând un instrument important pentru prevenirea răspândirii pandemiei, scăderea supraîncărcării unităților sanitare, cu scopul redeschiderii unităților sanitare pentru pacienți non-Covid.

Pe site-ul Institutului Național de Sănătate Publică, este publicat un document intitulat „Evaluarea transmiterii viitoare și a potențialului impact a variantei de îngrijorare (VOC) Omicron a SARS-CoV-2 în contextul actualei transmiteri a VOC Delta în UE/SEE din 15 decembrie 2021”, pe care îl atașăm prezentei. Conform acestui document, potrivit sursei, Centrul European de Prevenire și Control al Bolilor : „ în această actualizare este evaluat riscul pentru sănătatea publică reprezentat de răspândirea VOC Omicron, în contextul transmiterii în curs VOC Delta în UE/SEE. VOC Delta rămâne varianta cea mai răspândită, dar transmiterea comunitară asociată a VOC Omicron în UE/SEE este în desfășurare, iar Omicron va deveni probabil dominantă la începutul anului 2022, pe baza predicțiilor de modelare matematică. Prin urmare, evaluează probabilitatea extinderii în continuare a variantei Omicron în UE/SEE ca FOARTE MARE”. Varianta Omicron depășește rapid ca răspândire varianta Delta în țările cu transmitere comunitară. Severitatea infecției cu varianta Omicron pare mai mică decât cea a infecției cu Delta, însă transmiterea crescută poate pune o presiune suplimentară asupra sistemelor de sănătate și poate duce la o morbiditate semnificativă, în special în populațiile vulnerabile.

Prin Decizia Primului ministru nr. 385 din 20 noiembrie 2020 a fost înființat Comitetul național de coordonare a activităților privind vaccinarea, împotriva SARS-CoV-2, <https://vaccinare-covid.gov.ro/>. care oferă toate informațiile în ceea ce privește vaccinurile autorizate, reacțiile adverse etc., inclusiv prin organizarea săptămânală a unei conferințe publice astfel încât cetățenii să fie informați din surse credibile, oficiale despre beneficiile și efectele adverse ale vaccinurilor, astfel încât a pune la îndoială eficiența și eficacitatea vaccinurilor echivalează cu crearea unor suspiciuni asupra expertizei de specialitate și a autorizării pe care a girat-o Agenția Europeană a Medicamentului.

Considerente cu privire la obligativitatea purtării măștilor de protecție. Prin pct. 5 din Anexa la H.C.N.S.U. nr. 1/2022 din 05.01.2022 privind propunerea prelungirii stării de alertă și a măsurilor necesar a fi aplicate pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 propune menținerea QMIaMiMiătiiPurtării a măștii de protecție doar în caz de tratament medical sau -FFP2, astfel încât să acopere gura nasul, în toate spațiile publice închise și deschise, în condițiile stabilite de Ministerul Sănătății și al ministrului afacerilor interne."

Totodată, potrivit art. 1 din Anexa nr. 2 la H.G. nr. 34/2022 condițiile art. 5 alin. (2) lit. d) și ale art. 13 lit. a) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor de 9, cu modificările și completările ulterioare, în toate spațiile publice închise și se poate institui obligativitatea purtării măștii de protecție de tip medical sau FFP2, astfel încât să acopere nasul și gura, în condițiile stabilite prin ordinul comun al ministrului Sănătății și al ministrului afacerilor interne, emis temeiul art. 13 și al art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare." Prin urmare, prin Ordinul comun al ministrului Sănătății și al ministrului afacerilor interne nr. 30/1/2022 privind instituirea obligativității purtării măștii de protecție, a triajului epidemiologic și dezinfectarea obligatorie pentru prevenirea contaminării cu virusul SARS-CoV pe durata stării de alertă, s-a instituit obligativitatea purtării măștii de protecție doar de tip medical cu 3 pliuri sau FFP2 (N95), astfel încât să acopere gura și nasul, în toate spațiile publice închise și deschise, începând cu data de 8.01.2022.

Deși, înainte de intrarea în vigoare a ordinului sus-menționat, era acceptat orice tip de mască care să acopere atât nasul cât și gura, este bine cunoscut faptul că măștile textile sunt făcute din diferite materiale (pânză, bumbac, poliester, spandex, elastan etc) și de regulă au un singur strat (acestea fiind cele care protejează cel mai puțin), iar altele au două straturi. Virusul SARS-CoV-2 poate fi transmis cu ușurință de la persoană la persoană. Riscul de infecție depinde foarte mult de răspândirea regională, condițiile de viață și muncă și, de asemenea, de comportamentul individual (respectarea măsurilor de distanțare fizică, de igienă și protecția prin purtarea. Interacțiunea în situații de risc (cum ar fi contactul apropiat pe o perioadă îndelungată) joacă un rol important. În spații închise acest lucru crește semnificativ riscul de transmisie, chiar dacă este menținută o distanță mai mare de 1,5 m. Dacă nu este menținută o distanță minimă de 1,5 m fără acoperirea gurii și nasului, de exemplu atunci când grupuri de oameni stau la o masă sau în adunări mari, există și o creștere a riscului transmiterii în spații deschise. În acest context, măsurile care și-au dovedit eficiența și eficacitatea la nivel mondial sunt cele non-medicele: purtarea măștii, igiena riguroasă a mâinilor, igiena tusei și strănutului, menținerea distanței fizice între indivizi și izolarea persoanelor infectate.

De precizat că, în conformitate cu prevederile art. 5 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 55/2020, una dintre măsurile pentru asigurarea rezilienței comunităților este cea de „protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor, inclusiv instituirea carantinei sau a izolării la domiciliu", iar art. 13 alin (1) lit. a) prevede posibilitatea instituirii pe durata stării de alertă, prin ordin comun al ministrului Sănătății și ministrului afacerilor interne se poate institui a obligației purtării măștii de protecție în spațiile publice, spațiile comerciale.

Cu privire la argumentele științifice privind măsurile instituite în vederea limitării/stopării îmbolnăvirilor cu virusul SARS-CoV-2, raportat la corespondența purtată cu Institutul Național de Sănătate Publică se desprind următoarele: Astfel, conform literaturii de specialitate cele mai eficiente măsuri de prevenire a bolilor cu transmitere aeriană, deci și a infecției cu SARS-CoV-2 sunt purtarea măștii, distanțarea fizică și igiena riguroasă a mâinilor.

Rolul măștii de protecție este acela de a micșora aria de răspândire a particulelor potențial infectate, de la câțiva metri (între 2 și 8 metri în timpul tusei și a strănutului, la o distanță de sub un metru. Purtarea măștii pentru protejarea împotriva virusului SARS-CoV-2 este recomandată atât de Centrului National de Supraveghere și Control al Bolilor Transmisibile cât și de Organizația Mondială a Sănătății și se practică în toate țările nu numai în România.

Mai multe informații privind utilizarea măștii în comunitate se găsesc în ghidul ECDC Using face masks in the community - Reducing COVID -19 transmission from potentially asymptomatic or pre-symptomatic people through the use of face masks <http://www.ecdc.europa.eu/sites/default/files/documents/covid-19-use-face-masks-community.pdf> Guidelines for the implementation of non-pharmaceutical interventions against COVID-19 <http://www.ecdc.europa.eu/sites/default/files/documents/covid-19-use-face-masks-community.pdf>

Mai jos regăsiți alte articole cu informații privind portul măștii. 1. On respiratory droplets and face masks <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC73G1882>. 2. Effectiveness of surgical KF94, and N95 respirator masks in blocking SARS- CoV-2: a controlled comparison in 7 patients <http://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/32845196/>. 3. Face Masks and Respirators in the Fight against the COVID-19 Pandemic : A review of Current Materials Advances and Future Perspectives <http://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/32751260/>. 4. Effectiveness of Face Masks in Preventing Airborne Transmission of SARS- CoV-2 <http://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/33087517/>

Concluzia acestor articole este ca, protecția maximă a unei măști este condiționată de specificațiile tehnice privind capacitatea de filtrare, de timpul și modul de utilizare. Nu există măști care să ofere protecție totală față de transmiterea virusului SARS CoV-2. În funcție de tipul de mască și de materialul din care sunt confecționate acestea, acestea au eficacitate de la moderată pentru măștile chirurgicale, la înaltă pentru măștile FFP3 (filtrează 99% din particulele de aer). Potrivit datelor transmise de către Ministerul Sănătății cu privire la varianta Omicron, inclusiv în conferința de presă din data de 29.12.2021, aceasta prezintă o transmisibilitate foarte ridicată și cuplată cu o protecție scăzută oferită de schema completă de vaccinare împotriva infecției, va duce la posibilitatea infectării unui număr însemnat de persoane într-o perioadă scurtă de timp. Având în vedere acestea, se impunea obligativitatea purtării măștii de protecție doar de tip medical cu 3 pliuri sau FFP2 (N95) întrucât materialul din care acestea sunt confecționate este netesut și impermeabil, destinat să garanteze un nivel ridicat de rezistență la penetrarea fluidelor și a microorganismelor.

Pentru toate aceste argumente, solicită admiterea excepțiilor astfel cum au fost formulate și respingerea acțiunii ca neîntemeiată, față de apărările formulate anterior.

În drept, își întemeiază întâmpinarea pe dispozițiile art. 997 Cod de procedura civilă, Legea 554/2004, Legea nr.55/2020, O.U.G. nr. 68/2021, O.G. nr. 137/2000.

La data de 15.02.2022 a depus întâmpinare pârâtul Guvernul României, solicitând solicită respingerea cererii de chemare în judecată, în integralitate, ca inadmisibilă pentru lipsa plângerii administrative prealabile, pe cale de excepție; respingerea cererii de suspendare a Hotărârii Guvernului nr.34/2022 ca inadmisibilă, raportat la prevederile art.5 alin.(3), precum și la cele ale art.14 și art.15 din Legea nr.554/2004, pe cale de excepție; respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind lipsită de interes, pe cale de excepție; respingerea cererii de chemare în judecată față de Guvernul României ca fiind formulată în contradictoriu cu o persoană fără calitate procesuală pasivă, pe cale de excepție; respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

Fată de acestea formulează următoarele apărări: În ceea ce privește neîndeplinirea procedurii administrative prealabile, se menționează faptul că, în doctrină și jurisprudență s-a reținut că, în general, o acțiune este inadmisibilă când dreptul pretins nu este recunoscut de lege sau când condițiile de admisibilitate a căii procedurale exercitate nu sunt îndeplinite în raport cu reglementarea legală.

În speță, sub aspectul regularității investiții instanței specializate de contencios administrativ cu cererea de anulare și suspendare parțială a Hotărârii Guvernului nr.34/2022 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 8 ianuarie 2022, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, vă rugăm să observați că, față de natura juridică a actului administrativ contestat, sesizarea a fost făcută în mod nelegal, cu încălcarea prevederilor Legii contenciosului administrativ nr.554/2004. Astfel, având în vedere prevederile art.193 Cod procedură civilă, rugăm Onorata instanță să verifice îndeplinirea procedurii prealabile, condiție de admisibilitate a acțiunii în contencios administrativ, astfel cum prevăd dispozițiile imperative ale art.7 din Legea nr.554/2004. În conformitate cu prevederile art.7 din Legea nr.554/2004, cel care se consideră vătămat în drepturile sau interesele sale legitime printr-un act administrativ, înainte de a se adresa instanței competente, trebuie să solicite autorității publice emitente, revocarea acestuia. Partea reclamantă este obligată să facă dovada îndeplinirii procedurii administrative prealabile și, potrivit art.12 din Legea nr.554/2004, va depune la dosarul cauzei copia cererii, certificată prin numărul și data înregistrării la autoritatea publică. De asemenea, această obligație este expres prevăzută și în art.193 Cod procedură civilă, în care se menționează că sesizarea instanței se poate face numai după îndeplinirea unei proceduri prealabile, dacă legea prevede în mod expres aceasta, urmând ca dovada îndeplinirii procedurii prealabile să fie anexată la cererea de chemare în judecată. În cauza dedusă judecării, atât timp cât reclamantul solicită anularea și suspendarea Hotărârii Guvernului nr.34/2022, opinăm că este necesară, ca și condiție de admisibilitate a

acțiunii în contencios administrativ, îndeplinirea procedurii prealabile față de emitentul acestui act administrativ. În concluzie, deoarece reclamanta nu depune la dosarul cauzei dovezi cu privire la faptul că s-ar fi adresat emitentului, anterior sesizării instanței, cu o plângere prealabilă în ceea ce privește revocarea Hotărârii Guvernului nr.34/2022 considerăm că respectivul capăt de cerere este inadmisibil, astfel încât vă solicităm respingerea acestuia. Solicită să se observe, că reclamantul nu face dovada interesului de a promova prezenta cerere de anulare și suspendare a actului administrativ contestat, condiție de exercițiu a oricărei acțiuni in justiție. Pentru a fi parte într-un proces este necesar să fie întrunite nu numai condițiile privind capacitatea și calitatea procesuală, ci și aceea a existenței unui interes legitim, născut și actual, personal și direct. Potrivit dispozițiilor art.32 alin.(1) Cod procedură civilă, calitatea procesuală și interesul sunt două condiții distincte ale acțiunii civile, iar analiza lor se impune independent și consecutiv. Interesul este calificat unanim în doctrină și în jurisprudență ca fiind o condiție de exercițiu a acțiunii civile și de promovare a oricărei forme procedurale ce intră în conținutul acesteia, nefiind suficientă afirmarea existenței unui drept actual, ci și justificarea folosului practic urmărit prin punerea în mișcare a procedurii judiciare.

Prin urmare, interesul trebuie să fie în legătură cu pretenția formulată, să existe în momentul în care se exercită dreptul la acțiune, să îl vizeze pe cel care recurge la forma procedurală, iar nu pe altcineva.

În cauza dedusă judecății, exercițiul dreptului la acțiune și recunoașterea interesului legitim nu pot interveni decât în condițiile prevăzute de art.21 și art.52 din Constituția României, republicată, și de legea aplicabilă căii procedurale alese, respectiv de Legea contenciosului administrativ nr.554/2004.

Potrivit prevederilor constituționale ale art.21, din Titlul II - Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale, Capitolul 1, „orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale”. Prin urmare, dispozițiile Legii nr.554/2004 își găsesc suportul în prevederile legii fundamentale, iar din analiza acestora reiese că instanțele de contencios administrativ au obligația de a analiza și de a se pronunța și prin prisma existenței interesului legitim, nu doar a dreptului subiectiv. Se mai menționează că art.8 alin.(1) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004 prevede că „persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat pot formula cereri prin care invocă apărarea unui interes legitim public numai în subsidiar, în care vătămarea mteresului legitim public decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat”. Referindu-se la acest text de lege, Curtea Constituțională a reținut, în considerentele Deciziei nr.66/2009, publicată în M.Of. nr. 135/04.03.2009, faptul că prin acțiunea introdusă în temeiul Legii contenciosului administrativ nr.554/2004, persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat trebuie să dovedească mai întâi că a avut loc o încălcare a dreptului sau interesului lor legitim privat, după care să susțină în sprijinul cererii și vătămarea interesului public, ce decurge din actul administrativ atacat.

Ori, solicită să se constate că reclamantul nu probează existența încălcării vreunui drept personal, recunoscut de lege, prin adoptarea actului administrativ contestat sau unui interes legitim, astfel cum sunt acestea definite la art.2 alin.(1) lit.oj și lit.p) din Legea nr.554/2004, iar motivele prezentate ar putea fi incluse în categoria interesului general. În concluzie, solicităm instanței să admită excepția invocată și să respingă cererea de anulare și suspendare a Hotărârii Guvernului nr.34/2022 ca fiind lipsită de interes. În ceea ce privește inadmisibilitatea cererii de suspendare a Hotărârii Guvernului nr.34/2022, precizăm că aceasta va fi motivată din multiple perspective, a căror analiză se impune a fi făcută independent și consecutiv, după cum urmează: Astfel, în doctrină și jurisprudență s-a reținut că, în general, o acțiune este inadmisibilă când dreptul pretins nu este recunoscut de lege sau când condițiile de admisibilitate ale căii procedurale exercitate nu sunt îndeplinite în raport cu reglementarea legală.

În speță, sub aspectul regularității învestirii instanței specializate de contencios administrativ cu cererea de suspendare a Hotărârii Guvernului nr.34/2022, vă rugăm să observați că, față de natura juridică a actului contestat, sesizarea a fost făcută în mod nelegal, cu încălcarea prevederilor Legii nr.554/2004, invocată chiar de reclamant ca temei de drept al acțiunii. Inadmisibilitatea cererii de suspendare a executării Hotărârii Guvernului nr.34/2022 raportat la prevederile art.5 alin.(3) din Legea nr.554/2004

Se apreciază faptul că solicitarea privind pronunțarea unei hotărâri judecătorești prin care instanța de contencios administrativ să dispună suspendarea executării Hotărârii Guvernului nr.34/2022 este inadmisibilă prin raportare la prevederile art.5 alin.(3) din Legea nr.554/2004, potrivit cărora: „în litigiile referitoare la actele administrative emise pentru aplicarea regimului stării de război, al stării de asediu sau al celei de urgență, cele care privesc apărarea și securitatea națională ori cele emise pentru restabilirea ordinii publice, precum și pentru înlăturarea consecințelor calamităților naturale, epidemiilor și epizootiilor nu sunt aplicabile prevederile art.14” În acest sens, arătăm faptul că, din preambulul Hotărârii Guvernului nr.34/2022 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 8 ianuarie 2022, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, acest act administrativ a fost adoptat: „având în vedere faptul că evaluarea realizată în baza factorilor de risc prevăzuți la 3 alin, (4) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, indică necesitatea menținerii unui răspuns amplificat la situația de urgență determinată de răspândirea noului coronavirus, aspecte materializate în cuprinsul documentului intitulat „Analiza factorilor de risc privind managementul situației de urgență generate de virusul SARS-CoV-2 pe teritoriul României la data de 03.01.2022“, întocmit la nivelul Centrului Național de Coordonare și Conducere a Intervenției”.

Totodată, menționăm că temeiul legal al adoptării respectivei hotărâri a Guvernului l-au constituit dispozițiile art.108 din Constituția României, republicată precum și dispozițiile art.3, 4, 6 și art.71 alin.(1) din Legea nr.55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare.

Solicită să se constate, aşadar, că din această perspectivă suntem în situaţia unui fine de neprimire a solicitării privind suspendarea Hotărârii Guvernului nr.34/2022, astfel încât, în opinia noastră, se impune admiterea excepţiei inadmisibilităţii cererii de chemare în judecată, motiv pentru care vă solicităm respingerea acesteia. Inadmisibilitatea cererii de suspendare a Hotărârii Guvernului nr.34/2022 raportat la prevederile art.14 si art.15 din Legea nr.554/2004. Potrivit doctrinei şi jurisprudenţei, prezumţia de legalitate şi de veridicitate de care se bucură actul administrativ determină principiul executării acestuia din oficiu, actul administrativ unilateral fiind el însuşi titlu executoriu. A nu executa actele administrative, care sunt emise în baza legii, echivalează cu a nu executa legea, ceea ce într-un stat de drept este de neconceput. Suspendarea executării actelor administrative constituie, prin urmare, o situaţie de excepţie care intervine când legea o prevede. în limitele si condiţiile anume reglementate. Având caracterul unei măsuri procesuale facultative şi nu obligatorii pentru instanţă, suspendarea poate fi dispusă numai după verificarea condiţiilor impuse de art.14 şi dovedirea faptului că este mai oportună neaplicarea temporară şi provizorie a actului administrativ, decât aplicarea acestuia. Potrivit art.14 din Legea nr.554/2004: cazuri bine justificate şi pentru prevenirea unei pagube iminente, odată cu sesizarea, în condiţiile art.7 a autorităţii publice care a emis actul, persoana vătămată poate să ceară instanţei competente să dispună suspendarea executării actului administrativ până la pronunţarea instanţei de fond. (...)” Aşadar, din textul precitat rezultă că pentru soluţionarea favorabilă a cererii de suspendare trebuie îndeplinite în mod cumulativ trei condiţii: sesizarea, în condiţiile art.7 din lege, a autorităţii publice care a emis actul administrativ, cazul să fie bine justificat şi paguba iminentă.

Se mai apreciază că, în speţă, nu s-a conturat vreo situaţie de fapt de natură a genera suspiciuni rezonabile cu privire la emiterea respectivului act. Prin cererea de suspendare reclamanta a încercat să argumenteze existenţa cazului bine justificat prin prisma unor aspecte ce țin de fondul actului contestat, ce pot fi clarificate doar cu ocazia cercetării fondului. Deşi partea reclamantă avea obligaţia de a-şi motiva cererea de suspendare strict în raport cu condiţiile de admisibilitate prevăzute de lege, totuşi nu se face dovada existenţei cazului bine justificat, întreaga argumentare privind fondul litigiului. La o sumară pipăire a fondului, cercetând legalitatea H.G. nr.34/2022, nu pot fi reţinute elemente de vădită nelegalitate sau împrejurări de natură a crea o îndoială asupra legalităţii, veridicităţii şi autenticităţii actului administrativ atacate, în condiţiile în care nu se pot antama în această etapă procesuală aspecte de fond. Cerinţe esenţiale privind legalitatea actului au fost respectate în cauză, în condiţiile în care H.G. nr.34/2022, a fost adoptată de Executiv în temeiul dispoziţiilor constituţionale şi infraconstituţionale care sunt indicate ca atare în preambulul său.

Se mai observă că actul contestat cuprinde atât motive de drept (indicate chiar în preambul, după cum am arătat) cât şi motive de fapt, cum sunt cele regăsite în Nota de fundamentare şi în celelalte acte ce au însoţit proiectul de hotărâre şi pe care le depun alăturat. În speţă, niciunul dintre pretensele motive de nelegalitate invocate prin raportare la dispoziţiile hotărârii Guvernului în discuţie nu este de natură a răsturna prezumţia menţionată. De asemenea,

motivarea oportunității prelungirii stării de alertă și luării măsurilor de răspuns este suficientă și concludentă, fiind circumscrisă, în mod rezonabil, marjei de apreciere recunoscută autorității pârâte în materia reglementată de actul contestat. Motivarea pretențiilor părții reclamante este formulată, în mod eronat, din perspectiva unor persoane care se consideră îndreptățite să susțină că măsurile luate de autoritatea publică sunt abuzive. În concluzie, atât timp cât în preambulul actului este indicat temeiul de drept al emiterii, iar actul este însoțit de o Notă de fundamentare, legal întocmită, cât și de alte înscrisuri reprezentate de hotărârea C.N.S.U nr. 1/2022 și de „Analiza factorilor de risc privind managementul situației de urgență generate de virusul SARS-CoV-2 pe teritoriul României la data de 03.01.2022“, întocmit la nivelul Centrului National de Coordonare și Conducere a Intervenției, nu se poate constata o aparentă nelegalitate. Dimpotrivă, aceste mențiuni se subsumează prezumției de legalitate și caracterului executoriu al unui act administrativ. Se mai observă că susținerile sunt nefondate, nefiind îndeplinită condiția existenței cazului bine justificat pentru a fi dispusă suspendarea executării actelor contestate. În privința cazului justificat, s-a reținut în jurisprudență că „In ceea ce privește susținerile legate de nemotivarea actului, Curtea apreciază că, în condițiile în care actul a avut la bază o notă de fundamentare, acestea nu pot fi primite, din perspectiva cazului bine justificat. Astfel, existența unei note de fundamentare contrazice teza potrivit căreia ar exista o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ. Faptul că, în realitate, nota nu ar cuprinde o motivare efectivă sau aspectele ce țin de necesitatea acestei motivări sau întinderea acesteia, față de natura actului...țin de fondul cauzei, excedând procedurii sumare instituită de art.14 și 15 din Legea nr.554/2004”. Deși, potrivit legii, există obligația motivării cererii de suspendare și cu privire la existența unei pagube iminente care s-ar produce în patrimoniul părții reclamante ca urmare a aplicării actului, rugăm Onorata instanță să observe că aceasta nu a fost dovedită. Cu privire la condiția pagubei iminente, este evident că instanța trebuie să verifice gravitatea și iminența producerii prejudiciului în funcție de toate circumstanțele cauzei, cu respectarea principiului proporționalității. În speță, însă, vă rugăm să constatați că nici măcar nu s-a susținut și, evident, nu s-a probat, iminența producerii unui prejudiciu material, viitor și previzibil patrimoniului reclamantilor, imposibil sau extrem de dificil de recuperat și nici perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public, după cum reglementează art.2 alin.(1) lit.ș) din Legea nr.554/2004. În concluzie, opinează că suspendarea reglementată în condițiile Legii nr.554/2004 are caracterul unei măsuri procesuale facultative și nu obligatorii pentru instanță, putând fi dispusă numai după verificarea riguroasă a îndeplinirii condițiilor impuse de art.14 și dovedirea faptului că este mai oportună neaplicarea temporară și provizorie a actului administrativ decât aplicarea acestuia. Tocmai ca o aplicație particulară a principiului proporționalității trebuie avută în vedere echilibrarea intereselor părților, ceea ce înseamnă că, la soluționarea cererii de suspendare a unui act administrativ, instanța de judecată trebuie să analizeze dacă interesul părții reclamante de a fi amân timer executarea actului până la pronunțarea instanței de fond este sau nu mai puternic decât interesul de a se executa actul imediat.

Una dintre condițiile cerute pentru ca o persoană să fie parte în proces este calitatea procesuală (legitimatio ad causam), care contribuie la desemnarea titularului de acțiune și, în același timp, a

persoanei împotriva căreia se poate exercita acțiunea. Calitatea procesuală presupune existența unei identități între persoana reclamantului și persoana care este titular al dreptului în raportul juridic dedus judecății (calitatea procesuală activă) și, pe de altă parte, existența unei identități între persoana pârâtului și cel obligat în același raport juridic (calitate procesuală pasivă). Astfel, calitatea procesuală este determinată de transpunerea în plan procesual a subiecților raportului juridic de drept substanțial dedus judecății. În aceste condiții, vă rugăm să observați că poziția procesuală a Guvernului României într-un litigiu de contencios administrativ poate fi justificată numai în raport cu hotărârile sau ordonanțele pe care, în temeiul dispozițiilor art.37 din O.U.G. nr.57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, le-a emis sau urmează să le emită.

Însă, în cauza dedusă judecății, reclamantul contestă legalitatea unei hotărâri emise de Comitetul Național pentru Situații de Urgență, organism interministerial care este o entitate distinctă de Guvernul României. Totodată, trebuie reținut că hotărârile emise de Comitetul Național pentru Situații de Urgență nu sunt nici măcar acte ale Prim-ministrului României, întrucât acesta, în calitate de autoritate publică unipersonală nu poate emite decât decizii (art.29 alin.(1) din O.U.G. nr.57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare). În speță, este evident că persoanele vătămate prin emiterea hotărârilor Comitetului Național pentru Situații de Urgență pot solicita anularea acestor acte numai în contradictoriu cu entitatea emitentă. Acordând acestei structuri dreptul de a emite acte administrative, legea îi acordă și capacitatea de a sta în judecată, atunci când instanțele judecătorești exercită controlul legalității actelor emise. În speță, trebuie avute în vedere și dispozițiile art.3 alin.(1) din Regulamentul de organizare și funcționare și a organigramei Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, aprobat prin H.G. nr.1490/2004.

De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art.8 alin.(5) din O.U.G. nr.21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, dar și ale art.8 din H.G. nr.94/2014 privind organizarea, funcționarea și componența Comitetului național pentru situații speciale de urgență, Departamentul pentru Situații de Urgență, prin Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, asigură secretariatul tehnic permanent al Comitetului Național pentru Situații de Urgență. Nu în ultimul rând, precizăm că atribuțiile principale ale Secretariatul tehnic permanent al Comitetului sunt stabilite prin dispozițiile art.9 din H.G. nr.94/2014.

Mai precizăm că, în sistemul Legii nr.554/2004, ca și în cazul reglementărilor anterioare cuprinse în Legea nr. 1/1967 și în Legea nr.29/1990, „în contencios se poate porni în mod valabil numai împotriva autorității administrative competente să soluționeze cererea persoanei reclamante, iar nu împotriva organului ierarhic superior”. În acest context, se învederează că, potrivit dispozițiilor art.221, 222 din Codul civil, persoana juridică subordonată unui organ al administrației statului nu răspunde pentru obligațiile acestuia și, tot astfel, acesta nu răspunde pentru obligațiile persoanei juridice subordonate. Anterior, prevederi similare s-au regăsit și în art.37 din Decretul nr.31/1954.

Pentru motivele arătate, solicită admiterea excepției invocate și să respingerea față de Guvernul României cererea reclamantului de anulare a hotărârii emise de Comitetul Național pentru Situații de Urgență.

Pe fondul cauzei, solicită respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată, pentru următoarele considerente. În ceea ce privește solicitarea de anulare a Hotărârii Guvernului nr.34/2022, arată că acest act administrativ a fost adoptat în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, ținând seama de măsurile adoptate prin Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 1/2022 privind propunerea adoptării unor măsuri de relaxare în contextul evoluției pandemiei de COVID-19 și având în vedere " factorilor de risc privind managementul situației de urgență generate de virusul SARS-CoV-2 pe teritoriul României la data de 3.01.2022", document întocmit la nivelul Centrului Național de Conducere și Coordonare a Intervenției, în conformitate cu dispozițiile art. 3 alin. (4) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare. Temeiul legal al adoptării Hotărârii Guvernului nr.34/2022 l-au constituit prevederile art. 108 din Constituția României, republicată, și cele ale art.3, 4, 6 și art.71 alin.(1) din Legea nr.55/2020. Conform Notei sale de fundamentare, actul a fost adoptat prin însușirea proiectului inițiat de Ministerul Afacerilor Interne, dar și de alte organe de specialitate ale administrației publice centrale cu atribuții în acest domeniu, cu respectarea normelor de tehnică legislativă. La elaborarea acestei hotărâri de Guvern au fost respectate dispozițiile Legii nr.24/2000, precum și cele cuprinse în Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.561/2009, proiectul hotărârii fiind avizat de către autoritățile publice interesate în aplicarea acesteia, respectiv de Ministerul Finanțelor Publice și Ministerul Justiției. Se mai arată că, sub aspectul oportunității, adoptarea H.G. nr.34/2022 a fost determinată de motivele menționate în Nota de fundamentare ale acesteia, respectiv cele regăsite în Secțiunea a 2-a „Motivul emiterii actului ” - punctul 1 „situației actuale” din respectivul document. Prin raportare la susținerile regăsite în cererea de chemare în judecată, rugăm Onorata instanță să observe că nu pot fi reținute elemente de nelegalitate ale actului contestat, sau eventuale împrejurări de natură a crea o îndoială asupra legalității, veridicității și autenticității acestui act administrativ.

Legalitatea actelor administrative impune respectarea anumitor cerințe: actele să fie adoptate sau emise de către autoritățile competente din punct de vedere material/teritorial și în limitele acestor competențe; conținutul lor să fie conform cu conținutul legii în baza căreia este emis; actele să corespundă scopului urmărit de legea pe care o pun în executare; actele să fie adoptate sau emise în forma specifică actelor administrative și a normelor de tehnică legislativă prevăzute de lege. Toate aceste cerințe esențiale au fost respectate în cauză, hotărârea de Guvern contestată fiind emisă în deplină concordanță cu prevederile art.3, 4, 6 și art.71 alin.(1) din Legea nr.55/2020.

Se subliniază faptul că H.G. nr.34/2022 cuprinde măsurile concrete necesar a fi întreprinse pe durata stării de alertă pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, posibilitatea restrângerii unor drepturi și libertăți fiind prevăzută de Legea nr.55/2020 și nu de actul administrativ contestat, în acord cu prevederile legale și jurisprudența instanței de

contencios constituțional care a statuat faptul că restrângerea drepturilor și a libertăților nu se poate realiza decât prin lege, astfel cum rezultă din interpretarea coroborată a dispozițiilor art.53 și ale art.1 15 alin.(6) din Constituție. Așadar, actul administrativ care face obiectul acțiunii a fost adoptat pentru punerea în aplicare a dispozițiilor Legii nr.55/2020 și, în mod evident, nu conține soluții legislative care să fie contrare cu concepția sau finalitatea urmărită de actele de bază. Se mai susține că respectiva hotărâre a Guvernului încalcă grav drepturile fundamentale garantate de Constituție și tratatele internaționale privind egalitatea în drepturi, demnitatea umană, dreptul la îngrijirea sănătății. În acest sens, se precizează că toate măsurile dispuse atât în perioada stării de urgență, cât și în prezent, în perioada stării de alertă, au fost instituite în limitele permise de Constituția României, art.53, care prevede că Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav. (2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății. Conform normei juridice referite, trei condiții cumulative trebuie respectate pentru ca, anumite drepturi ale persoanelor, să poată fi restrânse, în condiții legalmente corecte, în contextul stării de urgență: Ingerința trebuie să fie prevăzută de lege. Potrivit C.E.D.O., prin lege se înțelege orice act normativ care este accesibil și previzibil. În situația de față, restrângerea exercițiului drepturilor și libertăților în stare de urgență nu este dispusă de Guvernul României, prin actul contestat sau celelalte hotărâri prin care a fost prelungită succesiv starea de alertă, ci este prevăzută într-o lege, anume Legea nr.55/2020.

Astfel cum s-a reținut în jurisprudența constituțională, restrângerea unor drepturi constituționale este admisă, ea răspunzând nevoii de a asigura securitatea juridică a drepturilor și libertăților celorlalți, atât din perspectiva intereselor individuale, cât și a celor naționale sau de grup și a binelui public, fiind și o modalitate de salvagardare a unor drepturi în situațiile în care exercițiul lor are un caracter antisocial.

Ingerința trebuie să urmărească un scop legitim. În acest caz măsurile care ne limitează drepturile și libertățile fundamentale trebuie să aibă drept scopuri protejarea sănătății și siguranța publică. Convenția europeană enumeră scopurile care pot da caracter legitim restrângerii unui drept relativ: securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății și a moralei, protejarea drepturilor și libertăților altora, împiedicarea divulgării de informații confidențiale sau garantarea autorității și imparțialității puterii. Din nou, și această condiție este îndeplinită, măsurile fiind dispuse în vederea prevenirii și împiedicării răspândirii la nivel național a virusului SARS-CoV2. Ingerința trebuie să fie necesară și proporțională într-o societate democratică.

Curtea Europeană a apreciat că ingerința trebuie să răspundă unei nevoi sociale imperioase. Autoritățile statului sunt cele care vor aprecia necesitatea ingerinței, pentru că ele dispun de o

marjă de apreciere, mai mult sau mai puțin vastă în funcție de dreptul în cauză. Jurisprudența Curții europene cere ca ingerința să fie proporțională cu scopul legitim urmărit. Aprecierea, în concret, a proporționalității pe care o face Curtea europeană ține cont de existența nevoii sociale imperioase, or, în speță, toate măsurile sunt dispuse în scopul îndeplinirii obligației ce-i incumbă Statului Român, potrivit art.34 alin.(2) din Constituția României, unde se stipulează faptul că „este obligat să ia măsuri pentru asigurarea [...] sănătății publice”. Conform art.3 - „Accesul echitabil la îngrijirile de sănătate” din Convenția europeană pentru protecția drepturilor omului și a demnității ființei umane față de aplicațiile biologiei și medicinei, Convenția privind drepturile omului și biomedicina, ratificată de România prin Legea nr. 17/2001, „părțile iau, ținând seama de nevoile de sănătate și de resursele disponibile, măsurile adecvate în scopul de a asigura, în sfera jurisdicției lor, accesul echitabil la îngrijiri de sănătate de calitate adecvată

Astfel, se poate aprecia că măsurile stabilite de autorități în contextul combaterii pandemiei de coronavirus au fost subsumate obligației statului de ocrotire a sănătății publice, fiind adoptate și implementate avându-se în vedere necesitatea asigurării unui just și proporțional echilibru între drepturile și libertățile fundamentale, în ansamblul lor. Toate măsurile au fost luate în limitele legale, având la bază principiul priorității interesului public și protejarea sănătății publice, astfel că nu se poate discuta despre un exces de putere în impunerea restricțiilor, acestea fiind absolut necesare dată fiind situația de fapt.

Solicită instanței să constate că interesul public legitim, în speță asigurarea sănătății publice, determină dispunerea unor măsuri restrictive, instituite în vederea protejării cetățenilor. Astfel cum am arătat mai sus, legea fundamentală impune Statului să dispună măsurile necesare pentru a garanta asigurarea igienei și a sănătății publice (art.34 alin.2). În acest context, arătăm că România este parte semnatară a Regulamentului Sanitar Internațional (2005) adoptat de Adunarea Generală a Organizației Mondiale a Sănătății (OMS), iar prin Hotărârea nr.75 8/2009 pentru punerea în aplicare a Regulamentului Sanitar Internațional 2005 se arată că: art.3 alin.(1) lit.d) în situația alertelor internaționale, evaluează informațiile primite de la OMS referitoare la evenimente care amenință sănătatea publică și care evoluează pe teritoriul altui stat, utilizează instrumentul de decizie prevăzut în anexa nr.2 la RSI2005 în vederea evaluării riscului de sănătate publică pentru România și recomandă implementarea măsurilor de sănătate publică de răspuns atunci când este cazul. În acest punct al apărărilor, învederăm faptul că, la nivelul Ministerului Afacerilor Interne își desfășoară activitatea Grupul de suport tehnic - științific privind gestionarea bolilor înalt contagioase pe teritoriul României, care a fost înființat prin Hotărârea nr.3/2016 a Comitetului Național pentru Situații Speciale de Urgență. Acesta are ca scop monitorizarea alertelor internaționale emise de Organizația Mondială a Sănătății și a stării de pericol pe care o generează pe teritoriul României, gestionarea și coordonarea intervențiilor, instruirea personalului competent, în scopul prevenirii și controlul bolilor cu potențial foarte ridicat de transmitere și răspândire pe teritoriul României. Începând cu luna martie 2020, în cadrul ședințelor acestui Grup au fost prezentate recomandările Ministerului Sănătății, ale organismelor internaționale (Organizația Mondială a Sănătății, Centrul de Control al Bolilor din

China), Institutului Național de Sănătate Publică, etc. care trebuie implementate pentru combaterea infecțiilor cu „Coronavirus” și au fost discutate măsurile care trebuie aplicate la nivelul fiecărei instituții. Experții au analizat experiența țărilor grav afectate de evoluția virusului și măsurile care au avut impact pozitiv în limitarea răspândirii acestuia și care au vizat acțiuni în planul sănătății publice, concomitent cu limitarea sau întreruperea activităților socio-economice neesențiale, dar mai ales îngrădirea exercitării unor drepturi și libertăți fundamentale, fără de care celelalte acțiuni desfășurate nu ar fi putut avea efectul scontat.

Relativ la art.34 din Constituția României, arătăm că dreptul la ocrotirea sănătății persoanei presupune, din partea statului, două obligații principale și anume: de abținere, respectiv de a nu aduce atingere sănătății persoanei prin recurgerea la acțiuni violente/nonviolente, și de asigurare a cadrului necesar protejării dreptului, ambele subsumate interesului public legitim.

În contextul fenomenului de pandemie de magnitudinea celui cu care societatea internațională se confruntă actualmente, declarat ca atare de către Organizația Mondială a Sănătății, la data de 11.03.2020, 9 autoritățile române au luat măsurile legislative și administrative necesare pentru prevenirea și combaterea infectării cu noul coronavirus.

În conformitate cu prevederile art.2 din Legea nr.55/2020, starea de alertă reprezintă răspunsul la o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, constând într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia și necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății.

În ceea ce privește Hotărârea Guvernului nr.34/2022, astfel cum am precizat anterior, aceasta a fost adoptată ținând seama de propunerile din Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr.29/2021. Totodată, referitor la criticile aduse prin cererea de chemare în judecată măsurilor reglementate prin actul administrativ contestat, arătăm că, astfel cum am precizat, la adoptarea acestora s-a ținut seama de evaluarea realizată în baza factorilor de risc prevăzuți la art.3 alin.(4) din Legea nr.55/2020, această evaluare indicând necesitatea menținerii unui răspuns amplificat la situația de urgență determinată de răspândirea noului coronavirus, aspecte materializate în cuprinsul documentului intitulat „Analiza factorilor de risc privind managementul situației de urgență generată de virusul SARS-CoV-2 pe teritoriul României la data de 3.01.2022”. Acest document a fost realizat de specialiști în domeniul sănătății publice și a situațiilor de urgență, descrie în detaliu: amploarea situației de urgență, respectiv manifestarea generalizată a tipului de risc la nivel național, prin metode specifice de analiză și calcul, intensitatea situației de urgență, respectiv viteza de evoluție, înregistrată sau prognozată, a fenomenelor distructive și gradul de perturbare a stării de normalitate, insuficiența și/sau inadecvarea capacităților de răspuns, densitatea demografică în zona afectată de tipul de risc, existența și gradul de dezvoltare a infrastructurii adecvate gestionării tipului de risc. Se mai precizează că toate criticile din acțiune, în sensul că prin hotărâre de Guvern a fost restricționat

exercițiul drepturilor fundamentale nu pot fi primite, întrucât actul administrativ contestat a fost emis în limitele și executarea Legii nr.55/2020. Criticile privind prelungirea succesivă a stării de alertă pe teritoriul României prin emiterea unor hotărâri de Guvern nu pot fi reținute, întrucât posibilitatea dispunerii prelungirii acestei măsuri este acordată Executivului de legiuitor prin dispozițiile art.3 alin. (2) din Legea nr.55/2020. Analizând argumentele din cuprinsul cererii de chemare în judecată, observăm faptul că, în cea mai mare parte, acestea nu privesc motive de nelegalitate a actului contestat, astfel cum a fost modificat și completat, ci reprezintă mai degrabă aprecieri subiective, nefundamentate. Așadar, contrar aprecierii subiective, eronate, a reclamantului, restrângerile contestate nu au un caracter neconstituțional, acestea fiind stabilite prin Legea nr.55/2020, așa cum am menționat. Dispozițiile legală invocate sunt puse în aplicare prin acte normative de rang inferior emise în executarea legii, cum este și hotărârea de Guvern criticată prin prezentul demers judiciar, acestea fiind emise cu respectarea mecanismului constituțional reglementat de art.53 alin.(1) și art.108 alin.(1) și (2) din Constituția României.

În cererea de chemare în judecată se invocă disparat unele prevederi constituționale cu ignorarea mecanismului de legiferare și de punere în aplicare a legii reglementat prin Constituția României, prin lege neputându-se reglementa modalități concrete în care dispozițiile sale se duc la îndeplinire, această chestiune fiind una de executare a legii. Afirmațiile reclamantului nu pot înlocui datele, cifrele, recomandările Ministerului Sănătății, ale organismelor internaționale (Organizația Mondială a Sănătății, Centrul de Control al Bolilor din China), Institutului Național de Sănătate Publică, instituții cu expertiză în materie. Este de necontestat faptul că efectele virusului Covid 19 sunt extraordinare și nemaîntâlnite, pandemia fiind, pentru întreaga omenire, atât o provocare medicală, cât și o provocare de ordin economic și social, și, din această perspectivă, în opinia noastră, nicio persoană, nici măcar o instanță de judecată nu poate face o justă apreciere asupra consecințelor ce pot apărea prin neluarea unor măsuri în scopul de a încetini răspândirea virusului, după cum nu se poate pronunța asupra oportunității dispunerii anumitor măsuri sau luării anumitor decizii. Ceea ce poate să facă instanța de judecată, potrivit competențelor, este să analizeze dacă actele administrative supuse controlului judecătoresc sunt în concordanță cu prevederile legii și a actelor de nivel superior, ori, așa cum am arătat actul administrativ contestat, astfel cum a fost modificat și completat, a fost emis în limitele și cu respectarea prevederilor Legii nr.55/2020. În concluzie, H.G. nr.34/2022 a fost emisă în temeiul și în executarea Legii nr.55/2020, adoptată de Parlamentul României, act normativ de nivel superior, cu respectarea prevederilor Legii nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare. În final, opinăm că măsurile conținute de prevederile legale contestate urmăresc un scop legitim, respectiv protejarea vieții și limitarea efectelor pandemiei de Covid-19 asupra sănătății persoanelor, sens în care sunt proporționale cu situația de risc epidemiologie crescut, impunându-se ca acestea să fie acceptate ca fiind în marja de apreciere a autorității publice. Prin argumentele aduse, reclamantul solicită practic instanței să își depășească limitele controlului jurisdicțional asupra excesului de putere și să se substituie autorităților într-o analiză de oportunitate. Având în vedere evoluția pandemiei, autoritățile au ajustat măsurile de protecție în funcție de rata de

infectare la nivel național, dar și regional, măsurile fiind înăsprite în zonele unde rata de infectare a depășit valorile prag stabilite. Aceste măsuri au fost luate cu respectarea dreptului populației la sănătate, precum și prevederile legale adoptate în contextul pandemiei.

În mod evident, atât din nota de fundamentare, cât și din propunerile cuprinse în Hotărârea CNSU nr. 1/2022 reies cerințele care reclamă intervenția normativă, astfel cum a fost mai sus enunțată, cât și finalitatea urmărită și beneficiul concret (încetinirea infectărilor). Instanța trebuie să aibă în vedere că prin aceste măsuri restrictive s-a urmărit o încetinire a răspândirii virusului, pentru a nu fi pusă o presiune excesivă pe sistemul sanitar. Așadar, se urmărește protejarea unui interes public major, respectiv garantarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor privind securitatea sanitară.

În lipsa unor mijloace eficiente de tratare sau prevenire a bolii pentru a asigura continuitatea majorității activităților și desfășurarea lor în relativă siguranță, membrii comunităților trebuie să își ajusteze individual nivelul de mobilitate, interacțiune, cât și de aderență la măsurile de protecție individuală, Statul fiind obligat să adopte măsuri care să protejeze cu prioritate dreptul la sănătate al populației. Solicită să se observe că toate aceste aspecte au fost reținute și în jurisprudența recentă a acestei instanțe (Sentința civilă nr. 103/09.04.2021, pronunțată de Curtea de Apel Cluj - Secția a III - a contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr.226/33/2021) într-o speță cvasiidentică. Printre considerentele reținute de instanță menționăm următoarele: "(...)actul administrativ normativ care face obiectul acțiunii s-a emis pentru punerea în aplicare a dispozițiilor Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectele pandemiei de COVID-19 și, în mod evident, nu conține soluții legislative care să fie contrare cu concepția sau finalitatea urmărită de actele de bază. Se mai reține apoi că măsurile de limitare a drepturilor și libertăților fundamentale au ca scop protejarea sănătății publice prin luarea măsurilor de prevenire a răspândirii la nivel național a virusului SARS-CoV-2. Protejarea sănătății publice este enumerată de Convenția Europeană a Drepturilor Omului printre scopurile care pot da caracter legitim restrângerii unui drept relativ. De altfel, art. 2 din Convenție și art. 34 din Constituție impun statului român să ia măsurile necesare pentru asigurarea sănătății publice, iar aceasta chiar dacă respectivele măsuri se extind cu privire la întreaga populație, existând îndatorirea statului să acționeze atunci când există o amenințare clară la viața populației.

În ceea ce privește celelalte condiții pe care le impune art. 53 din Constituție, respectiv ca aceste măsuri să fie necesare într-o societate democratică și să fie proporționale cu scopul urmărit, reține că și prevederile art. 2 din Legea 55/2020 impun ca măsurile luate să fie temporare, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia și necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente.

Cât privește măsura concret contestată (...) această măsură se întemeiază pe starea de fapt expusă în Analiza factorilor de risc privind managementul situației de urgență generată de virusul SARS-CoV-2 pe teritoriul României la data de 23.03.2021, fund apreciată drept necesară raportat la gravitatea situației actuale. (...) Autoritățile încearcă adoptarea măsurilor pe care le

apreciază cele mai potrivite în contextul epidemiologie actual, iar manifestarea generalizată a tipului de risc la nivel național, intensitatea situației de urgență, respectiv viteza de evoluție prognozată pot justifica restricții în domenii care permit contactul fără mască.

În concluzie, apreciază că susținerile reclamantului privind vătămarea unor drepturi ori libertăți recunoscute de lege prin adoptarea H.G. nr.34/2022 sunt nefondate și nu pot demonstra nelegalitatea actului, motiv pentru care solicită respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

La data de 15.02.2022 s-a depus cerere de completare reclamantul (...), solicitând instanței a constata ca prenumele meu este Marian și nu Mariana cum în mod greșit anare ne portalul instanței, motiv pentru care va rog să dispuneți îndreptarea acestei erori. Solicită instanței să ia act că în termen legal înțeleg să completez cererea de chemare în judecată astfel: În principal am solicitat: În temeiul disp. art. 6 din CEDO, a art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, a deciziei CCR nr.392/2021, suspendarea față de subsemnatul a executării dispozițiilor din anexele HG nr. 34/2022, care condiționează participarea la diverse activități de vaccinare/imunizare/testare, precum și suspendarea efectelor disp. art. 1 din Anexa 2 a HG nr. 34/2022, până la data soluționării definitive a acțiunii în anulare ; Anularea în întregime a HG nr. 34/2022 și HCNSU nr. 1/2022 ; în baza art. 453 al. 1 NCPC solicit instanței obligarea paraților la suportarea cheltuielilor de judecată ocazionate de acest proces ; La acest capat principal de cerere înțeleg să mai adaug : În temeiul disp. art. 6 din CEDO, a art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, a deciziei CCR nr.392/2021, suspendarea față de subsemnatul a executării dispozițiilor din anexele HG nr. 171/2022, care condiționează participarea la diverse activități de vaccinare/imunizare/testare, precum și suspendarea efectelor disp. art. 1 din Anexa 2 a HG nr. 171/2022, până la data soluționării definitive a acțiunii în anulare ; Anularea în întregime a HG nr. 171/2022 și HCNSU nr. 7/2022 2. În subsidiar am solicitat: Anularea în parte a HG nr. 34/2022 și HCNSU nr. 1/2022, în privința dispozițiilor din anexe care condiționează participarea la diverse activități de vaccinare/imunizare/testare. precum și anularea art. 1 din Anexa 2 a HG nr. 34/2022 și a punctului nr.5 din Anexa la HCNSU nr. 1 din 05.01.2022. La acest canat de cerere subsidiar înțeleg să mai adaug: Anularea în parte a HG nr. 171/2022 și HCNSU nr. 7/2022, în privința dispozițiilor din anexe care condiționează participarea la diverse activități de vaccinare/imunizare/testare. precum și anularea art. 1 din Anexa 2 a HG nr. 171/2022 și a punctului nr.5 din Anexa la HCNSU nr. 7/2022. Cu privire la modificarea cererii de chemare în judecată arată că, solicită să se constate că toate aceste acte administrative normative privesc regimul stării de alertă, ca reclamantul este îndreptățit să cer modificarea cererii de chemare în judecată având în vedere că prin HG nr. 34/2022 a fost prelungită cu 30 de zile starea de alertă, situație care a determinat Guvernul să adopte o nouă HG cu nr. 171/2022, toate hotărârile privind regimul stării de alertă.

În cazul în care parații vor invoca excepția tardivității cu privire la modificarea cererii de chemare în judecată arată că: Admite excepția tardivității ar însemna datorită intervalului scurt de timp în care apar aceste acte administrative normative să rezulte o împiedicare a liberului

acces la justiție contravenind atât disp. art. 6 din CEDO, cât și dreptului subsemnatului la un proces echitabil reglementat la art. 6 C.pr.civ., printr-un fine de neprimire, deci o denegare de dreptate. Mai mult, solicită să se ia în considerare la respingerea acestei excepții (în cazul în care va fi invocata) și Decizia 457/25.06.2020 a Curții Constituționale a României care, a arătat că „ statul de drept înseamnă că agențiile guvernamentale trebuie să funcționeze în cadrul legii și acțiunile lor trebuie să fie supuse controlului de către instanțele”. Or, Curtea Constituțională adoptând această decizie raportat la prevederile Legii 55/2020 a arătat că nu se permite eludarea cadrului constituțional care guvernează legalitatea, separația puterilor în stat și condițiile restrângerii unor drepturi și libertăți, deoarece aceasta ar contraveni exigențelor generale ale unui stat de drept astfel cum sunt guvernate de Constituția României. Prin urmare, și în acest caz al instituirii stări de alertă accesul la justiție trebuie garantat. Sub aspectul interesului în privința formulării cererii modificatoare cu privire la suspendarea HG nr. 171/2022 și anularea HG nr. 171/2022 și HCNSU nr. 7/2022. acesta este licit, prezent și actual, având în vedere că subsemnatul face parte din categoria persoanelor nevaccinate și care nu au trecut prin boală. în consecință nu dețin certificatul verde. În acest context, nu se poate pune în discuție problema liniei de interes - excentricitate des uzată de către naționali. Reclamantul este o persoană nevaccinată, fiind, așadar, afectat în mod direct de hotărârile de guvern care fac obiectul cauzei, care mi se aplică inclusiv sub aspectul interdicțiilor, astfel încât justific un interes personal și direct în formularea prezentei acțiuni. Interesul se menține și ulterior încetării termenului de aplicare a actului administrativ menționat, față de împrejurarea că analiza legalității acestuia este relevantă sub aspectul posibilității subsemnatului de a solicita măsuri reparatorii ca urmare a aplicării sale. Cum prevederile art. 18 și 19 din Legea 554/2004 condiționează posibilitatea de a fi despăgubit pentru suportarea efectelor unui act administrativ de declararea nelegalității respectivului act, interesul de a se constata un act administrativ normativ ca fiind nul subzistă și momentului în care efectele acestui act administrativ normativ au încetat prin atingerea termenului. În plus, a decide în sens contrar ar însemna să fie negat complet accesul subsemnatului la justiție, cu atât mai mult cu cât, în prezent, nu există o cale de atac eficientă față de hotărârile de guvern prin care se declară și reglementează starea de alertă, așa cum reiese și din considerentele Deciziei 392/2021 a CCR. Subsemnatul am promovat prezenta acțiune în timp util, cât actul administrativ contestat se afla în vigoare, neputându-mi fi imputată absența unei reglementări legislative a unei proceduri de contestare eficiente, care să se poată finaliza în interiorul termenului de 30 de zile prevăzut de actul administrativ normativ atacat.

Cu privire la obligativitatea purtării măștii de protecție pe lângă motivele arătate în cuprinsul cererii principale mai arată: În ceea ce privește faptul că 'nu se fundamentează științific care este raționamentul privind obligativitatea purtării măștii de protecție', solicităm instanței să constate: În componenta sa materială, cea mai intimă, dreptul la viața privată implică dreptul fiecărei persoane de a dispune de propriul corp, drept atribuit prin creație persoanei, și nu comunității; individului, și nu societății; adică de a decide asupra modului în care îl folosește, aceasta presupunând, de exemplu, locurile în care se deplasează, mișcările pe care le face, obiectele,

substanțele cu care interacționează, felul în care se îmbracă etc. Ca atare, obligarea unei persoane de a-și amplasa pe față un material constituie o ingerință în dreptul la viața privată.

În plus, cum, dintotdeauna, fața a constituit partea cea mai expusă a corpului uman, vizibilă practic permanent și în cadrul viașilor activităților (cu unele excepții restrânse, cum ar fi anumite operațiuni militare / polițienești, lucrul subacvatic, lucrul în mediu toxic, etc.), fiind asociată în cultura umanității cu identitatea persoanei, reprezentând vectorul cel mai important de exprimare a unicității sale și caruia, pe cale de consecință, omul i-a acordat, de-a lungul existenței sale, cea mai mare atenție, fiind, de altfel, și mijlocul uzual, prin care se realizează, inclusiv din punct de vedere legal, identificarea persoanei, în mod evident, obligația acoperirii acesteia, fie și parțială, aduce atingere dreptului persoanei la propria imagine. De asemenea, expresia facială reprezintă un vector non-verbal de comunicare interpersonală, fiind mijlocul cel mai important prin care oamenii își exteriorizează și își transmit trăirile, fiind deci intim legată de statutul de ființă socială al acestuia, astfel încât obligația de acoperire a acesteia, fie și parțială, constituie o împiedicare a ființei umane în exercitarea, prin utilizarea firească a unei părți a corpului, a uneia din funcțiile cu care a fost creată și care, în consecință, îi este intrinsecă, deci o încălcare a demnității umane (cu toate efectele negative în plan psihologic și sufletească ce decurg de aici). La cele de mai sus, se adaugă afectarea integrității persoanei, purtarea măștii afectând ritmul normal de respirație al persoanei, îngreunând absorbția aerului și obligând-o pe aceasta la un efort fizic suplimentar. Pentru speța și deci pentru reținerea ingerinței, este nerelevant dacă persoana poate să suporte acest efort fizic suplimentar sau nu, atât timp cât condițiile de viață pe pământ nu au fost create pentru respirația prin intermediul unor filtre, ci printr-un contact direct și nemijlocit cu aerul, acesta fiind efortul de referință la care trebuie raportată ingerința.

În cazul unor persoane, măsură de mai sus poate influența negativ și starea de sănătate a acestora, putând exista contraindicații pentru purtarea măștii. Acest lucru îl dovedesc prin raportul medical depus la dosar. Viața mi-a fost pusă în pericol datorită purtării măștii de protecție. Odată stabilit faptul că măsură constituie o ingerință în exercițiul unor drepturi fundamentale, trebuie verificat dacă aceasta ingerință respectă cerințele impuse de art.53 din Constituție, mai exact dacă ea urmărește unul din scopurile legitime, respectiv: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfasurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav și dacă ea este necesară într-o societate democratică, fiind proporțională cu situația care a determinat-o.

În ceea ce privește scopul urmărit prin această ingerință, acesta, formal, poate fi considerat unul legitim, el constând în împiedicarea transmiterii virusului de la o persoană la alta și, deci, în menținerea sănătății publice. În ceea ce privește proporționalitatea ingerinței, trebuie analizat în primul rând dacă măsurile sunt adecvate (sunt apte, au capacitatea de a duce la atingerea scopului urmărit) și, în al doilea rând, dacă sunt necesare (constituie cea mai mică ingerință din cele posibile, fiind deci măsuri în lipsa cărora nu s-ar putea atinge scopul legitim în alt mod). Trebuie,

de asemenea, precizat ca o eventuala constatare a caracterului inadecvat al ingerinței face inutila cercetarea caracterului necesar al acesteia.

În final, trebuie precizat ca, fiind vorba de o ingerință, statului îi revine sarcina de a demonstra caracterul adecvat și necesar al acesteia și, mai mult, este necesar ca demonstrația să fie una clară, fără nădăjdea de tagadă. În privința caracterului adecvat al obligației de a purta masca, va solicita să constate că parații nu sunt în măsură să dovedească aptitudinea acesteia de a atinge scopul urmărit, împiedicarea răspândirii virusului. Astfel, parații s-au rezumat la a susține că Institutul National de Sanatate Publica a afirmat că masca reprezintă unul din mijloacele de împiedicare a răspândirii virusului și că Organizația Mondială a Sănătății recomandă această măsură, chiar dacă la început a avut o poziție oscilantă.

Față de cele de mai sus, se învederează că parații nu pot proba caracterul adecvat al obligației de a purta masca în spațiile publice, spațiile comerciale, mijloacele de transport în comun și la locul de muncă, nefiind dovedită legătură de cauzalitate dintre această măsură și diminuarea / împiedicarea răspândirii virusului, nici prin intermediul textelor referite, nici prin explicații tehnice (ex.: dimensiunea virusului, a particulelor de aer / lichid purtătoare, a interstițiilor măștii, a materialului din care trebuie să fie confecționată masca, dacă acesta se transmite prin simpla respirație etc.). În privința caracterului necesar al obligației de a purta masca (deși, data fiind nedovedirea caracterului adecvat al măsurii, analiza nu mai este necesară), va solicita să rețină că parații nu pot demonstra faptul că nu existau măsuri mai puțin invazive pentru atingerea scopului urmărit - spre exemplu, purtarea măștii doar de către personalul medical implicat în îngrijirea pacienților infectați cu virusul în cauză, purtarea ei doar de către persoanele aflate în apropierea pacientului, purtarea ei doar de către persoanele care tusească sau strănută, purtarea ei doar în spații închise, doar dacă există o strânsă apropiere între persoane, doar dacă se depășește o anumită durată a șederii în comun etc. De asemenea, în verificarea proportionalității măsurii, se observă că parații nu au efectuat nicio analiză a efectelor negative pe care purtarea măștii le are (dintre care unele expuse mai sus), considerându-se probabil că această măsură nu are niciun impact social, economic, medical sau cultural negativ, nefiind deci puse în balanță toate consecințele unei astfel de măsuri.

În concluzie, obligația de mai sus nu respecta cerințele impuse de art.53 din Constituție. Alte motive de nelegalitate ale hotărârilor atacate (HG nr. 34/2022 și HG nr. 171/2022): Conf. disp. art. 1 din anexa nr.2, cu privire la instituirea obligației ca măștile de protecție să fie numai cele „de tip medical sau FFP2” nu întrunește cerințele de claritate, previzibilitate și accesibilitate ale normelor juridice, în acord cu jurisprudența Curții Constituționale în domeniu. Astfel, referirea generică la măști de protecție „de tip medical sau FFP2”. țară a se indica actul normativ care stabilește caracteristicile pe care trebuie să le îndeplinească o mască de protecție pentru a intra în această categorie, precum și modalitatea practică prin care se poate stabili că o mască de protecție face parte din această categorie, conferă caracter imprecis și neclar reglementării. Pe cale de consecință, destinatarul normei este pus în situația de a nu putea avea siguranța că și-a îndeplinit respectiva obligație, fiind posibil să suporte aplicarea unor sancțiuni chiar dacă nu a

avut intenția de a nu o respecta. În plus, neclaritatea normei împiedică și constatarea, de către persoanele competente, a nerespectării acestei obligații. În acest sens, pe lângă lipsa pregătirii de specialitate în domeniul medical, nici agentul constator nu dispune de criterii obiective pe baza cărora să poată stabili că o mască este sau nu este de tip medical sau FFP2”. În aceste condiții, o astfel de reglementare neclară poate conduce la abuzuri în aplicarea sancțiunilor contravenționale.

Neclaritatea normei are consecințe negative și asupra posibilității judecării plângerilor împotriva proceselor-verbale de constatare a contravențiilor și de aplicare a sancțiunilor, întrucât face imposibilă dovedirea, în fața instanței, a nerespectării obligației de a purta o mască de protecție „de tip medical sau FFP2”. Pe de altă parte, nu se înțelege care va fi situația unei persoane sancționate pentru purtarea unei măști de protecție de alt tip decât „de tip medical sau FFP2” de la momentul aplicării sancțiunii până la momentul la care ar putea să-și procure o astfel de mască de protecție. Avem în vedere faptul că, în această situație, pe traseul spre locuință sau spre o unitate care comercializează măști „de tip medical sau FFP2” ar fi posibilă aplicarea din nou a unei sancțiuni, de către alt/alți agenți constatori, cu consecința încălcării principiului idem, precum și a principiului proporționalității sancțiunii contravenționale. Menționez și faptul că utilizarea, fără explicitare, a abrevierii „FFP2” este contrară dispozițiilor art.37 alin.1 din Legea nr.24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căreia „explicarea oricăror abrevieri denumiri termeni se poate face numai ULM explicitare în text, la prima folosire. Dispoziția art.4 alin.(1) din anexa nr.2 are ca obiect stabilirea condiționării participării la anumite evenimente sportive sau culturale ori a prezenței în anumite spații publice, prevăzute în cuprinsul mai multor dispoziții din anexa nr.3, de îndeplinirea anumitor cerințe privind starea de sănătate sau de prezentarea dovezii vaccinării ori a testării. Instituirea unei astfel de soluții legislative, care nu este limitată doar la desfășurarea unor evenimente pilot/test, încălca principiul egalității în drepturi, consacrat de dispozițiile art. 16 alin.1 din Constituție, potrivit căreia cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. Precizez că principiul egalității în fața legii și interzicerea discriminării sunt consacrate și de art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, precum și de art.20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Se mai menționează că, așa cum instanța de contencios constituțional a subliniat în Decizia nr.244/2021, potrivit jurisprudenței sale, principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, sunt diferite (Decizia Plenumului Curții Constituționale din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.69 din 16 martie 1994). De asemenea, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr.86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.207 din 31 martie 2003, Decizia nr.476 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr.599 din 11 iulie 2006, Decizia nr.573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.363 din 25 mai 2011, Decizia nr.366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.644 din 2 septembrie 2014). Așadar, nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea privilegiului sau a discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea principiului. Curtea a constatat că, potrivit jurisprudenței sale, discriminarea se bazează pe noțiunea de excludere de la un drept (Decizia Curții Constituționale nr.62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.49 din 25 februarie 1994), iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.470 din 11 iulie 2012, Decizia nr.164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.296 din 23 mai 2013, sau Decizia nr.681 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.889 din 8 decembrie 2014). În schimb, privilegiul se definește ca un avantaj sau o favoare nejustificată acordată unei persoane categoriei de persoane; în acest caz, neconstituționalitatea privilegiului nu echivalează cu acordarea beneficiului acestuia tuturor persoanelor/categoriilor de persoane, ci cu eliminarea sa, respectiv cu eliminarea privilegiului nejustificat acordat”. Este necesară, examinarea măsurilor propuse, pentru respectarea principiului egalității în drepturi. Menționez că Nota de fundamentare trebuie să cuprindă precizări referitoare la motivarea științifică a acestor măsuri, prin indicarea rezultatelor studiilor sau cercetărilor care au condus la stabilirea eficacității lor, fiind necesară completarea corespunzătoare a acesteia. Precizez că, potrivit art. 5 alin.(2) lit.d) din Legea nr.55/2020, care este indicat drept temei al instituirii măsurilor, acestea trebuie să reprezinte măsuri de protecție. Umițarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor. Prin urmare, în Nota de fundamentare trebuie precizate în mod expres elementele care conduc la concluzia că măsurile instituite intră în categoria celor prevăzute la art.5 alin.(2) lit.d) din Legea nr.55/2020. În acest context este de analizat dacă măsurile propuse pot fi instituite printr-o hotărâre a Guvernului. Distinct de criticile anterioare, referitor la art. 11 alin.(4) din anexa nr.3, la care se face trimitere în cuprinsul art.4 alin.(1) din anexa nr.2, în ceea ce privește condiționarea accesului persoanelor în incinta instituțiilor publice centrale și locale, regiilor autonome și operatorilor economici cu capital public, cu excepțiile prev. de prezentarea unor dovezi referitoare la starea de sănătate, la vaccinare sau la rezultatul unor teste, semnalez că o astfel de reglementare trebuie să aibă în vedere faptul că restrângerea exercitării unor drepturi și libertăți fundamentale consacrate de Constituție, nu poate fi realizată decât prin lege, cu respectarea dispozițiilor art.53 din Legea fundamentală.

Se mai menționează că în jurisprudența sa constantă Curtea Constituțională a statuat că .. afectarea/restrângerea drepturilor sau libertăților fundamentale nu se poate realiza decât prin lege, ca act formal al Parlamentului ” (Decizia nr. 157/2020). Aceste hotărâri afectează și alte drepturi și libertăți fundamentale a căror exercitare depinde de accesul în incinta instituțiilor publice sau de obținerea unui răspuns din partea respectivelor instituții la anumite solicitări. Disp. art.4 alin.(1) din anexa nr.2, pentru asigurarea unei reglementări complete și previzibile în

ceea ce privește semnificația noțiunii de „schemă completă de vaccinare”, norma din cuprinsul lit.a) trebuie fie să prevadă în mod expres definiția acestei noțiuni, fie să facă trimitere la actul normativ prin care sunt stabilite criteriile potrivit cărora respectiva „schemă de vaccinare” este considerată a fi „completă”. La art.4 alin.(2) din anexa nr.2, întrucât nu toți organizatorii/operatorii economici care desfășoară activități potrivit anexei nr.3 sunt operatori de date cu caracter personal în sensul dispozițiilor Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), aceasta norma nu respecta prevederile obligatorii ale acestui act juridic al Uniunii Europene. Prin scanarea codului OR se accesează date cu caracter personal.

Critica este valabilă și pentru art.13 alin. (2) din anexa nr.3. La anexa nr.3 a hotărârilor atacate formulează următoarele critici: La art. 1 pct. 11 și 12, referirea generică la „respectarea normelor de protecție sanitară” nu asigură respectarea cerințelor de claritate, accesibilitate și previzibilitate, neînțelegându-se care anume „norme de protecție sanitară” sunt avute în vedere. Critica este valabilă, în mod corespunzător, și pentru art. 1 pct. 17, cu referire la expresia „cu respectarea regulilor de protecție sanitară”, pentru art.6 alin.(3) și art. 11 alin.(9), referitor la expresia „Cu respectarea normelor de protecție sanitară”. La art.1 oct. 18. în ceea ce privește instituirea măsurii purtării măștii de protecție, precizează că, potrivit art.13 lit.a din Legea nr.55/2020. cu modificările și completările ulterioare, instituirea acestei măsuri se face prin ordin comun al ministrului sănătății și ministrului afacerilor interne, și nu prin hotărâre a Guvernului. Disp. art. 11 alin.(2), cu privire la impunerea unor ore exacte pentru începerea activității tuturor entităților publice și private sunt contrare dispozițiilor art.21 din Legea nr.55/2020, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „pe durata stării de alertă, prin derogare de la prevederile art.18 alin.(1) din Legea nr.53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, angajatorii din sistemul privat, autoritățile și instituțiile publice centrale și locale, indiferent de modul de finanțare și subordonare, precum și regiile autonome, societățile naționale, companiile naționale și societățile la care capitalul social este deținut integral sau majoritar de stat ori de o unitate administrativ-teritorială. cu un număr mai mare de 50 de salariați, organizează programul de lucru astfel încât personalul să fie împărțit în grupe care să înceapă, respectiv să termine activitatea la o diferență de cel puțin o oră”. Se mai precizează că o astfel de soluție legislativă este contrară principiului ierarhiei actelor normative. Să se aibă în vedere faptul că stabilirea orei de începere a activității nu se poate face decât în condițiile stabilite de actele normative care reglementează organizarea și funcționarea respectivelor entități, neputându-se institui derogări prin hotărâre a Guvernului. Astfel, cu titlul de exemplu, precizează că, potrivit art. 139 și 140 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judecătorească, aspectele referitoare la organizarea administrativă a instanțelor și, respectiv, a parchetelor, se stabilesc prin Regulamentele de ordine interioară aprobate de Secțiile corespunzătoare ale Consiliului Superior al Magistraturii.

În cazul celorlalte instituții și autorități publice, programul de lucru este stabilit, de regulă, prin regulamentul de organizare al entităților, în condițiile prevăzute de actele normative cu putere de lege, astfel încât nu s-ar putea institui alte reglementări prin hotărâre a Guvernului. Totodată, potrivit dispozițiilor Codului muncii, programul de lucru este un element al contractului de muncă, astfel încât nu poate fi stabilit sau modificat decât în condițiile acestui act normativ, și nu prin hotărâre a Guvernului. Disp. art.1 1 alin.(3) nu îndeplinesc cerințele de claritate și previzibilitate, întrucât nu prevede în mod expres cum anume ar urma să se „țină cont”, pentru organizarea activității la locul de muncă, de „gradul de vaccinare al angajaților de la acel loc de muncă” sau de „numărul de angajați aflați în perioada cuprinsă între a 15-a zi și a 180-a zi ulterioară confirmării infectării cu virusul SARS-CoV-2”. Se mai menționează că, pe lângă cerința clarității, trebuia să aibă în vedere și respectarea principiului egalității în drepturi, consacrat de dispozițiile art. 16 alin.(1) din Constituție, potrivit cărora cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. Mai arată că modalitatea de reglementare a excepțiilor de la regula privind condiționarea accesului persoanelor în incintele instituțiilor publice centrale și locale, regiilor autonome și operatorilor economici cu capital public nu întrunește cerințele de claritate și previzibilitate specifice normelor juridice. Astfel, necesitatea referirii la „procedurile contravenționale” nu este clară, ținând seama de faptul că domeniul constatării contravențiilor și aplicării sancțiunilor poate fi calificat, în mod generic, drept o „procedură administrativă”, iar soluționarea căilor de atac aparține „procedurii judiciare”. În plus, din exprimarea defectuoasă potrivit căreia excepția este aplicabilă participanților „în cadrul procedurilor judiciare, disciplinare, contravenționale, administrativ-jurisdicționale și a celor administrative din motive de ordine și siguranță publică” se poate înțelege că restrângerea sferei procedurilor la cele care au legătură cu ordinea și siguranța publică vizează toate procedurile la care face referire textul, inclusiv procedurile judiciare, constituind astfel o restrângere a dreptului privind accesul liber la justiție. Prin urmare, textul trebuie să prevadă în mod expres că accesul persoanelor în incinta instanțelor de judecată și a parchetelor este liber pentru toate activitățile desfășurate de acestea. Totodată, din referirea generică la „proceduri administrative” nu rezultă care anume proceduri sunt avute în vedere de text, norma fiind lipsită de previzibilitate. Critica este valabilă și în ceea ce privește precizarea referitoare la natura respectivelor proceduri, respectiv „ordinea și siguranța publică”, astfel încât din text nu se poate stabili care sunt respectivele proceduri administrative.

Solicită să se aibă în vedere ca apărările din cuprinsul cererii principale înțelege să le folosească și în privința actelor atacate prin prezenta cerere respectiv HG nr. 171/2022 și HCNSU nr. 7/2022.

Pentru aceste motive și pentru toate motivele invocate în cererea principală, solicită admiterea cererii de chemare în judecată așa cum a fost formulată, completată, modificată, precizată.

La data de 15.02.2020 s-a depus de către Asociația (...). cerere de intervenție principală, solicitând obligarea în principal: anularea Hotărârii de Guvern nr. 171/2022 ca netemeinică și nelegală; anularea Hotărârii de Guvern nr. 34/2022 ca netemeinică și nelegală; suspendarea Hotărârii de Guvern nr. 171/2022, în temeiul art. 15 din Legea 554/2004 și în subsidiar în

temeiul art.21 din Constituția României, art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, a art.47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, respectiv a art.8 și 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului; Obligarea paraților la suportarea cheltuielilor de judecată ocazionate de acest proces. În subsidiar: admiterea acțiunii în parte cu privire la articolele de Anexe, ce încalcă drepturile și libertățile fundamentale prin raportare la întreg conținutul cererii de chemare în judecată. Anularea art. 4 din Anexa 2 a HG nr. 171/2022; Suspendarea art. 4 din Anexa 2 a HG nr. 171/2022; Anularea art. 1 din Anexa 2 a HG nr. 171/2022; Suspendarea art. .1 din Anexa 2 a HG nr. 171/2022.

Admisibilitatea cererii de intervenție principală este justificată de interesul QCHR în respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor României, în conformitate cu Statutul Asociației și Hotărârea judecătorească de înființare. În ceea ce privește legătura cu pretențiile reclamantului (...), apreciem că față de momentul formulării cererii de chemare în judecată, la care era încă în vigoare HG nr. 34/2022, luând în considerare și căpătui de cerere privind nulitatea acesteia, dar și faptul că la acest moment respectiva Hotărâre de Guvern a fost înlocuită prin identitate de expunere, articole și anexe, condițiile prevăzute de art. 61 și 62 NCPC sunt îndeplinite. În acest sens solicităm să aveți în vedere faptul că scopul Asociației (...) este prevăzut în art 7 din statut și prevede că asociația va întreprinde orice acțiuni, va desfășura orice activități și va folosi orice mijloace materiale, posibilități și proceduri legale pentru atingerea și realizarea următoarelor obiective: a) Promovarea și apărarea drepturilor și libertăților omului conform legislației române și internaționale, precum și ale Declarației Universale a Drepturilor Omului adoptată de Organizația Națiunilor Unite în anul 1948, a Constituției României, a Cartei Drepturilor Fundamentale adoptată de Uniunea Europeană la 7 decembrie 2000, precum și a Convenției Europene a Drepturilor Omului.(...) b) informează opinia publică din România și din străinătate despre erorile judiciare, cazurile de încălcare a drepturilor omului și abuzurile comise de către autoritățile române precum și despre refuzul acestora de a pune în executare anumite hotărâri definitive și executorii, interne sau internaționale; Având în vedere însemnătatea tratatelor internaționale cu privire la respectarea drepturilor fundamentale ale omului din care România este parte semnatară, având în vedere importanța existenței unor actori independenți ce monitorizează pro-bono respectarea acestor drepturi, precum această organizație, având în vedere că Statul de drept este coloana vertebrală a democrației constituționale moderne și unul dintre principiile fondatoare ce reiese din tradițiile constituționale comune ale tuturor statelor membre ale UE și, ca atare, una dintre principalele valori pe care se bazează atât România cât și Uniunea Europeană. Cunoscând că acest lucru este reamintit la articolul 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE), precum și în preambulul la tratat și la Carta Drepturilor Fundamentale a UE,

Având la cunoștință faptul că acesta este, de asemenea, motivul pentru care, în conformitate cu articolul 49 din TUE, respectarea statului de drept a fost o condiție prealabilă sine qua non pentru aderarea țării noastre la UE. Știind că împreună cu democrația și drepturile omului, statul de drept reprezintă, de asemenea, unul din cei trei piloni ai Consiliului European și este adoptat în preambulul Convenției Europene a Drepturilor Omului unde drepturile și libertățile

fundamentale prevăzute și monitorizate prin respectarea Convenției amendată de Protocolul nr. 11 însoțită de Protocolul adițional și de Protocoalele nr. 4, 6, 7, 12 și 13. Aceasta organizație crede în principiile fundamentale ale statului de drept, crede în principiile derivate prin aplicarea articolelor Convenției Europene a Drepturilor Omului, iar aceasta organizație, în calitate sa de reprezentant independent al unei societăți civile democratice, spera ca discriminarea, încălcarea legii și corupția sa nu interfereze în măsurile și deciziile judiciare ce apar în cadrul procedurilor penale în ansamblul lor.

Solicita judecarea prezentei în termene scurte de judecată, în conformitate cu prevederile art. 241 alin. (1) C.pr.civ, având în vedere urgența ce poate fi transpusă prin încălcarea Constituției României de către prevederile HG 171/2022. Totodată, rapiditatea cu care se adoptă orice fel de măsuri legale sau nelegale la nivel administrativ reclama de la sine urgența, cu atât mai mult cu cât acordarea unor termene lungi de judecată poate duce inclusiv la ramanerea fără obiect a acțiunii, fapt ce ar lipsi de eficacitate actul de justiție și pe cale de consecință ar încălca accesul liber la justiție al cetățenilor României. Evidența nelegalității ordinului ce face obiectul prezentei cauze reclama urgența de care face vorbire art. 241 NCPC. Luând în considerare artificul juridic folosit anterior pentru atacarea Hotărârilor de Guvern privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României, apreciem ca necesitatea accesului la justiție trebuie să fie realizată și pe calea contenciosului administrativ, în fapt legea ce reglementează această materie, cel puțin în același termen rapid în care a existat posibilitatea judecării cauzelor pe calea ordonanței prezidențiale recalificate.

În aceste condiții, luând în considerare și Decizia CCR nr. 392/2021 apreciază ca neîndeplinirea pronunțării, motivarea și comunicarea hotărârii înăuntrul termenului de 30 de zile de valabilitate a actului administrativ atacat, constituie încălcarea Constituției României, devenind astfel incident și art. 99 din legea 303/2004.

Se face această precizare întrucât înfăptuirea justiției și accesul liber la justiție reprezintă drepturi prevăzute de Constituția României ce au fost încălcate anterior în ceea ce privește reclamanta, în dosare având același obiect, unicul scop al acestui capitol fiind acela al respectării drepturilor antereferte. În cererile ce reclama o urgență deosebită (...) a fost judecată într-o singură acțiune din peste 10 astfel de cereri, iar acea judecată a durat mai mult de un an de zile, redactarea hotărârii nefiind finalizată până în prezent.

Totuși, văzând faptul că Onorata Curte respecta prevederile Deciziei CCR antementionate, solicita a acorda următorul termen de judecată tot în procedura de urgență. În aceste condiții, solicita ca cererea de intervenție să fie comunicată de urgență Guvernului României. Prin decizia nr. 392/8 iunie 2021, publicată la data de 12 iulie 2021, Curtea Constituțională a României a dispus, între altele, admiterea excepției de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 72 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, cu referire la art. 42 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, precum și soluția legislativă din art. 72 alin. (1) din Legea nr. 55/2020, potrivit căreia dispozițiile

acestei legi se completează cu reglementările de drept comun aplicabile în materie în ceea ce privește soluționarea acțiunilor formulate împotriva hotărârilor Guvernului prin care se instituie, se prelungește sau încetează starea de alertă, precum și a ordinelor și a instrucțiunilor prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă, sunt neconstituționale. Astfel, CCR a statuat faptul ca acțiunile în anulare privind prelungirea stării de alertă sau ordinele emise sub imperiul acestei situații excepționale trebuie judecate cu precădere, până la expirarea perioadei de valabilitate a actului administrativ atacat. Pentru identitate de rațiune aceasta obligativitate ce incumba instanțelor de judecată survine și în privința actelor administrative cu caracter normativ ce nu au o durată finită, cu atât mai mult cu cât s-a demonstrat deja faptul ca Ministerele emit mai multe ordine ce le înlocuiesc pe precedentele pe parcursul unui an. În aceste condiții, apreciem ca orice alta modalitate decât judecarea de urgență a prezentei cauze aduce un prejudiciu grav societății civile și încalca accesul liber la justiție.

Evidența nelegalității a hotărârii ce face obiectul prezentei cauze reclama urgența de care face vorbire art. 241 NCPC, în condițiile în care efectele acesteia au generat proteste ce perturbă ordinea socială și ordinea de drept, după cum se poate observa din evenimentele din săptămâna curentă, ce adună un număr de persoane din ce în ce mai ridicat, fapt care poate culmina chiar la sfârșitul săptămânii din datele de 2, 3 și 4 aprilie 2021. Orice alta abordare juridică în afară aplicării art. 241 NCPC, ar reprezenta încălcarea acestuia și a art. 1, 21 și 124 din Constituția României.

Prezenta cerere de chemare în judecată este exceptată de la procedura instituită de dispozițiile art. 7 din Legea 554/2004 în ceea ce privește obligativitatea parcurgerii procedurii prealabile. Având în vedere că actul administrativ atacat a intrat în circuitul civil și a produs efecte juridice, înseamnă că, în conformitate cu art. 7 alin. (5) din Legea 554/2004, nu este obligatorie plângerea prealabilă, acțiunea în anulare, respectiv suspendarea executării actelor administrative atacate, în temeiul art. 15 din Legea nr. 554/2004, putând fi introduse direct la instanța de contencios administrativ. I. Anularea Hotărârii de Guvern nr. 171/2022. Nota de fundamentare a HG 171/2022 prevede: având în vedere faptul că evaluarea realizată în baza factorilor de risc prevăzuți la art. (3) și (4). Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID- 19, cu modificările și completările ulterioare, indică necesitatea menținerii unui răspuns amplificat la situația de urgență determinată de răspândirea noului coronavirus, aspecte materializate în cuprinsul documentului intitulat "Analiza factorilor de risc privind managementul situației de urgență generate de virusul SARS-CoV-2 pe teritoriul României la data de 23.03.2021", întocmit la nivelul Centrului National de Conducere și Coordonare a Intervenției.

Prelungirea infinită a stării de alertă. În preambulul Hotărârii Guvernului României sunt specificate actele normative în baza cărora se adoptă această hotărâre: "în temeiul art 108 din Constituția României, republicată, și al 3. 4, 6 și art. 71 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare.

Articolul 108 din Constituția României reglementează Actele Guvernului: “(1) Guvernul adoptă hotărâri și ordonanțe. (2) Hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor. (3) Ordonanțele se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare, în limitele și în condițiile prevăzute de aceasta. (4) Hotărârile și ordonanțele adoptate de Guvern se semnează de primul-ministru, se contrasemnează de miniștrii care au obligația punerii lor în executare și se publică în Monitorul Oficial al României. Nepublicarea atrage inexistența hotărârii sau a ordonanței. Hotărârile care au caracter militar se comunică numai instituțiilor interesate.” Iar Legea 55/2020 prevede la articolele enunțate de Guvern: “Art. 3. - (1) Starea de alertă se declară la nivel local, județean sau național, atunci când analiza factorilor de risc indică necesitatea amplificării răspunsului la o situație de urgență, pentru o perioadă limitată de timp, care nu poate fi mai mare de 30 de zile. (2) Starea de alertă poate fi prelungită ori de câte ori analiza factorilor de risc indică necesitatea menținerii răspunsului amplificat pentru o perioadă de timp suplimentară, care nu poate fi mai mare de 30 de zile. (3) Starea de alertă încetează, înainte de împlinirea termenului pentru care a fost declarată ori prelungită, atunci când analiza factorilor de risc indică faptul că nu mai este necesară menținerea unui răspuns amplificat. (4) În aplicarea se analizează cumulativ următorii factori de risc: a) amploarea situației de urgență, respectiv manifestarea generalizată a tipului de risc la nivel local, județean sau național; b) intensitatea situației de urgență, respectiv viteza de evoluție, înregistrată sau prognozată, a fenomenelor distructive și gradul de perturbare a stării de normalitate; c) insuficiența și/sau inadecvarea capacităților de răspuns; d) densitatea demografică în zona afectată de tipul de risc; e) existența și gradul de dezvoltare a infrastructurii adecvate gestionării tipului de risc. Art. 4.- (1) Starea de alertă se instituie de Guvern prin hotărâre, la propunerea ministrului afacerilor interne, și nu poate depăși 30 de zile. Starea de alertă poate prelungită, pentru motive temeinice, pentru cel mult 30 de zile, prin hotărâre a Guvernului, la propunerea ministrului afacerilor interne. (2) Starea de alertă se instituie pe întreg teritoriul țării sau doar pe teritoriul unor unități teritoriale, după caz. Art. 6. - Hotărârile prin care se declară ori se prelungește starea de precum cele prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă cuprind: a) baza legală; b) perioada stării de alertă; c) măsuri pentru creșterea capacității de răspuns, asigurarea rezidenței comunităților și diminuarea impactului tipului de risc necesar a fi aplicate, condițiile concrete de aplicare și destinarii acestor măsuri; d) instituțiile și autoritățile publice care pun în aplicare sau urmăresc respectarea aplicării măsurilor, după caz. Art. 71. (1) în vederea punerii în aplicare a măsurilor prevăzute de prezenta lege, Guvernul adoptă hotărâri, la propunerea ministerelor de resort sau a CNSSU. (2) în vederea aplicării măsurilor prevăzute de prezenta lege, ministerele și celelalte autorități responsabile, la propunerea CNSSU, după caz, emit ordine și instrucțiuni. Astfel, Constituția României prevede în mod clar faptul că Hotărârile Guvernului se emit pentru organizarea executării legilor, aspect de stricta interpretare, în sensul de a organiza și pune în aplicare prevederile unei legi, în niciun caz extinderea sau modificarea legii și nici adăugarea la aceasta. Însă conform art. 2 din Legea 55/2020: “ART. 2 Starea de alertă reprezintă răspunsul la o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, constând într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, proporționale cu nivelul

de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia și necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății.

După cum rezulta cuprinsul art.2 al legii, starea de alerta are ca premisa existența unei situații de urgenta, ceea ce presupune, în mod inherent, o anumită gravitate, legiuitorul adaugand in sa condiția ca aceasta stare de urgenta sa fie de amploare și intensitate deosebite, pentru a reliefa suplimentar caracterul excepțional al măsurii declarării stării de alerta.

Hotărârile de guvern trebuie motivate, cu atat mai mult cele privind prelungirea stării de alerta, acestea avand caracter excepțional si atragand instituirea de masuri restrictive de drepturi si libertăți fundamentale. În acest sens solicitam depunerea pana la primul termen de judecata a documentului intitulat “Analiza factorilor de risc privind managementul situației de urgentă generate de virusul SARS- CoV-2 pe teritoriul României la data de 03.01.2022“, întocmit la nivelul Centrului National de Coordonare și Conducere a Intervenției. Art. 3. din Legea 55/2020 prevede la alin (1) ca “ de alertă se , pentru o perioadă limitată de timp, care nu poate fi mai mare de 30 de zile. Și (2) Starea de alertă poate fi prelungită ori de câte ori analiza factorilor de risc indică necesitatea menținerii răspunsului amplificat pentru o perioadă de timp suplimentară, care nu poate fi mai mare de 30 de zile.” Iar art. 4 din Legea 55/2020 prevede faptul ca Starea de alertă nu poate depăși 30 de zile si poate fi prelungită, pentru motive temeinice, pentru cel mult 30 de zile. Din interpretarea acestor doua articole rezulta fara echivoc faptul ca starea de alerta se declara pentru o perioada de 30 de zile si poate fi prelungita cu o perioada de cel mult 30 de zile, ceea ce inseamna ca poate avea o durata maxima de 60 de zile, incluzând prelungirea. O alta interpretare juridica nu poate fi primita intrucat existenta articolului 4 din legea enuntata, clarifica orice interpretări in sens contrar. In ipoteza in care acest articol nu ar fi existat, putea fi primita o interpretare in sensul in care prelungirile puteau fi succesive “or/ de cate ori analiza factorilor de risc indică necesitatea menținerii răspunsului amplificat pentru o perioadă de timp suplimentară Astfel, clarificarea in sensul prelungirilor este data de articolul 4 care nu reglementează durata in zile a prelungirii, ci numărul total de zile cu care poate fi prelungita.

De asemenea, o interpretare contrara ar incalca prevederile legii 24/2000: “Art. 13. - Actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care: a) proiectul de act normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel, cu care se află în conexiune; b) proiectul de act normativ, întocmit pe baza unui act de nivel superior, nu poate depăși limitele competenței instituite prin acel act și nici nu poate contraveni principiilor și dispozițiilor acestuia; c) proiectul de act normativ trebuie să fie corelat cu reglementările și cu tratatele la care România este parte. d) proiectul de act normativ trebuie să fie corelat cu dispozițiile Convenției europene a drepturilor omului și ale protocoalelor adiționale la aceasta, de România, precum și cu iurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.” Nota de fundamentare a Legii 55/2020 prevede: “în condițiile în care, în contextul situației de criză generate de pandemia de COVID-19, este necesară adoptarea de către Parlamentul României, prin lege, a unor măsuri restrictive, cu caracter esențialmente temporar și, după caz, gradual,

proporționale cu nivelul de gravitate sau manifestat al acesteia, necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa drepturilor convenționale, unionale și constituționale la viață, integritate fizică și sănătate ale persoanelor, în mod nediscriminatoriu, și fără a aduce atingere existenței altor drepturi sau libertăți fundamentale”. Astfel, preambulul Legii 55/2020 clarifica faptul ca masurile restrictive au caracter esentialmente temporar, ipoteza prelungirilor succesive fiind contrara normelor constituționale cu privire la predictibilitatea legilor, in vederea aplicării acestora, in condițiile in care, in interpretarea data de Guvern, starea de alerta ar putea fi prelungita din 30 in 30 de zile, pentru o perioada totala de 50 de ani. Intr-o atare ipoteza, masurile nu ar mai putea avea caracter esentialmente temporar, iar legea ar fi neconstitutionala. Însa, asa cum aminteam anterior, legea este clara si nu lașă loc de interpretările Guvernului, ce par avea iz de rea-credinta de vreme ce Legea 55/2020 prevede si încetarea stării de alerta, nu numai instituirea si prelungirea. Un alt aspect deosebit de important il constituie neatingerea adusa “ altor drepturi sau libertăți fundamentale”menționata in aceleași paragraf al preambulului legii in discuție. Din nou, interpretarea nu poate fi decât într-un sens, acela de a nu putea fi restrânse alte drepturi si libertăți decât cele prevăzute de lege, întrucât drepturi si libertăți pot fi restrânse numai prin lege.

Conform Art. 7. Din Legea 24/2000 (1) Evaluarea preliminară a impactului proiectelor de lege, a propunerilor legislative și a celorlalte proiecte de acte normative reprezintă un set de activități și proceduri realizate cu scopul de a asigura o fundamentare adecvată a inițiativelor legislative. Evaluarea preliminară a impactului presupune identificarea și analizarea efectelor economice, sociale, de mediu, legislative și bugetare pe care le produc reglementările propuse. (2) Evaluarea preliminară a impactului proiectelor de acte normative este considerată a fi modalitatea de fundamentare pentru soluțiile legislative propuse și trebuie realizată înainte de adoptarea actelor normative. (3) Fundamentarea noii reglementări trebuie să aibă în vedere atât evaluarea impactului legislației specifice în vigoare la momentul elaborării proiectului de act normativ, cât și evaluarea impactului politicilor publice pe care proiectul de act normativ le implementează. (3)Propunerile legislative, proiectele de legi și celelalte proiecte de acte normative vor fi însoțite, în mod obligatoriu, de o evaluare preliminară a impactului noilor reglementări asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. (4) Evaluarea preliminară a impactului este realizată de inițiatorul proiectului de act normativ. în cazul unor proiecte de acte normative complexe, evaluarea impactului poate fi realizată, pe baza unui contract de prestări de servicii, de către institute de cercetare științifică, universități, societăți comerciale sau organizații neguvernamentale, în conformitate cu prevederile legale în vigoare referitoare la achizițiile publice. 2.Declaratia Universala a Drepturilor Omului, Convenția E.D.O., Constituția României, Legea 24/2000 vs legea 55/2020 vs HG 171/2022. Legea 24/2000 primează fata de orice alta lege data în baza acesteia si a oricărui act de rang inferior, orice alt interpretare fiind nepermisa si contrara Constituției României, devreme ce aceasta prevede expres faptul ca drepturi si libertăți pot fi restrânse numai prin lege, iar CCR in considerentele a numeroase decizii, a explicat faptul ca normele legii 24/2000 sunt de stricta interpretare si aplicare. Faptul ca Legea 55/2020 permite administrativului sa restrângă drepturi si libertăți nu inseamna ca este legal si nici necesar ca

Legea 55/2020 sa fie declarata neconstitutionala ca Guvernul si alte institutii publice sa incalce normele legale si constitutionale.

Mai mult, avand in vedere ca in Legea 55/2020 nu sunt prevazute drepturile ce pot fi restrânse, prin Hotărârile de Guvern nu pot fi restrânse drepturi ce nu pot fi restrânse nici macar prin Starea de Urgenta.

Conform Art. 4 din Legea 24/2000: ”(1) Actele normative se elaborează în funcție de ierarhia lor, de categoria acestora și de autoritatea publică competentă să le adopte. (2) Categoriile de acte normative si normele de competență privind adoptarea acestora sunt stabilite prin Constituția României, republicată, si prin celelalte legi. (3) Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă. ” Articolul 13 - Integrarea proiectului în ansamblul legislației. Actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, scop în care: a) proiectul de act normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel, cu care se află în conexiune; b) proiectul de act normativ, întocmit pe baza unui act de nivel superior, nu poate depăși limitele competenței instituite prin acel act si nici nu poate contraveni principiilor si dispozițiilor acestuia; c) proiectul de act normativ trebuie să fie corelat cu reglementările comunitare și cu tratatele internaționale la care România este parte. d) proiectul de act normativ trebuie să fie corelat cu dispozițiile Convenției europene a drepturilor omului și ale protocoalelor adiționale la aceasta, ratificate de România, precum și cu Curții Europene a Drepturilor Omului.”

Conform Legii 55/2020: Articolul 1 (1) Prezenta lege are ca obiect instituirea, pe durata stării de alertă declarate în condițiile legii, în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, a unor măsuri temporare și, după caz, graduale, în scopul protejării drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății, inclusiv prin restrângerea exercițiului altor drepturi și libertăți fundamentale. (2) Măsurile restrictive de drepturi prevăzute în prezenta lege, precum și, după caz, cele de renunțare sau de relaxare a acestora se dispun cu respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile. Articolul 2 Starea de alertă reprezintă răspunsul la o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, constând într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia si necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății. Articolul 3 (1) Starea de alertă se declară la nivel local, județean sau național, atunci când analiza factorilor de risc indică necesitatea amplificării răspunsului la o situație de urgență, pentru o perioadă limitată de timp, care nu poate fi mai mare de 30 de zile. (2) Starea de alertă poate fi prelungită ori de câte ori analiza factorilor de risc indică necesitatea menținerii răspunsului amplificat pentru o perioadă de timp suplimentară, care nu poate fi mai mare de 30 de zile. (3) Starea de alertă încetează, înainte de împlinirea termenului pentru care a fost declarată ori prelungită, atunci când analiza factorilor de risc indică faptul că nu mai este necesară menținerea unui răspuns amplificat. (4) În aplicarea alin. (1)-(3) se analizează cumulativ următorii factori de risc: a)

amplarea situației de urgență, respectiv manifestarea generalizată a tipului de risc la nivel local, județean sau național: b) intensitatea situației de urgență, respectiv viteza de evoluție, înregistrată sau prognozată, a fenomenelor distructive și gradul de perturbare a stării de normalitate; c) insuficiența și/sau inadecvarea capabilităților de răspuns; d) densitatea demografică în zona afectată de tipul de risc; e) existența și gradul de dezvoltare a infrastructurii adecvate gestionării tipului de risc. ” Cu toate că majoritatea drepturilor și libertăților fundamentale sunt “înnăscute” și nu “dobândite”, HG 171/2022, ajunge nu numai să le restrângă, dar chiar să le anuleze sub pretextul, de asemenea neconstituțional al unei “eligibilități”, ce degre din vaccinare, test sau îmbolnăvire.

În completarea acestui punct vin și elementele referitoare la interdicția exercitării unor drepturi și libertăți, prin raportare la Declarația Universală a Drepturilor Omului, ce se vor regăsi în finalul lucrării. Fără a relua raționamentul din capitolul privitor la masca de protecție în privința costurilor pentru exercitarea oricărui drept, amintim că salariul minim în România nu este suficient pentru efectuarea testelor în perioada unei luni de zile. Drept urmare, singurele variante disponibile cetățenilor rămân vaccinarea sau îmbolnăvirea. Însă obligativitatea vaccinării nu este prevăzută de lege, ceea ce duce la scenariul distopic al exercitării drepturilor și libertăților fără restrângeri numai în condițiile îmbolnăvirii. Cum ipoteza îmbolnăvirii este de neconceput, în exercițiul rezonabilității se impune analiza rapidă a oportunității vaccinării. Cu titlu de exemplu, fără a afirma în niciun moment că vaccinarea este nocivă, totuși reiterând evidentul unui vaccin aflat în stadiul de studiu clinic amintim informațiile furnizate de Agenția Națională a Medicamentului și Dispozitivelor Medicale din România, în anexa 1 rezumatul caracteristicilor produsului: la Comirnaty (denumirea comercială a Pfizer): ” Durata protecției: Durata protecției oferite de vaccin este necunoscută și este încă în curs de a fi determinată prin studii clinice aflate în desfășurare; Limite ale eficacității vaccinului: La fel ca în cazul oricărui, este posibil ca vaccinarea cu Comirnaty să nu le ofere protecție tuturor persoanelor vaccinate. Este posibil ca persoanele să nu fie pe deplin protejate înainte de 7 zile după a doua doză de vaccin Sarcina: Experiența legată de utilizarea Comirnaty la femeile gravide este limitată. Studiile la animale nu au evidențiat efecte toxice dăunătoare directe sau indirecte asupra sarcinii, dezvoltării embrion-fetale, nașterii sau dezvoltării postnatale (vezi pct. 5.3). Administrarea Comirnaty în timpul sarcinii trebuie avută în vedere numai dacă beneficiile potențiale depășesc orice riscuri potențiale pentru mamă și făt; Alăptarea: Nu se cunoaște dacă Comirnaty se excretă în laptele uman. Fertilitatea: Studiile la animale nu au evidențiat efecte toxice dăunătoare directe sau indirecte asupra funcției de reproducere la Spikevax (Moderna): • Durata protecției: Durata protecției conferite de vaccin nu este cunoscută și încă este în evaluare în cadrul studiilor clinice în desfășurare. Limitările eficacității vaccinului: Este posibil ca persoanele să nu fie pe deplin protejate timp de până la 14 zile ulterioare administrării celei de-a doua doze. Ca în cazul tuturor vaccinurilor, este posibil ca vaccinarea cu Spikevax să nu protejeze toate persoanele cărora le este administrat. Sarcina: Există o experiență limitată în privința utilizării Spikevax la femeile gravide. Studiile la animale nu indică efecte nocive directe sau indirecte în ceea ce privește dezvoltarea embrionului/fătului, nașterea sau dezvoltarea post-natală. Administrarea Spikevax în

timpul sarcinii trebuie avută în vedere doar în situațiile în care potențialele beneficii depășesc orice potențiale riscuri pentru mamă și făt. „Alăptarea: Nu se cunoaște dacă Spikevax este excretat în laptele uman. „Fertilitatea: Studiile la animale nu indică efecte nocive directe sau indirecte asupra fertilității feminine. Vaxzevria (Astra Zeneca) Durata protecției: Durata protecției oferite de vaccin nu este cunoscută, fiind în curs de determinare în cadrul studiilor clinice aflate în desfășurare. Limitări ale eficacității vaccinului: Protecția începe la aproximativ 3 săptămâni după prima doză de Vaxzevria. Este posibil ca persoanele să nu fie complet protejate până la 15 zile după administrarea celei de a doua doze de vaccin. Ca și în cazul celorlalte vaccinuri, este posibil ca vaccinarea cu Vaxzevria să nu protejeze toate persoanele vaccinate (vezi pct. 5.1). Datele disponibile în prezent din studiile clinice nu permit estimarea eficacității vaccinului la persoanele cu vârsta peste 55 de ani. Sarcina: Experiența cu utilizarea Vaxzevria la gravide este limitată. Studiile la animale privind toxicitatea asupra funcției de reproducere nu au fost finalizate. Pe baza 16 rezultatelor studiului preliminar, nu se anticipează niciun efect asupra fătului (vezi pct. 5.3). Administrarea Vaxzevria în timpul sarcinii trebuie avută în vedere dacă beneficiile depășesc riscurile potențiale pentru mamă și făt. Alăptarea: Nu se cunoaște dacă Vaxzevria este excretat în lapte. Fertilitatea: Studiile la animale nu au evidențiat efecte dăunătoare directe sau indirecte de toxicitate asupra funcției de reproducere. La Janssen (Johnson & Johnson): Durata protecției: Durata protecției oferite de vaccin este , fiind încă în curs de determinată prin studii clinice aflate în desfășurare. Limitări ale eficacității vaccinului: Protecția începe la aproximativ 14 zile după vaccinare. La fel ca în cazul oricărui vaccin, este posibil ca vaccinarea cu COVID-19 Vaccine Janssen să nu ofere protecție tuturor persoanelor vaccinate. Sarcina: Experiența legată de utilizarea COVID-19 Vaccine Janssen la gravide este limitată. Studiile la animale cu COVID-19 Vaccine Janssen nu indică efecte nocive directe sau indirecte asupra sarcinii, dezvoltării embrio- fetale, nașterii sau dezvoltării postnatale (vezi pct. 5.3). Administrarea COVID-19 Vaccine Janssen în timpul sarcinii poate fi avută în vedere doar dacă potențialele beneficii depășesc potențialele riscuri pentru mamă și făt. Alăptarea: Nu se cunoaște dacă COVID-19 Vaccine Janssen se excretă în laptele uman. Fertilitatea: Studiile la animale nu indică efecte nocive directe sau indirecte cu privire la toxicitatea asupra funcției de reproducere. În ceea ce privește manifestarea provocărilor jurdice la nivelul continentului european, era inevitabil ca aceste dezbateri să nu ajungă și în fața Curții Europene a Drepturilor Omului (CEDO,) care a fost sesizată cu numeroase plângeri ce vizau drepturile și libertățile persoanei afectate de pandemie și reacția autorităților în fața acestora. Totuși, parte din aceste probleme ridicate în fața instanței de la Strasbourg, precum vaccinarea, au mai fost analizate de organele de la Strasbourg încă din anii ‘70, chiar dacă în cu totul alte contexte sanitare și în cu totul altă dimensiune, ținând cont de nivelul global al actualei provocări. Jurisprudența dezvoltată până în acest moment pe acest subiect, deși nu este una consistentă, oferă totuși numeroase repere pentru a sprijini măsurile autorităților. Mai întâi aspectele sesizate privind vaccinarea au făcut obiectul analizei fostei Comisii a Drepturilor Omului care le-a respins, fără a sesiza Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Ulterior, după modificarea arhitecturii Curții,

aceasta a fost sesizată direct printr-o serie de plângeri referitoare la măsurile autorităților naționale referitoare la vaccinare.

Cel mai important aspect, privește însă efectele secundare ale vaccinării, coroborate cu constrângerile aduse cetățenilor în sensul de a se vaccina, în absența unor recomandări medicale exprese cu privire la vaccinare sau interdicția acesteia. În acest sens, în probatiune prezentăm baza de date a Organizației Mondiale a Sănătății prezentă pe site-ul www.vigiaccess.org în care sunt prezentate efectele secundare ale diferitelor medicamente/vaccinuri. Chiar și față de o astfel de bază de date, cetățeanul nu poate cunoaște faptul că vaccinul BioNTech - Pfizer, poate fi găsit numai sub denumirea comercială de Comirnativ. De asemenea, este deosebit de relevant faptul că acest vaccin a produs efecte secundare față de 49% dintre persoanele inoculate, din totalul datelor raportate. Mai ciudat este însă faptul că la distribuirea efectelor adverse pe ani, putem observa procentajul de 100% pentru anul 2021.

În calitatea sa de act administrativ normativ hotărârea de Guvern este prezumată că respectă principiul legalității și că atare trebuie să fie conformă cu ordonanțele, legile dar mai ales cu tratatele internaționale la care România este parte și Constituția României. Chiar dacă nu menționează expres obligativitatea tuturor persoanelor la vaccinare hotărârile de Guvern discriminează țara a fi necesar în scopul asigurării sănătății populației prin dezavantajarea categoriei persoanelor nevaccinate care așa cum s-a arătat mai sus reprezintă majoritatea populației României. Art. 15 alin. 1 din Constituție stabilește că cetățenii beneficiază de drepturile și libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea, iar art. 16 alin. 1 din Constituția României arată că cetățenii sunt egali în fața legii și autorităților publice fără privilegii și fără discriminări. Or, Curtea Constituțională a arătat în deciziile sale că nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea privilegiului sau a discriminării și că neconstituționalitatea privilegiului impune eliminarea privilegiului nejustificat acordat.

În esență, HG nr. 171/2022 depășește sfera actului primar de trimitere întrucât se subroga unei legi privind obligativitatea vaccinării.

Din analiza coroborată a preambulului HG nr. 171/2022 și art. 1-3 ale Legii nr. 55/2020 se desprind următoarele: a) starea de alertă constă într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, proporțional proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia și necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor. b) ansamblul de măsuri care compun starea de alertă trebuie să respecte dispozițiile art. 53 din Constituția României și, în plus, măsurile care se impun trebuie: să fie temporare, graduale și proporționale cu nivelul de gravitate prognozat sau manifestat al acesteia; necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa drepturilor la viață, integritate fizică și sănătate ale persoanelor; să nu aducă atingere existenței altor drepturi și libertăți fundamentale.

Potrivit art. 1 alin (3) din Constituția României: “România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate.” Si art. 53 prevede: “(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav. (2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.” În concluzie, faptul ca Legea 55/2020 este constituțională (înca), nu are relevanța în ceea ce privește obiectul dedus judecății. Legea este constituțională, însă prevederile prin care este aceasta pusă în aplicare fie exced legii, fie sunt contrare Constituției României.

Se arată că nu contesta situația epidemiologică, ci măsurile disproporționate luate discreționar în baza unor studii cvasianonime realizate de comitete, consilii, departamente, grupuri sau subgrupuri a căror componentă nu o cunoaștem. La acest moment nu se cunoaște nici modalitatea în care sunt strânse și verificate datele din teritoriu. Ceea ce se cunoaște însă, este faptul ca toate aceste entități obscure sunt conduse de domnul Raed Arafat, aceeași persoană care și face propunerile Guvernului, care prin Hotărârile sale cu caracter administrativ, restrânge drepturi și libertăți în mod nelegal. Aceeași situație subsistă și în privința autorităților administrative de rang inferior.

Situația de amploare. Potrivit art. 3 din Legea nr. 55/2020, măsurile care compun starea de alertă pot fi dispuse numai dacă se constată o situație de urgență de amploare la nivel local, județean sau național. Cu toate că dispozițiile legale sunt exprese în acest sens, pentru emiterea hotărârii de Guvern atacate nu s-a dovedit că există o situație de urgență de amploare la nivel local, județean sau național care să impună luarea de măsuri restrictive de drepturi și libertăți fundamentale. Însă, toate datele statistice furnizate de Guvernul României vin să contrazică amploarea situației și necesitatea restrângerii drepturilor și libertăților: “În ceea ce privește situația la nivelul Uniunii Europene, la data de 03.01.2022 România înregistrează cea mai mică rată de incidență din întreaga uniune dar totodată se situează în rândul statelor membre cu un nivel ridicat de răspândire a virusului, fiind înregistrat cel puțin un caz la peste 50% din totalul unităților administrativ teritoriale. În România, până la data de 03.01.2022 au fost înregistrate 1.813.056 cazuri de persoane infectate cu virusul SARS-CoV-2, din care 1.741.871 persoane vindecate și 58.814 persoane decedate. După înregistrarea unei scăderi a ratei de reproducere în luna decembrie (RO 0.6 - 0.8), în ultimele 14 zile se înregistrează valori apropiate de 1 a ratei de reproducere (RO 0.90 - 0.97) semnalând o începere a unei tendințe crescătoare.

Totalul cazurilor active (suma cazurilor confirmate în ultimele 14 zile + persoanele internate la data raportării cu mai mult de 14 zile de la data internării) la data de 03.01.2021, este de 12.371

persoane, în graficul următor se observă o creștere în evoluția cazurilor active începând cu data de 29.12.2021, de la 10.577 cazuri active înregistrate, la 12.371 cazuri active înregistrate în data de 03.01.2022. Conform datelor statistice înregistrate în perioada de referință, după o perioadă de descreștere, numărul localităților cu cazuri active se află pe trend crescător, respectiv 1.620 de localități cu cazuri active la data de 03.01.2022.”

Nelegalitatea HG nr.171/2022. Nota de fundamentare. În nota de fundamentare a HG-ului atacat se face doar trimitere la dispozițiile Legii nr. 55/2020 fara ca aceasta sa conțină aspecte care să țină în concret de justificarea măsurilor ce se doresc a fi luate, în condițiile în care art. 1 și 2 din Legea nr. 55/2020 prevăd că obiectul Legii nr. 55/2020 și starea de alertă constau în măsuri cu caracter temporar, graduale, necesare și proporționale, care restrâng exercițiul unor drepturi și libertăți fundamentale. În aceste condiții era necesar ca în motivarea HG -ului să se prezinte motivele pentru care fiecare măsură este necesară și proporțională. Lipsa motivării creează ideea arbitrariului, aceasta cu atât mai mult cu cât nu există niciun studiu științific de impact care să arate efectele pozitive ale măsurilor, nici pentru măsurile nou instituite, nici pentru măsurile prelungite. Garanțiile împotriva arbitrariului rezidă în acțiunea conjugată a principiilor egalității și proporționalității. Astfel, măsurile adoptate prin actul administrativ atacat sunt arbitrare și din perspectiva caracterului discriminatoriu. Nemotivarea actului nu permite aprecierea în concret a legalității și oportunității măsurilor atacate.

În Nota de fundamentare trebuie precizate în mod expres elementele care conduc la concluzia că măsurile instituite intră în categoria celor prevăzute la art.5 alin.(2) lit.d). În acest context este de analizat dacă măsurile propuse pot fi instituite printr-o hotărâre a Guvernului. Mai mult decât atât, toate statisticile prezentate în nota de fundamentare arată o scădere constantă a numărului de cazuri la nivel național, numărul total de cazuri confirmate în 14 zile consecutive devenind nesemnificativ la nivel național raportat la numărul populației. Astfel la Secțiunea a 2-din Nota de fundamentare este prevăzut Motivul emiterii actului normativ: a.Amploarea situației de urgență, respectiv manifestarea generalizată a tipului risc nivel național “În ceea ce privește situația la nivelul Uniunii Europene la data de 31.01.2022 România înregistrează cea mai mică rată de incidență din întreaga uniune dar totodată se situează în rândul statelor membre cu un nivel ridicat de răspândire a virusului, fiind înregistrat cel puțin un caz peste 90% din totalul unităților administrativ teritoriale. În România, până la data de 31.01.2022 au fost înregistrate 2.216.525 cazuri de persoane infectate cu virusul SARS-CoV-2, din care 1.899.522 persoane vindecate și 60.025 persoane decedate. “După înregistrarea unei scăderi a ratei de reproducere în luna decembrie 0.6 - 0.8), în ultimele 14 zile se înregistrează valori apropiate de 1 a ratei de reproducere (RO 1.20 1.80) semnalând o transmitere susținută. Conform datelor statistice înregistrate în perioada de referință, după o perioadă de descreștere, numărul localităților cu cazuri active se află pe trend crescător, respectiv 3.095 de localități cu cazuri active la data de 31.01.2022.” Conform datelor statistice, în perioada 04-31 ianuarie 2022 se observă o scădere a deceselor zilnice, de la 52 decese în data de 04.01.2022, la 41 decese în data de 31.01.2022, media deceselor zilnice fiind de 43 decese. În condițiile în care România are un număr de 13.472

localități (734 de localități componente ale municipiilor și orașelor și 13.008 sate), conform Legii nr. 2/1968 actualizată, în numai 3.095 de localități cu cazuri active la data de 03.01.2022. Drept urmare, criteriul prevăzut de art. 3 alin. (4) lit. a din Legea nr. 55/2020, referitor la amploarea situației de urgență manifestată la nivel național, nu era îndeplinit și nu se justifica prelungirea stării de alertă la nivel național, începând cu 08.01.2022.

Însa cel mai relevant aspect ce demonstrează lipsa oricărei amplori a situației, ce nu mai prezintă nici urgență, constă în numărul de decese. Astfel, deși protocolul definiției de caz duce la confirmarea oricărei persoane ce decedează, având comorbidități la deces Covid-19, chiar dacă virusul nu a avut legătură cu decesul, fiind necesară numai confirmarea pozitivării în urma testului RT-PCR, decesele zilnice se situează într-o medie de 43 de decese. Prin comparație cu aceeași parametri analizați în Nota de fundamentare a HG 34/2022, există o evidență a tendinței descrescătoare: medie 56 de decese, însă în data de 09.12.2021 s-au înregistrat 727 decese. “Conform datelor statistice în perioada 04 decembrie 2021 - 03 ianuarie 2022, se observă o scădere a deceselor zilnice de la 727 decese în data de 09.12.2021, la 18 decese în data de 03.01.2022, media deceselor zilnice fiind de 56 decese.” În acest context prezintă puțină relevanță numărul de cazuri zilnice sau cazuri active, dacă acestea nu cauzează decese. Mai mult este de notorietate mondială faptul că varianta Omicron a devenit dominantă, fapt ce determină din ce în ce mai multe state să renunțe total la restricții. b. Intenșitatea situației de urgență respectiv viteza de evoluție, savroznoată, a fenomenelor distructive și gradul de perturbare a stării de normalitate “La data 31.01.2022, incidența cumulată la 14 zile arată că 740 de localități înregistrează valori între 1 și 3 cazuri la 1.000 de locuitori și 2.186 de localități înregistrează incidență cumulată la 14 zile de peste 3 cazuri la 1.000 de locuitori. Comparând aceste date cu incidența cumulată la data 04.01.2022, când 315 localități înregistrau o valoare între 1 și 3 cazuri la 1.000 de locuitori și 22 de localități o incidență cumulată la 14 zile de peste 3 cazuri la 1.000 de locuitori, se observă o creștere accentuată în intensitate a răspândirii virusului SARS. Pentru a asigura continuitatea mării majorități a activităților desfășurarea lor relativă siguranță, membrii comunităților trebuie să își ajusteze individual nivelul de mobilitate, interacțiune, și aderența la măsurile de protecție individuală. Interdependența acestora este prezentată în matricea de Un comportament individual prudent este: recomandat în județele cu o incidență cumulată de sub 50 de locuitori; necesar în județele cu incidență ce depășește 50 cazuri locuitori; absolut necesar în județele cu incidență de peste 100 de locuitori precum și în județele cu vulnerabilitate ridicată.

Aceste ajustări individuale sunt esențiale pentru reducerea transmisiei în cadrul comunității, precum pentru reducerea presiunii pe sistemul de sănătate publică. În atare condiții este necesară menținerea și adaptarea măsurilor de restricție la un nivel ridicat de alertă, cu posibilitatea de a introduce noi restricții în funcție de evoluția incidenței pentru a atenua creșterea numărului de cazuri confirmate. Pe teritoriul României, la data de 31.01.2022, în carantină instituționalizată sunt 33 de persoane, în carantină la domiciliu sunt 97.380 persoane, pentru acestea efectuându-se verificări medicale de specialitate.

În ceea ce privește persoanele izolate aflate sub monitorizare medicală, la data de 31.01.2022, izolare la domiciliu sunt 185.334 persoane, iar alte 9.176 persoane sunt izolate unități medicale locații alternative. În perioada supusă analizei se observă faptul că răspândirea după ce a cunoscut o creștere constantă, dar nu abruptă, în prima jumătate a intervalului, cea de-a doua jumătate a intervalului temporal analizat creșterea a devenit una susținută creștere fiind unul ridicat, context care este necesar ca măsurile non-farmaceutice puse în practică pentru prevenirea răspândirii infecțiilor să fie adaptate, cu menținerea unui nivel ridicat de atenție și răspuns mai ales în circumstanța situației epidemiologie e de la nivelul țărilor din vestul Europei, precum și în condițiile răspândirii tot mai intense a noii tulpini virale (Omicron), care poate determina o accelerare a trendului ascendent.

Or, în condițiile în care în toate județele din România incidența este sub 50 cazuri la 100.000 locuitori, conform celor menționate în Nota de fundamentare a HG nr. 171/2022. comportamentul individual trebuia recomandat și nu impus, nemaijustificându-se măsurile luate prin prelungirea stării de alertă.

Mai mult, având în vedere că toate persoanele testate pozitiv sunt izolate, iar contactii acestora sunt carantinați (conform dispozițiilor Legii nr. 136/2020). nu există niciun risc pentru transmiterea virusului în cadrul comunității, iar în ceea ce privește presiunea pe sistemul de sănătate publică, aceasta nu există, astfel cum rezultă din chiar Nota de fundamentare, conform căreia gradul de ocupare la ATI era de 903, dintr-un total de 1577. În aceste condiții se poate constata că nu se poate vorbi de o intensitate a situației de urgență sau de o viteză de evoluție crescătoare a acesteia înregistrată (și cu atât mai puțin prognozată, netacându-se vorbire de o asemenea prognoză, la nivel național, în nota de fundamentare) care să perturbe starea de normalitate.

Se reiterează faptul că varianta Omicron deși contagioasă, nu mai prezintă pericolozitatea variantei Delta. Acest aspect este deosebit de relevant, întrucât “raceala” există de mii de ani și are o rată extrem de ridicată de contagiozitate, însă asta nu poate presupune distrugerea statului de drept și a ordinii constituționale. Din toate studiile medicale, recomandările OMS, declarațiile Ministrului Sănătății rezultă fără putere de tăgădă că pandemia de Sars-Cov2 a ajuns în etapa de final, virusul devenind similar răcelii, nici măcar gripei. Astfel, orice prelungire nejustificată a situației de urgență produce prejudicii economice și sociale grave, greu de estimat, fără a lua în considerare nelegalitatea evidentă a actului administrativ atacat. În consecință, nici criteriul cumulativ prevăzut de art. 3 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 55/2020 nu era îndeplinit, motiv pentru care nu se justifică prelungirea stării de alertă la nivel național, începând cu 7 februarie 2022. Din nou, ne vedem nevoiți să facem comparație cu Nota de Fundamentare a HG 34/2022 în care persoanele aflate în carantină erau în număr de 71 față de 33, în cazul HG 171/2022. “Pe teritoriul României, la data de 03.01.2022, în carantină sunt 71, iar carantină la domiciliu sunt 66.243 persoane, pentru acestea verificări medicale de specialitate.” c. Existența și gradul de dezvoltare a infrastructurii adecvate gestionării tipului de fișe. “Dezvoltarea infrastructurii, în vederea asigurării răspunsului medical eficient pentru pacienții infectați COVID-19, prin

creșterea capacității de internare a acestora, capacității de testare RT-PCR pentru identificarea SARS-CoV-2, precum și a capacității de impunere a măsurii de carantină pentru persoanele venite din zonele de risc sau contacti direcți ai cazurilor confirmate, sunt elemente importante în gestionarea pandemiei de COVID-19.

Capacitatea de testare în România a crescut constant de la debutul pandemiei, ajungându-se la un total de 19.109.032 teste efectuate până la data prezentei analize, cu o medie în perioada 04.01.2022 - 31.01.2022 de 66.253 teste zilnice. Evoluția ratei medii de pozitivitate a probelor este în concordanță cu evoluția mediei cazurilor confirmate.

Se poate observa că există infrastructura la nivel național pentru gestionarea situației, așa cum reiese din capitolele anterioare ale Notei de fundamentare, mai mult acesta crescând constant de la izbucnirea Pandemiei, iar dezvoltarea capacității nefiind dependentă de existența stării de alertă. d. Interpretarea factorilor de risc privind apariția unor noi variante virusului Sars-CoV2. Varianta Omicron, nou apărută, a virusului SARS-CoV-2 este considerată a fi îngrijorătoare din cauza mutațiilor care au condus la o transmisibilitate crescută și la deteriorarea situației epidemiologice zonele în care aceasta s-a stabilit. Din observarea situației în alte state europene care au detectat prezența acestei tulpini în circulație, s-a constatat o evoluție explozivă a numărului de cazuri confirmate. După jumătatea lunii ianuarie 2022, peste 90% din totalul săptămânal al probelor secvențiate la nivel național este reprezentat de varianta Omicron. Transmisibilitatea estimată ca fiind foarte ridicată va duce la posibilitatea infectării unui număr însemnat de persoane într-o perioadă scurtă de timp. Pentru a controla răspândirea și impactul variantelor emergente SARS-CoV-2 cu transmisibilitate crescută este necesară continuarea campaniei de vaccinare și menținerea/adaptarea combinației de măsuri de intervenție non-farmaceutice care să asigure o apărare în straturi pentru menținerea unei situații epidemiologice stabile.”

În primul rând, acest capitol nu interpretează factorii de risc la nivel național prevăzuți de art. 3 alin. (4) din Legea nr. 55/2020 pentru a se concluziona dacă sunt îndeplinite sau nu condițiile prevăzute de Legea nr. 55/2020 pentru prelungirea stării de alertă, iar așa cum am arătat anterior, niciunul dintre cele cinci criterii cumulative nu era îndeplinit pentru a se prelunge starea de alertă. În al doilea rând, se face vorbire numai de posibilități și prezumții, or starea de alertă se instituie sau prelungește nu în cazul în care există certitudini și se poate adopta în cazul în care oricare dintre eventualități se concretizează. În al treilea rând, se face vorbire de situația internațională și nu de situația națională cum impune art. 3 alin. (4) din Legea nr. 55/2020. În al patrulea rând, Guvernul omite în mod voit să menționeze faptul că la nivel internațional s-a constatat că varianta Omicron nu mai prezintă risc de deces sau complicații și că de asemenea s-a constatat că vaccinul nu este eficient împotriva acestei variante, fapt demonstrat din analiza numărului de cazuri în statele care au o rată de vaccinare de peste 80%. Astfel, în aceste state numărul de cazuri raportat la efectivul populațional este exponențial mai mare decât în România, stat care are o rată de vaccinare scăzută.

În concluzie, atâta timp cât nu era îndeplinit niciunul dintre criteriile cumulative prevăzute de art. 3 alin. (4) din Legea nr. 5/2020, nu mai era necesară menținerea unui răspuns amplificat care să justifice instituirea unor măsuri restrictive de drepturi și libertăți fundamentale cu respectarea condițiilor constituționale ale art.53.

Potrivit art. 126 alin. (6) din Constituția României: Controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ, este garantat.”
Potrivit dispozițiilor OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ: art. 6 Principiul legalității: “Autoritățile și instituțiile administrației publice, precum și personalul acestora au obligația de a acționa cu respectarea prevederilor legale în vigoare și a tratatelor și a convențiilor internaționale la care România este parte.” Articolul 8 Principiul transparenței: (1) În procesul de elaborare a actelor normative, autoritățile și instituțiile publice au obligația de a informa și de a supune consultării și dezbaterii publice proiectele de acte normative și de a permite accesul cetățenilor la procesul de luare a deciziilor administrative, precum și la datele și informațiile de interes public, în limitele legii.” Articolul 9 Principiul proporționalității: “Formele de activitate ale autorităților administrației publice trebuie să fie corespunzătoare satisfacerii unui interes public, precum și echilibrate din punctul de vedere al efectelor asupra persoanelor. Reglementările sau măsurile autorităților și instituțiilor administrației publice sunt inițiate, adoptate, emise, după caz, numai în urma evaluării nevoilor de interes public sau a problemelor, după caz, a riscurilor și a impactului soluțiilor propuse.” Articolul 37 Tipurile de acte adoptate de Guvern: (1) În exercitarea atribuțiilor sale, Guvernul adoptă hotărâri și ordonanțe. Hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor. ” Articolul 48 Respectarea principiului legalității: Guvernul, în întregul său, și fiecare dintre membrii acestuia sunt obligați să își îndeplinească mandatul cu respectarea Constituției și a legilor țării, precum și a Programului de guvernare acceptat de Parlament.
”

Potrivit art. 108 aliniatul 2 din Constituție, Hotărârile de Guvern se emit pentru organizarea executării legilor. Drept urmare, Guvernul poate să emită acte administrative normative numai în limitele conferite de legea nr. 55/2020, cu respectarea dispozițiilor constituționale și a tuturor legilor aplicabile pentru emiterea actelor administrative normative.

Potrivit dispozițiilor art. 18 Soluțiile pe care le poate da instanța din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ: (1) Instanța, soluționând cererea la care se referă art. 8 alin. (1), poate, după caz, să anuleze, în tot sau în parte, actul administrativ, să oblige autoritatea publică să emită un act administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze o anumită operațiune administrativă.

(2) Instanța este competentă să se pronunțe, în afara situațiilor prevăzute la art. 1 alin. (6), și asupra legalității operațiunilor administrative care au stat la baza emiterii actului supus judecării. Articolul 1 - Activitatea de legiferare - din Legea nr. 24/2000 prevede: “(1) Reglementarea relațiilor sociale prin lege și prin celelalte categorii de acte normative se realizează cu respectarea principiilor generale de legiferare proprii sistemului dreptului românesc. (2) Actele normative se

inițiază, se elaborează, se adoptă și se aplică în conformitate cu prevederile Constituției României, republicată, cu dispozițiile prezentei legi, precum și cu principiile ordinii de drept.”

Articolul 3 - Respectarea normelor de tehnică legislativă - din Legea nr. 24/2000 prevede:“(1) Normele de tehnică legislativă sunt obligatorii la elaborarea proiectelor de lege de către Guvern și a propunerilor legislative aparținând deputaților, senatorilor sau cetățenilor, în cadrul exercitării dreptului la inițiativă legislativă, la elaborarea și adoptarea ordonanțelor și hotărârilor Guvernului, precum și la elaborarea și adoptarea actelor normative ale celorlalte autorități cu asemenea atribuții. (2) Normele de tehnică legislativă se aplică, în mod corespunzător, și la elaborarea și adoptarea proiectelor de ordine, instrucțiuni și de alte acte normative emise de conducătorii organelor administrației publice centrale de specialitate, precum și la elaborarea și adoptarea actelor cu caracter normativ emise de autoritățile administrației publice locale.

Articolul 5 - Inițierea actelor normative - din Legea nr. 24/2000 prevede: “(1) Proiectele de legi se elaborează ca urmare a exercitării, potrivit Constituției, a dreptului de inițiativă legislativă.

(2) Proiectele celorlalte categorii de acte normative se elaborează de autoritățile competente să le inițieze, potrivit legii.” Din analiza coroborată a dispozițiilor art. 1 alin. (2) și art. 5 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 se poate constata că proiectele de acte normative pot fi inițiate numai de autoritatea competentă potrivit legii să le inițieze. Însă, potrivit dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020: “Starea de alertă poate fi prelungită, pentru motive temeinice, pentru cei mult 30 de zile, prin hotărâre a Guvernului, la propunerea ministrului afacerilor interne. ” Se poate observa astfel că inițiatorul prelungirii stării de alertă poate fi numai Ministrul Afacerilor Interne. Or, potrivit preambulului HG nr. 171/2022, inițiatorul este Comitetul Național pentru Situații de Urgență (care a propus prelungirea) și nu Ministrul Afacerilor Interne. Drept urmare, HG nr. 171/2022 a fost inițiată cu încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 3 alin. (1) și art. 5 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 coroborate cu art. 4 alin (1) din Legea nr. 55/2020. Evaluarea preliminară de impact Conform art. 7 din Legea nr. 24/2000, “(1)Evaluarea preliminară a impactului proiectelor de lege, a propunerilor legislative și a celorlalte proiecte de acte normative reprezintă un set de activități și proceduri realizate cu scopul de a asigura o fundamentare adecvată a inițiativelor legislative. Evaluarea preliminară a impactului presupune identificarea și analiza efectelor economice, sociale, de mediu, legislative și bugetare pe care le produc reglementările propuse. (2) Evaluarea preliminară a impactului proiectelor de acte normative este considerată a fi modalitatea de fundamentare pentru soluțiile legislative propuse și trebuie realizată înainte de adoptarea actelor normative. (3) Fundamentarea noii reglementări trebuie să aibă în vedere atât evaluarea impactului legislației specifice în vigoare la momentul elaborării proiectului de act normativ, cât și evaluarea impactului politicilor publice pe care proiectul de act normativ le implementează. (31) Propunerile legislative, proiectele de legi și celelalte proiecte de acte normative vor însoțite, în mod obligatoriu, de o evaluare preliminară a impactului noilor reglementări asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. (4) Evaluarea preliminară a impactului este realizată de inițiatorul proiectului de act normativ. În cazul unor proiecte de acte normative complexe, evaluarea impactului poate fi realizată, pe baza unui contract de prestări de servicii, de către institute de cercetare științifică, universități, societăți comerciale sau

organizații neguvernamentale, în conformitate cu prevederile legale în vigoare referitoare achizițiile publice.” Însă HG nr. 171/2022 nu numai ca nu evaluează impactul asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, dar nici nu menționează despre aceasta, dar: conține norme prin care se restrâng numeroase activități prin care este afectat exercitiul drepturilor și libertăților fundamentale, precum și norme care impun obligativitatea prezentării de către cetățeni a dovezi de eligibilitate (dovadă vaccinare, testare, îmbolnăvire) pentru dobândirea și exercitarea de drepturi ceea ce determină însăși negarea drepturilor și libertăților fundamentale, motiv pentru care trebuiau să fie însoțite în mod obligatoriu, de o evaluare preliminară a impactului noilor reglementări asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale omului; conține norme care prevăd prezentarea rezultatului negativ al unui test RT-PCR negativ nu mai vechi de 72 ore sau al unui test antigen rapid nu mai vechi de 24 ore, motiv pentru care trebuiau să fie însoțite în mod obligatoriu, de o evaluare preliminară a impactului acestor hotărâri pentru identificarea și analiza efectelor economice și sociale pe care le produce. În aceste condiții HG nr.171/2022 a fost adoptată cu încălcarea art. 7 din Legea nr. 24/2000 și art. 6 și 48 din OUG nr. 57/2019. Avizul Consiliului Economic si Social. Potrivit art. 141 din Constituție: „ Consiliul Economic si Social este organul consultativ al Parlamentului și al Guvernului în domeniile de specialitate stabilite prin legea sa organică de înființare, organizare si funcționare”. Potrivit dispozițiilor Legii nr. 248/2013 privind organizarea Consiliului Economic și Social, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.740 din 2 octombrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, - art. 2 (1)Consiliul Economic și Social este consultat obligatoriu asupra proiectelor de acte normative inițiate de Guvern sau a propunerilor legislative ale deputaților ori senatorilor. Rezultatul acestei consultări se concretizează în avize la proiectele de acte normative. (2) Domeniile de specialitate ale Consiliului Economic și Social sunt: g) drepturi și libertăți cetățenești; k) politicile în domeniul sănătății; i) politicile în domeniul educației, tineretului, cercetării, culturii și sportului. art. 5 lit. a): „ Consiliul Economic si Social exercită următoarele atribuții: a) avizează proiectele de acte normative din domeniile de specialitate prevăzute la art. 2 alin. (2), inițiate de Guvern, precum si propunerile legislative ale deputaților senatorilor, invitând inițiatorii la dezbaterea actelor normative. art. 6 alin. (2) Avizul prevăzut la art. 2 alin. (1), în situația în care a fost emis în condițiile legii, sau punctele de vedere transmise conform prevederilor alin. (8) vor însoți în mod obligatoriu proiectul de act normativ, până la adoptare. art. 7: (1)În îndeplinirea atribuțiilor prevăzute la art. 5, Consiliul Economic și Social are obligația de a analiza proiectele de acte normative primite si de a transmite avizul său în termen de maximum 10 zile lucrătoare de la primirea solicitării. (2) Depășirea termenului prevăzut la alin. (1) dă dreptul inițiatorului să transmită proiectele de acte normative spre adoptare fără avizul Consiliului Economic și Social, cu menționarea acestei situații, conform prevederilor art. 5 lit.a). ” Din coroborarea articolelor antementionate, se impunea ca măsurile prevăzute în aceste hotărâri de Guvern să tacă obiectul analizei următoarelor comisiilor de specialitate constituite la nivelul Consiliului Economic și Social: Comisia pentru drepturi și libertăți cetățenești, egalitatea de șanse și de tratament, Comisia pentru relațiile de muncă, politică salarială, incluziune socială, protecție socială și sănătate. Astfel, este fara putere de

tagada ca în mod obligatoriu trebuie consultat Consiliul Economic și Social (CES) de către Guvern cu ocazia inițierii de acte normative din domeniul de competență al CES. Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia cu nr. 2579 din 20 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 720 din 28 octombrie 20106, a anulat două hotărâri de Guvern ca urmare a lipsei solicitării avizului CES, reținând: “Consiliul Economic și Social este consultat obligatoriu de către inițiatorii proiectelor de acte normative și ai proiectelor de programe și strategii nematerializate în proiecte de acte normative, din domeniul său de competență. Rezultatul acestei consultări se concretizează în avize la proiectele de acte normative și la proiectele de programe și strategii. Avizul consultativ se caracterizează prin aceea că autoritatea publică, pentru care legea prevede competența de a emite un act administrativ, este obligată să solicite avizul, dar are libertatea de a aprecia dacă se conformează sau nu conținutului acestuia. Pe cale de consecință, lipsa avizului consultativ atrage nelegalitatea actelor administrative contestate în cauză.” Avizul Consiliului Legislativ. În ceea ce privește avizul Consiliului Legislativ Potrivit art.9-10 din Legea nr.24/2000: Avizarea proiectelor, Articolul 9 (1) În cazurile prevăzute de lege, în faza de elaborare a proiectelor de acte normative inițiatorul trebuie să solicite avizul autorităților interesate în aplicarea acestora, în funcție de obiectul reglementării. (2) După elaborarea lor și încheierea procedurii de avizare prevăzute la alin. (1), proiectele de legi, propunerile legislative, precum și proiectele de ordonanțe și de hotărâri cu caracter normativ ale Guvernului se supun în mod obligatoriu avizării Consiliului Legislativ. (3) Procedura de avizare și obiectul avizului Consiliului Legislativ sunt prevăzute în legea sa organică și în regulamentul său de organizare și funcționare. Avizul Consiliului Legislativ, Articolul 10 (1) Avizul Consiliului Legislativ se formulează și se transmite în scris. El poate fi favorabil sau negativ. (2) Avizele favorabile care cuprind obiecții sau propuneri, precum și cele negative se motivează și pot fi însoțite de documentele sau de informațiile pe care se sprijină. (3) Avizul Consiliului Legislativ este un aviz de specialitate și are caracter consultativ.

(4) Observațiile și propunerile Consiliului Legislativ privind respectarea normelor de tehnică legislativă vor fi avute în vedere la definitivarea proiectului de act normativ. Neacceptarea acestora trebuie motivată în cuprinsul actului de prezentare a proiectului sau într-o notă însoțitoare.

Consiliul Legislativ verifică, printre altele, dacă proiectele de hotărâri de guvern respectă actele normative de nivel superior în aplicarea cărora sunt elaborate, în speță, în principal Legea nr.55/2020 și Constituția României, conform art. 4 alin (3) din Legea 24/2000. la conform art.4 și ale art.3 alin.3 din Legea nr.73/1993 pentru înființarea, organizarea și funcționarea Consiliului Legislativ: Art. 3 Avizul este consultativ și are ca obiect: a) concordanța reglementării propuse cu Constituția, cu legile-cadru în domeniu, cu reglementările Uniunii Europene și cu actele internaționale la care România este parte, iar în cazul proiectelor de lege și a propunerilor legislative, natura legii și care este prima Cameră ce urmează a sesiza; b) asigurarea corectitudinii și clarității exprimării juridice, înlăturarea contradicțiilor sau necorelărilor din cuprinsul proiectului de act normativ, asigurarea caracterului complet al prevederilor sale,

respectarea normelor de tehnică legislativă, precum și a limbajului normativ; c) prezentarea implicațiilor noii reglementări asupra legislației în vigoare, prin identificarea dispozițiilor legale care, având același obiect de reglementare, urmează să fie abrogate, modificate sau unificate, precum și prin evitarea reglementării unor aspecte identice în acte normative diferite. Articolul 4 (1) Proiectele de ordonanțe și de hotărâri cu caracter normativ se supun spre adoptare Guvernului numai cu avizul Consiliului Legislativ cu privire la legalitatea măsurilor preconizate și la modul în care sunt realizate cerințele prevăzute la art. 3 alin. (3), care se aplică în mod corespunzător.

Prin decizia CCR nr.722/2020 este relevată importanța respectării exigentelor de ordin procedural în activitatea de legiferare, ca expresie a principiului legalității: Curtea, prin Decizia nr. 139 din 13 martie 2019, paragraful 85, a subliniat că principiul legalității, prevăzut de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, interpretat în coroborare cu celelalte principii subsumate statului de drept, reglementat de art. 1 alin. din Constituție, impune ca atât exigențele de ordin procedural, cât și cele de ordin substanțial să fie respectate în cadrul legiferării. Regulile referitoare la fondul reglementărilor, procedurile de urmat, inclusiv solicitarea de avize de la instituțiile prevăzute de lege nu sunt însă scopuri în sine, ci mijloace, instrumente pentru asigurarea dezideratului calității legii, o lege care să slujească cetățenilor, iar nu să creeze insecuritate juridică. În același sens Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 128 din 6 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 8 martie 2019, paragraful 32, 50 când a reținut că, în ansamblul normelor constituționale, dispozițiile care cuprind reguli cu caracter procedural incidente în materia legiferării se corelează și sunt subsumate principiului legalității, consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituție, la rândul său acest principiu stând la temelia statului de drept, consacrat expres prin dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție. De asemenea Comisia de la Veneția, în raportul intitulat Rule of law checklist, adoptat la cea de-a 106-a sesiune plenară (Veneția, 11-12 martie 2016), reține că procedura de adoptare a legilor reprezintă un criteriu în aprecierea legalității, care constituie prima dintre valorile de referință ale statului de drept (pct. II A5). Sub acest aspect sunt relevante, între altele, potrivit aceluiași document, existența unor reguli constituționale clare în privința procedurii legislative, dezbaterile publice ale proiectelor de legi, justificarea lor adecvată, existența evaluărilor de impact de adoptarea legilor. Referitor la rolul acestor proceduri, Comisia reține că statul de drept este legat de democrație prin faptul că promovează responsabilitatea și accesul la drepturile care limitează puterile majorității. ”

În acest sens solicităm paratei Guvernul României, a depune la dosarul cauzei avizul Consiliului Legislativ și dovada rectificărilor aduse în urma propunerilor formulate. Ratele de incidență. Hotărârea ce face obiectul prezentei cauze nu poate institui măsuri de restrângere a drepturilor la libera circulație sau libertate economică pe baza ratei de incidență a infecțiilor, în condițiile în care aceasta raportare nu este prevăzută de lege, avizată de Ministerul Sănătății și nici nu are la bază un studiu științific ce explică raționamentul ce stă la baza indicatorilor.

Discriminarea cetățenilor României în funcție de o rată de incidență nefundamentată științific, medical sau legal, nu poate fi permisă. Astfel, rata de incidență este stabilită la nivel estimativ, singura măsură prin care se poate stabili în mod exact numărul locuitorilor României, fiind recensământul. Mai mult, este de notorietate faptul că în București locuiesc mult mai multe persoane decât cele ce au domiciliul legal stabilit în Capitală. Măsurile impuse nu pot viza o localitate pe baza unor calcule nefundamentate și prezumtive și cu atât mai puțin pot stabili obligații diferite pentru locuitorii României, câtă vreme acestea reprezintă în fapt restrângeri de drepturi și libertăți. Și acesta, este unul dintre motivele pentru care Constituția României prevede faptul că drepturi și libertăți pot fi restrânse numai prin lege, întrucât legea se aplică unitar. Având în vedere faptul că Ministerul Sănătății nu a declarat epidemia pe teritoriul României, o astfel de rată de incidență nu are niciun fel de valoare juridică și cu atât mai puțin medicală, câtă vreme epidemia se declară atunci când numărul de îmbolnăviri atinge nivelul endemic. Nici măcar OMS, care are rol de recomandare și nu de impunere a unor măsuri, nu prevede o rată de infectare prag, de la care să crească riscul de contagiozitate. Mai mult, cifrele vehiculate în presă au în vedere rata de 150/100.000 de locuitori, și nu 1,5/1.000. Cu toate că matematica este aceeași, în ipoteza unui sat de 700 de locuitori, se dispun măsurile odată cu îmbolnăvirea unui singur locuitor. Un astfel de raționament nu poate fi redat în baza unui studiu științific. Rațiunea pentru care măsurile au fost luate în alte state după depășirea unui număr de 150/100.000 de locuitori, constă în contagiozitatea ridicată raportată la indicele de răspândire provocat de 150 de oameni. Rata de incidență nu este prevăzută în cuprinsul legii, astfel încât nu se poate adăuga la actul normativ de rang superior printr-un act administrativ și în baza extinderii legii să fie restrânse drepturi și libertăți. Modificarea ratei de incidență în mod discreționar, cu atât mai mult cu cât Hotărârea nu este publicată în Monitorul Oficial, duce la lipsa de claritate a actului administrație cu caracter normativ, astfel încât cetățenii României nu pot cunoaște conduita pe care trebuie să o urmeze. Alte chestiuni de nelegalitate, La anexa nr.1, la art.1, nu sunt respectate prevederile art.49 din Legea nr.24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căreia „Dacă textul unui articol sau alineat conține enumerări prezentate distinct, acestea se identifică prin utilizarea literelor. Contextul epidemiologic, deși prezent pe parcursul Hotărârii, nu este definit, fiind astfel lipsit de predictibilitate și claritate. Astfel, nu se cunosc criteriile în funcție de care se apreciază „contextul epidemiologic”. Soluția referitoare la impunerea unor ore exacte pentru începerea activității tuturor entităților publice și private prevăzută la art.12 alin.(2), este contrară dispozițiilor art.21 din Legea nr.55/2020, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căreia „pe durata stării de alertă, prin derogare de la prevederile art. 118 alin. (1) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, angajatorii din sistemul privat, autoritățile și instituțiile publice centrale și locale, indiferent de modul de finanțare și subordonare, precum și regiile autonome, societățile naționale, companiile naționale și societățile la care capitalul social este deținut integral sau majoritar de stat ori de o unitate administrativ-teritorială, cu un număr mai mare de 50 de salariați, organizează programul de lucru astfel încât personalul să fie împărțit în grupe care să înceapă, respectiv să termine activitatea la o diferență de cel puțin o oră”. Stabilirea orei

de începere a activității nu se poate face decât în condițiile stabilite de actele normative care reglementează organizarea și funcționarea respectivelor entități, neputându-se institui derogări prin hotărâre a Guvernului. Astfel, potrivit dispozițiilor Codului muncii, programul de lucru este un element al contractului de muncă, astfel încât nu ar putea fi stabilit sau modificat decât în condițiile acestui act normativ, și nu prin hotărâre a Guvernului. Obligatorietatea purtării măștii de protecție. Masca de protecție nu se poate prezuma în sensul protecției sănătății cetățenilor României și cu atât mai puțin a copiilor, de vreme ce majoritatea tipurilor de masti puse în vânzare menționează clar faptul că nu protejează împotriva Covid-19. Astfel, Statul român ar trebui să asigure cetățenilor garanția faptului că măștile puse în vânzare respecta normele medicale impuse și să interzică orice altă mască de protecție vândută în farmacii sau în alte puncte de vânzare ca obiect de natură medicală. Libertatea de a pune în vânzare masti de protecție ce nu protejează sănătatea, nu reprezintă numai o antiteză gramaticală, dar și un pericol pentru sănătatea cetățenilor, în condițiile în care nu există niciun act normativ care să specifice tipurile de mască verificate în sens medical.

Plecând de la premisa că nimeni nu dorește purtarea unei masti de protecție, trebuie delimitată obligatorietatea purtării acesteia, de posibilitatea sau recomandarea de a purta o mască de orice natură, ce poate sau nu asigura o protecție. Totodată, obligatorietatea purtării măștii de protecție nu poate fi impusă întrucât aceasta presupune costuri pentru cetățeni, ce tind să devină ridicate în contextul în care recomandarea medicală este de a o înlocui la un interval de 4 ore. Totodată, egalitatea între cetățenii României, prevăzută de art. 16 din Constituție, este afectată prin raportare la diferențele de venit dintre aceștia. În esență dreptul la învățământ este condiționat de achitarea unei sume de bani în vederea achiziției unui articol vestimentar. În condițiile în care salariul minim brut pe economie în România este de 2080 de lei pe luna, un procent de 10% va fi cheltuit pe purtarea măștii. Dacă o mască se schimbă la 4 ore, putem prezuma faptul că o persoană o poartă în medie 10 ore/zi, ceea ce la un cost mediu al măștii de 3 lei duce la 7,5 lei /zi înmulțit cu 30 de zile duce la un cost de 225 lei/lună. Acest calcul simplist vizează o persoană, însă atunci când vine vorba de elevi aceste costuri se multiplică și generează o cheltuială per familie nejustificată. Dacă o persoană care are un venit substanțial nu va fi interesată de acest cost, o persoană care are un venit minim pe economie va fi profund afectată. Calculul prezentat se raportează la un venit minim brut, însă venitul minim net este în jur de 1400 lei, ceea ce determină creșterea acestui procent. Am dezvoltat acest exemplu pentru a evidenția absurdul situației, procentul din venit cheltuit pe un articol ce nu protejează împotriva virusului ce a generat epidemia, nefăcând diferența din punct de vedere legal. Singura soluție logică pentru o familie cu venituri minime va fi re folosirea măștii de protecție sau folosirea aceleiași masti, fapt ce cu siguranță creează contextul altor afecțiuni medicale. Statul stabilește o obligație în sarcina cetățenilor săi, în baza unei recomandări externe, fără a avea un act normativ sau administrativ intern care să stabilească concret justificarea situației de urgență pe teritoriul României. Aici facem referire la faptul că în România nu a fost declarată epidemie până la acest moment. Discriminarea cetățenilor survine și din obligația statului de a asigura respectarea drepturilor constituționale. Conform Constituției României, cetățenii datorează taxe și impozite, pe baza

carora statul are obligația de a asigura drepturile și libertățile prevăzute de Constituție. Așa cum am aratat anterior, prin obligarea cetățenilor de a cheltui sume de bani ca urmare a unei situații de criza, nu poate fi primita. Sarcini pecuniare nu pot fi stabilite cu titlu obligatoriu pentru cetateni decât prin taxe și impozite, nu atunci când beneficiarul acestor obligații este reprezentat de societăți comerciale ce sunt constituite în vederea obținerii de profit. Mai mult, prin lipsa verificării conformității măștilor de protecție anterior punerii în vânzare a acestora, se crează o stare de pericol pentru cei în sarcina cărora a fost impusă o obligativitate ce se va materializa în profit pentru anumite societăți comerciale. Purtarea măștii de protecție în instituțiile de învățământ, contravine art. 25, din Constituția României întrucât condiționează dreptul la învățământ de purtarea unui articol vestimentar. Totodată, obligativitatea purtării măștii de protecție nu poate fi impusă întrucât aceasta presupune costuri pentru cetateni, părinții elevilor, ce tind să devină ridicate în contextul în care recomandarea medicală este de a o înlocui la un interval de 4 ore. Totodată, egalitatea între cetățenii României, prevăzută de art. 16 din Constituție, este afectată prin raportare la diferențele de venit dintre aceștia.

Conform ART. 34 din Constituție: “(1) Dreptul la ocrotirea sănătății este garantat. (2) Statul este obligat să ia măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice.” Astfel, statul are obligația de a lua măsuri pentru asigurarea sănătății publice. În aceste condiții, Statul este direct răspunzător pentru neîndeplinirea acestei obligații față de cetățenii săi și nu poate stabili în sarcina acestora o obligație ce îi incumbea. Concluzionând, obligativitatea purtării măștii nu face altceva decât să creeze o obligație în sarcina cetățeanului, generată de un pericol constat de stat, pe care acesta din urmă a fost incapabil să îl gestioneze, în final copiii fiind cei afectați și de virus dar și de măsurile obligatorii impuse de stat, anularea articolului atacat impunându-se și pentru celelalte motive invocate anterior în cuprinsul prezentei cereri. Cu alte cuvinte, Statul nu poate institui obligații de natură financiară în sarcina cetățenilor pentru înlăturarea unui pericol pe care acesta are sarcina de a-l gestiona. Obligativitatea purtării măștii de protecție pentru minorii cu vârste cuprinse între 5 și 19 ani. Inițial, deciziile au fost preconizate ca fiind luate pe termen scurt și în acest fel se poate justifica și lipsa studiilor medicale avizate în legătură cu măștile de protecție, în sensul de a se releva dacă acestea oferă protecție sau nu cetățenilor (mai ales copiilor). Cu toate acestea, Ministerul Sănătății a confirmat faptul că nu trebuie să fie instituită o obligație în acest sens, datorită faptului că nu există un studiu care să releve utilitatea acestora și mai mult, nu există un studiu care să excludă problemele medicale ce pot decurge din purtarea măștilor de către copii. Purtarea măștii de protecție nu și-a dovedit nici utilitatea practică, rata infectărilor crescând progresiv de la momentul la care s-a impus această măsură.

Practica a dovedit că măștile puse în circulație pe piața românească sunt neconforme și nu există niciun studiu de specialitate acceptat la nivel UE care să ateste că purtarea măștii previne și/sau apără de SARS- COV-2 (Covid-19). Nu există nicio garanție asumată și prezentată de către autorități cu privire la riscurile sau reacțiile adverse ale purtării măștii de către copii, permanent, timp de mai multe ore consecutiv. Chiar dinaintea pandemiei actuale s-au raportat numeroase reacții adverse ale purtării unei măști chirurgicale la personalul medical. între 2002 și 2004

(pandemia SARS) din cauza măștilor N95 numeroase cadre medicale au manifestat reacții cutanate: acnee, prurit facial (mâncărime), exantem, urticarie de contact, dermatită de contact acută.

Însă acum, cetățenii acuză diverse probleme la nivelul feței după purtarea unei măști. Principala cauză o reprezintă natura ocluzivă, spațiul închis, protector, care duce la un mediu umed, cald, unde se acumulează transpirația și sebumul. Astfel se explică apariția inflamației (roșeață, durere, căldură). Persoanele cu leziuni acneice pot observa o înrăutățire a bolii.

OMS afirma într-un raport recent din decembrie 2020 ca "pana in prezent exista doar dovezi științifice limitate si inconsistente pentru a susține eficacitatea purtării măștii de către oamenii sanatosi in prevenția infecției cu virusuri respiratorii, inclusiv SARS-CoV-2"

Tot OMS afirma ca masca poate determina cefalee, dificultăți in comunicare, dificultăți respiratorii, afecțiuni dermatologice - dermatita, agravarea acneei.

Masca poate determina scăderea nivelului sanguin de O_2 si creșterea CO_2 , ceea ce poate cauza: cefalee, dificultăți de concentrare, slăbiciune musculară, amețeala, somnolenta. Aceste variații ale nivelurilor gazelor sanguine sunt mai accentuate la persoanele care depun efort in cursul activității lor (chiar si efort de vorbire), la persoanele care au afecțiuni asociate cum sunt cele respiratorii, precum si la gravide

Procesul de studiu si de invatare privit in sens general, pentru a fi eficient, trebuie sa aiba loc intr-un cadru confortabil, de buna dispoziție, si nu intr-un mediu ce este prezentat de către autoritati ca nesigur, amenințator pentru sanatate, unde conexiunea emoțională devine dificilă, mediu in care exista un grad crescut de iritabilitate si de nefericire

Copiii nu fac forme severe de boala, fiind adesea asimptomatici. Acest aspect coroborat cu faptul ca persoanele asimptomatice transmit boala extrem de rar (fapt confirmat si de Ministerul Sanatatii), dar si cu faptul ca exista masuri de precautie in cazul copiilor ce manifesta simptome, prevăzute intr-o serie de acte cu caracter normativ (inclusiv prezentul ordin), duc la concluzia ca obligativitatea purtării măștii de către copii in mediul școlar reprezintă o măsură cel puțin abuzivă, daca nu chiar una care sa le pună sanatatea si viata in pericol acestora.

In același sens, fata de recomandările OMS in legătură cu purtarea măștilor de protecție, măsură apare ca fiind absurda fata scopul pentru care a fost recomandata, cu atat mai mult la copii, in condițiile in care distanțarea de 1 metru, ventilarea încăperilor si dezinfectarea spațiilor sunt masuri suficiente.

Chiar OMS recomanda folosirea măștilor de protecție numai acolo unde nu se poate păstra distanțarea fizică de 1 metru.

Tot Organizația Mondială a Sanatatii interzice purtarea măștii in timpul exercitiilor fizice.

Utilizarea necorespunzătoare a măștilor (atingerea măștii, neschimbarea ei frecventă) poate crește riscul transmiterii virusului. Știm că este imposibil să convingi un copil și chiar și un adult să nu-și atingă fața/masca, iar virusul se găsește și pe suprafețe (cel puțin așa se susține). De asemenea, masca poate fi asociată cu creșterea bacteriilor în aerul inspirat (prin expir, inspir, umezeala, atingerea măștii, ceea ce determină contaminarea bacteriană a plămânilor și inflamatie la acest nivel. În plus, sunt păreri medicale care afirmă că mortalitatea crescută în pandemia din 1918 nu s-a datorat virusului în sine, ci suprainfecției bacteriene, iar purtarea măștii, după cum arată studiile, poate favoriza contaminarea pulmonară cu bacterii.

Specialiștii pediatri și pneumologi, care ar fi trebuit consultați când s-a decis purtarea măștilor de către copii, știu că plămânii copiilor se dezvoltă până la vârsta de 18 ani. Astfel, inflamația produsă de particule din materialele ce compun masca, poate fi mai nocivă pentru căile respiratorii și plămânii în dezvoltare ai copiilor decât ai adulților.

Măștile sunt confecționate din polipropilenă. Expunerea la particule de polipropilenă, conform unor studii, poate determina: simptome respiratorii, scăderea parametrilor respiratori, creșterea nivelurilor de IL-8, TNF alfa (ce determină inflamatie și pneumonită interstitală). modificări radiologice sugestive de afectare pulmonară interstitală. Sunt studii care afirmă că particulele de polipropilenă (mai ales particulele fine) pot determina nu doar afectare respiratorie (inflamatie, pneumonită interstitală, dispnee) ci și intestinală, endocrină, pot traversa bariera hemato-encefalică și placentă, pot determina hemoliză, eliberare de histamină (cu apariția de alergii, astm, eczema, tuse). Măștile sunt sterilizate cu oxid de etilenă - substanța cunoscută a fi cancerigenă (leucemie, limfom, cancer cerebral, pulmonar) și care poate determina iritații oculare, respiratorii, dermatologice.

Însă cel mai important aspect raportat la prezenta cauză constă în recomandarea OMS în sensul că nu trebuie condiționat accesul la educație de purtarea sau nu a măștii. Astfel, nu există nici un studiu, recomandare, act normativ sau act administrativ care să impună obligativitatea purtării măștii de către copii, care să nu fie fundamentat pe recomandările OMS.

Astfel, dacă OMS nu recomandă, iar statul ia măsurile în baza recomandărilor acestora, se impune întrebarea cine și pe ce bază a dispus această obligativitate.

Mai mult, obligativitatea purtării măștii de protecție în absența proprietăților necesare de a proteja este concluzionată prin intermediul ultimului studiu realizat de către ANPC, în sensul că măștile de protecție disponibile în piață sunt neconforme în vastă lor majoritate (93%)

Conform Centrului European pentru Prevenirea și Controlul Bolilor, organism al Uniunii Europene, copiii sunt afectați de infectarea cu noul coronavirus într-o mult mai mică măsură decât adulții.

Cei cu vârstă sub 10 ani reprezintă 1% din totalul cazurilor raportate, iar 4% cei cu vârstă cuprinsă între 10 și 19 ani.

În același timp, pentru un copil care nu suferă de nicio altă afecțiune, riscul de a dezvolta simptome severe sau complicații ale bolii sunt mult mai reduse comparativ cu adulții.

Aceeași instituție afirmă că școala este un mediu mai sigur pentru persoane decât orice alt mediu cu o densitate similară, având în vedere rata extrem de scăzută a transmiterii bolii la copii, iar statisticile efectuate în țările în care școlile s-au închis și redeschis sunt unanime în sensul că nu s-a observat nicio diferență în privința creșterii numărului de cazuri.

Conform ECDC, opinia este unanimă în vederea impactului psihologic, mental și educațional pe care măsură închiderii școlilor îl are față de copii, astfel încât aceasta nu trebuie să se ia deloc sau numai ca măsură de ultim resort, în cazuri absolut excepționale. Toate acestea cu atât mai mult cu cât copiii cu vârste între 1 și 19 ani transmit foarte rar boala între ei și/sau la adulți, iar transmisia comunitară în școli are în vedere o cantitate atât de mică încât subiectul subzabil a fi infectat nu mai transmite mai departe.

Finalul raportului mai sus enunțat stabilește inclusiv faptul că măsurile sociale restrictive sunt suficiente în absența oricăror măsuri de restricționare a învățământului față în față.

Asociația Pro Consumatori, organizație de utilitate publică, membră a Organizației Europene a Consumatorilor (BEUC), cu o activitate neîntreruptă de peste 30 de ani în domeniul apărării drepturilor și intereselor economice ale consumatorilor, a analizat 25 de mărci de măști de protecție respiratorie pentru copii, produse achiziționate din structuri comerciale diverse, cum ar fi librării, farmacii, magazine de îmbrăcăminte, hipermarketuri și alte structuri comerciale de vânzare cu amănuntul, conform unui comunicat al Asociației Pro Consumatori (APC).

La realizarea studiului s-au avut în vedere cerințele din legislația și standardele naționale și internaționale aplicabile echipamentelor individuale de protecție, respectiv: Regulamentul UE nr. 2016/425 al Parlamentului European și al Consiliului privind echipamentele individuale de protecție. Directiva 93/42/CEE a Consiliului din 14 iunie 1993 privind dispozitivele medicale. Recomandarea Organizației Mondiale a Sănătății din data de 21 august 2020 cu privire la folosirea măștilor de către copii. Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor.

Hotărârea Guvernului nr. 305/2017 privind stabilirea unor măsuri de punere în aplicare a Regulamentului UE nr. 2016/425 al Parlamentului European și al Consiliului privind echipamentele individuale de protecție.

Analiza s-a realizat de către o echipă de experți ai Asociației Pro Consumatori coordonată de conf. univ. dr. Costel Stanciu. Experții asociației au formulat următoarele concluzii: 3 din 5 măști destinate copiilor sunt accesorii vestimentare, lucru declarat de producători, iar denumirea acestora este de Mască Fashion Copii. 3 din 5 măști destinate copiilor sunt reutilizabile, fără a fi precizat numărul de utilizări, ceea ce înseamnă că atât înainte de prima utilizare, cât și după fiecare utilizare masca trebuie curățată prin spălare manuală la temperatura indicată de

producător și călcarea acesteia cu fierul de călcat conform pictogramei afișată de producător. La una din 5 măști atenționarea referitoare la faptul că acel tip de mască nu este un echipament individual de protecție este neclară, fapt ce poate induce în eroare părinții fără cunoștințe temeinice în acest domeniu. Măștile faciale de unică folosință pentru copiii cu vârsta cuprinsă între 4 și 12 ani prezintă risc de sufocare, drept pentru care acestea trebuie folosite numai în prezența unui adult și în situații de risc major pentru viața și sănătatea copilului (spații închise aglomerate). Nici Organizația Mondială a Sănătății nu recomandă folosirea măștilor de protecție respiratorie până la vârsta de 12 ani. Unii producători de măști de protecție recomandă ca folosirea aceleiași măști să nu depășească trei ore, în timp ce Ministerul sănătății recomandă ca masca să fie schimbată o dată la 4 ore. "Purtarea măștilor de protecție respiratorie de către copii le poate provoca acestora conform recomandării de pe site-ul oficial al Organizației Mondiale a Sănătății sub titlul "Potențiale efecte adverse și dezavantaje ale purtării măștii de către populația generală sănătoasă" următoarele : a) Un risc potențial crescut de auto-contaminare datorită mampulării unei măști faciale și atinge ulterioră a ochilor cu mâinile contaminate; b) O posibilă auto-contaminare care poate apărea dacă măștile nprmedicale nu sunt schimbate ajungând când sunt umede sau murdare. Acest lucru poate crea condiții favorabile pentru multiplicarea microorganismelor; c) Dureri de cap potențiale și/sau dificultăți de respirație, în funcție de tipul de mască utilizată; d) Dezvoltarea potențială a leziunilor la nivelul feței, dermatite iritante sau acnee care se agravează, atunci când masca este folosită frecvent un timp îndelungat; e) Dificultăți de comunicare clară. Având în vedere cele enunțate anterior desprindem următoarele concluzii: Copiii nu au discernământ, astfel încât impunerea obligativității purtării măștii pentru categoriile de vârstă 5-14 ani și 14-16 este o măsură nelegală ce poate afecta sănătatea minorilor prin numeroase modalități. Mai ales prin greșita utilizare a acestora; Purtarea măștii de protecție de către minori poate duce la dezvoltare fizică și/sau psihică improprie; Obligatorietatea generală de purtare a măștii în ceea ce privește copiii nu este fundamentată legal, științific sau medical. Art. 113. NCP Limitele răspunderii penale. „(1) Minorul care nu a împlinit vârsta de 14 ani nu răspunde penal. (2) Minorul care are vârsta între 14 și 16 ani răspunde penal numai dacă se dovedește că a săvârșit fapta cu discernământ.” Astfel, dacă însăși Codul Penal înlătură răspunderea penală pentru minorul ce nu a împlinit vârsta de 14 ani, este de natura evidentei că un minor sub vârsta limită nu poate conștientiza pericolele la care se expune prin utilizarea greșită a măștii de protecție.

Cu titlu de exemplu, un copil în vârstă de 9 ani dacă va scapa o mască de protecție pe jos, cu siguranța o va reutiliza, crezând poate că va fi certat pentru că nu a fost atent, mai ales în contextul în care măștile de protecție sunt achiziționate contra cost. În final, amintim faptul că Ministerul Sănătății recomandă „va responsabil purtarea măștii, pentru a preveni infecția cu noul coronavirus CoV2”, astfel încât obligativitatea acestei măsuri nu are susținerea singurei instituții abilitate în măsurile cu impact asupra sănătății publice la adulți și cu atât mai puțin la copii.

Deși această argumentație subzintă și la nivelul instituirii HG 856/2020, fapt că încă nu a produs o hotărâre definitivă din partea puterii judecătorești, apreciem că în acest moment, - în care situația

nu numai ca nu s-a ameliorat dar s-a ajuns chiar la restrângerea sau atingerea tuturor drepturilor fundamentale- - justificarea bazei legale a actului primar de trimitere nu mai exista si nici oportunitatea nu a fost dovedita.

Obligativitatea purtării unui anumit tip de mască. Așa cum s-a explicat în punctele abordate anterior, masca de protecție nu este dovedită a fi benefică în vederea combaterii virusului SARS - Cov2, ceea ce face cu atât mai arbitrară obligativitatea purtării unui anumit tip de mască de protecție.

Instituirea obligației ca măștile de protecție să fie numai cele „de tip medical sau FFP2” nu întrunește cerințele de claritate, previzibilitate și accesibilitate ale normelor juridice, în acord cu jurisprudența Curții Constituționale în domeniu.

Astfel, referirea generică la măști de protecție „de tip medical sau FFP2”, fără a se indica actul normativ care stabilește caracteristicile pe care trebuie să le îndeplinească o mască de protecție pentru a intra în această categorie, precum și modalitatea practică prin care se poate stabili că o mască de protecție face parte din această categorie, conferă caracter imprecis și neclar reglementării.

Pe cale de consecință, destinatarul normei este pus în situația de a nu putea avea siguranța că și-a îndeplinit respectiva obligație, fiind posibil să suporte aplicarea unor sancțiuni chiar dacă nu a avut intenția de a nu o respecta. În plus, neclaritatea normei împiedică și constatarea, de către persoanele competente, a nerespectării acestei obligații. În acest sens, pe lângă lipsa pregătirii de specialitate în domeniul medical, nici agentul constator nu dispune de criterii obiective pe baza cărora să poată stabili că o mască este sau nu este „de tip medical sau FFP2”. În aceste condiții, o astfel de reglementare neclară poate conduce la abuzuri în aplicarea sancțiunilor contravenționale.

Neclaritatea normei are consecințe negative și asupra posibilității judecării plângerilor împotriva proceselor-verbale de constatare a contravențiilor și de aplicare a sancțiunilor, întrucât face imposibilă dovedirea, în fața instanței, a nerespectării obligației de a purta o mască de protecție „de tip medical sau FFP2”. Pe de altă parte, nu se înțelege care va fi situația unei persoane sancționate pentru purtarea unei măști de protecție de alt tip decât „de tip medical sau FFP2” de la momentul aplicării sancțiunii până la momentul la care ar putea să-și procure o astfel de mască de protecție. Avem în vedere faptul că, în această situație, pe traseul spre locuință sau spre o unitate care comercializează măști „de tip medical sau FFP2” ar fi posibilă aplicarea din nou a unei sancțiuni, de către alt/alți agenți constatori, cu consecința încălcării principiului non bis in idem, precum și a principiului proporționalității sancțiunii contravenționale.

Se mai menționează faptul că utilizarea, fără explicitare, a abrevierii „FFP2” este contrară dispozițiilor art.37 alin.(3) din Legea nr.24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „exprimarea prin abrevieri a unor denumiri sau termeni se poate face numai prin explicitare în text, la prima folosire”.

Incalcarea Constituției României - Anexe HG nr. 171/2022. Prin Hotărârea de prelungire a stării de alertă sunt încălcate următoarele articole din Constituția României: art1 Statul român (3) România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, cetățenilor,libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme^în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și șunțearantate. ARTICOLUL 7 Românii din străinătate. Statul sprijină întărirea legăturilor cu românii din afara frontierelor țării și acționează pentru păstrarea, dezvoltarea și exprimarea identității lor etnice, culturale, lingvistice și religioase, cu respectarea legislației statului ai cărui cetățeni sunt. ARTICOLUL 15 Universalitatea (1) Cetățenii beneficiază de drepturile șt de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea. ARTICOLUL 16 Egalitatea în drepturi (1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări ARTICOLUL 21 Accesul liber la justiție (1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime. (2) Nici o lege nu poate îngreși exercitarea acestui drept. (3) Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. ARTICOLUL 25 Libera circulație (1) Dreptul la liberă circulație, în țară și în străinătate, este garantat. Legea stabilește condițiile exercitării acestui drept. ARTICOLUL 26 Viața intimă, familială și privată (1) Autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată. (2)Persoana fizică are dreptul să dispună de ea însăși, dacă nu încalcă drepturile și libertățile altora, ordinea publică sau bunele moravuri.ARTICOLUL 29 Libertatea conștiinței (1) Libertatea gândirii și a opiniilor, precum și libertatea credințelor religioase fi nid o formă. Nimeni nu poate fi constrâns să adopte o opinie ori să adere la o credință religioasă, contrare convingerilor sale. (2)Libertatea conștiinței este garantată; ea trebuie să se manifeste în spirit de toleranță și de respect reciproc. (3) Cultele religioase sunt libere și se organizează potrivit statutelor proprii, în condițiile legii. (5) Cultele religioase sunt autonome față de stat și se bucură de sprijinul acestuia, inclusiv prin înlesnirea asistenței religioase în armată, în spitale, în penitenciare, în azile și în orfeline. (6) Părinții sau tutorii au dreptul de a asigura, potrivit propriilor convingeri, educația copiilor minori a căror răspundere le revine ARTICOLUL 30 Libertatea de exprimare (1) Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile. (2) Cenzura de orice fel este interzisă. ARTICOLUL 31 Dreptul la informație (1) Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngreșit. (2) Autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal. ARTICOLUL 32 Dreptul la învățătură Dreptul la învățătură este asigurat prin învățământul general obligatoriu, prin învățământul liceal și prin cel profesional, prin învățământul superior, precum și prin alte forme de instrucție și de perfecționare. ARTICOLUL 33 Accesul la cultură (1)Accesul la cultură este garantat, în condițiile legii. (2) Libertatea persoanei de a-și dezvolta spiritualitatea și de a accede la valorile culturii naționale și universale nu poate fi îngreșită. ARTICOLUL 34 Dreptul la ocrotirea sănătății (1) Dreptul la ocrotirea sănătății este garantat. (2)

Statul este obligat să ia măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice ARTICOLUL 39 Libertatea întrunirilor Mitingurile, demonstrațiile, procesiunile sau orice alte întruniri sunt libere și se pot organiza și desfășura numai în mod pașnic, fără nici un fel de arme. ARTICOLUL 41 Munca și protecția socială a muncii (1) Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă. ARTICOLUL 45 Libertatea economică Accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora în condițiile legii sunt garantate. ARTICOLUL 47 Nivelul de trai (1) Statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent. ARTICOLUL 49 Protecția copiilor și a tinerilor (I) Copiii și tinerii se bucură de un regim special de protecție și de asistență în realizarea drepturilor lor. ARTICOLUL 53 Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți (1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate restrânge numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății. Lipsa enumerării limitative a drepturilor ce pot fi restrânse în Legea 55/2020 a creat contextul ca de 1 an și jumătate Statul Roman sa „suspende” progresiv Constituția României printr-o lege ce are caracter esentialmente temporar, creând o instituție a stării de alerta, ce nu este prevăzută sau permisa de Constituția României.

Enumerarea articolelor din Constituția României prezintă drepturile si libertățile restrânse prin prezenta Hotarare de Guvern in absenta oricărei fundamentări științifice sau cadru normativ. Având in vedere prevalenta Constituției si a legii 24/2000 fata de celealte acte normative, instanța de judecata are obligația de a aplica legea in conformitate cu Constituția României si considerentele Deciziilor Curții Constituționale a României.

In acest sens, solicita instanței de judecata sa aplice normele constituționale in privința prevalentei legilor, respectiv Constituția României si legea 24/2000. fata de orice alt act normativ in vigoare. Intenția legiuitorului constituant nu putea fi aceea de a permite Parlamentului si cu atat mai puțin Guvernului restrângerea drepturilor si libertăților fundamentale pentru 1 an de zile, cata vreme nici macar Starea de Urgenta nu poate fi instituita pentru o perioada mai mare de 60 de zile, incluzând prelungirea.

Distinct de observațiile anterioare, referitor la art.12 alin.(4) din anexa nr.3, la care se face trimitere în cuprinsul art.4 alin.(1) din anexa nr.(2), în ceea ce privește condiționarea accesului persoanelor în incinta instituțiilor publice centrale si locale, regiilor autonome si operatorilor economici cu capital public, cu excepțiile prevăzute de text, de prezentarea unor dovezi referitoare la starea de sănătate, la vaccinare sau la rezultatul unor teste, semnalăm că o astfel de

reglementare trebuie să aibă în vedere faptul că restrângerea exercitării unor drepturi și libertăți fundamentale consacrate de Constituție, nu poate fi realizată decât prin lege, cu respectarea dispozițiilor art.53 din Legea fundamentală.

Totodată, în funcție de situațiile concrete, reglementarea este susceptibilă de a afecta și alte drepturi și libertăți fundamentale a căror exercitare depinde de accesul în incinta instituțiilor publice sau de obținerea unui răspuns din partea respectivelor instituții la anumite solicitări, fiind astfel încălcat și dreptul la petiționare.

Precizăm că reglementarea din art.12 alin.(8), referitoare la instituirea unor excepții, nu este de natură să acopere toate aceste situații, întrucât, prin modul de redactare, textul restrânge aplicabilitatea dispoziției de excepție, care este de strictă interpretare și aplicare, numai la „situații urgente” referitoare la eliberarea unor documente de către instituțiile publice.

La art.4 alin.(2) din anexa nr.2 și 14 din Anexa 3, întrucât nu toți organizatorii/operatorii economici care desfășoară activități potrivit anexei nr.3 sunt operatori de date cu caracter personal în sensul dispozițiilor Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), norma propusă trebuie reanalizată, sub aspectul respectării prevederilor obligatorii ale acestui act juridic al Uniunii Europene. Avem în vedere faptul că, prin scanarea codului QR se accesează date cu caracter personal.

Prin măsurile instituite prin anexa nr. 3 la HG nr. 171/2022 a fost restrâns exercițiul următoarelor drepturi: libertății întrunirilor, garantat de art. 39 din Constituția României, art. 11 CEDO și art. 12 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, ca urmare a interzicerii organizării și desfășurării de mitinguri, demonstrații, procesiuni, concerte sau a altor tipuri de întruniri în spații deschise, inclusiv a celor de tipul drive-in); libertatea credințelor religioase, garantat de art 29 din Constituție; accesului la cultură și libertatea de exprimare artistică, garantat de art. 33 și art. 30 din Constituția României, art. 10 CEDO și art. 11 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, ca urmare a interzicerii întrunirilor de natura activităților culturale, științifice, artistice, sportive sau de divertisment și a condiționării accesului la acestea de starea de sănătate, contrar principiului egalității de tratament și a nediscriminării; viața privată și de familie, garantat de art. 26 din Constituția României, art. 8 CEDO și art. 7 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, ca urmare a interzicerii participării la evenimente private și a condiționării participării de starea de sănătate, contrar principiului egalității de tratament și nediscriminării; libera circulație, garantat de art. 25 din Constituția României, art. 2 din Protocolul 4 din CEDO și art. 45 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene; libertatea economică, garantat de art. 45 din Constituție); și s-a negat existența drepturilor următoare: Accesul la cultură, garantat de art. 33 și art. 30 din Constituția României, art. 10 CEDO și art. 11 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, Viața intimă, familială și privată, garantat de art. 26 din Constituția României, art. 8 CEDO și art. 7 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii

Europene Dreptul la muncă, garantat de art. 41 din Constituție. Interdicția exercitării unor drepturi și libertăți fundamentale Potrivit Declarației Universale a Drepturilor Omului, preambul și art. 1-2: “Considerând că recunoașterea demnității inerente tuturor membrilor familiei umane și a drepturilor lor egale și inalienabile constituie fundamentul libertății, dreptății și păcii în lume (...) Considerând că ignorarea și disprețuirea drepturilor omului au dus la acte de barbarie care revoltă conștiința omenirii și că făurirea unei lumi în care ființele umane se vor bucura de libertatea cuvântului și a convingerilor și vor fi eliberate de teamă și mizerie a fost proclamată drept cea mai înaltă aspirație a oamenilor, Considerând că este esențial ca drepturile omului să fie ocrotite de autoritatea legii pentru ca omul să nu fie silit să recurgă, ca soluție extremă, la revoltă împotriva tiraniei și asupririi. Considerând că este esențial a se încuraja dezvoltarea relațiilor prietenești între națiuni, Considerând că în Cartă popoarele Organizației Națiunilor Unite au proclamat din nou credința lor drepturile fundamentale ale omului, în demnitatea și în valoarea persoanei umane, drepturi egale pentru bărbați femei și că au hotărât să favorizeze progresul social și îmbunătățirea condițiilor de viață în cadrul unei libertăți mai mari,

Considerând că statele membre s-au angajat să promoveze în colaborare cu Organizația Națiunilor Unite respectul universal și efectiv față de drepturile omului și libertățile fundamentale, precum și respectarea lor universală și efectivă, Considerând că o concepție comună despre aceste drepturi și libertăți este de cea mai mare importanță pentru realizarea deplină a acestui angajament. Adunarea Generală proclamă Prezenta declarație universală a drepturilor omului, ca ideal comun spre care trebuie să tindă toate popoarele și toate națiunile, pentru ca toate persoanele și toate organele societății să se străduiască, având această declarație permanent în minte, ca prin învățătură și educație să dezvolte respectul pentru aceste drepturi și libertăți și să asigure prin măsuri progresive de ordin național și internațional, recunoașterea și aplicarea lor universală și efectivă, atât în sînul popoarelor statelor membre, cît și al celor din teritoriile aflate sub jurisdicția lor. Articolul 1. Toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și în drepturi. Ele sînt înzestrate cu rațiune și conștiință și trebuie să se comporte unele față de altele în spiritul fraternității. Articolul 2 Fiecare om se poate prevala de toate drepturile și libertățile proclamate în prezenta declarație fără nici un fel de deosebire ca, de pildă, deosebirea de rasă, culoare, sex, limbă, religie, opinie politică sau orice altă opinie, de origine națională sau socială, avere, naștere sau orice alte împrejurări Potrivit Convenției Europene a Drepturilor Omului, preambul și art. 1: “Guvernele semnatare, membre ale Consiliului Europei, luând în considerare Declarația Universală a Drepturilor Omului, proclamată de Adunarea generală a Națiunilor Unite la 10 decembrie 1948, considerând ca această declarație urmărește să asigure recunoașterea și aplicarea universală și efectivă a drepturilor pe care ea le enunță, considerând ca scopul Consiliului Europei este acela de a realiza o uniune mai strînsă între membrii săi și că unul dintre mijloacele pentru a atinge acest scop este apărarea și dezvoltarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Organism European de Reducere a Riscurilor Asociaate Crimei Organizate reafirmînd atașamentul lor profund față de aceste libertăți fundamentale care constituie temelia însăși a justiției și a păcii în lume și a căror menținere se bazează în mod esențial, pe de o parte, pe un regim politic cu adevărat democratic, iar pe de altă parte, pe o

concepție comună și un respect comun al drepturilor omului din care acestea decurg, hotărâte, în calitatea lor de guverne ale statelor europene animate de același spirit și având un patrimoniu comun de idealuri și de tradiții politice, de respect al libertății și de preeminența a dreptului, să ia primele măsuri menite să asigure garantarea colectivă a anumitor drepturi enunțate în Declarația Universală. Afirmând că înaltelor părți contractante le revine responsabilitatea primară, conform principiului subsidiarității, de a garanta respectarea drepturilor și libertăților definite în prezenta Convenție și protocoalele la aceasta și că, în acest sens, acestea beneficiază de o marjă de apreciere, sub controlul Curții Europene a Drepturilor Omului înstituite prin prezenta Convenție au convenit asupra celor ce urmează: Articolul 1 Obligația de a respecta drepturile omului înaltele părți contractante recunosc oricărei persoane aflate sub jurisdicția lor drepturile și libertățile definite în titlul I al prezentei convenții.” Potrivit art. 15, alin. 1 din Constituția României: “Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea”. Rezumând, textele fundamentale anteenunțate se desprind următoarele concluzii: Drepturile și libertățile fundamentale nu sunt conferite persoanei, nu îi sunt transferate acesteia de către vreo structură statală sau suprastatală, ci sunt dobândite direct în temeiul acestor instrumente juridice, încă din momentul nașterii sau, în privința unor drepturi, chiar din momentul concepției (trebuie precizat totuși, că, în realitate, instrumentele juridice nu fac decât să constate, să recunoască formal existența acestor drepturi și libertăți și nu să le atribuie, ele preexistând dreptului pozitiv, ca atribute inerente condiției umane). Drepturile și libertățile fundamentale nu aparțin societății în general, ci fiecărui individ în parte, astfel încât restrângerea/negarea unui drept sau a unei libertăți trebuie analizată în raport de fiecare persoană/categorie de persoane vizate în parte și nu în raport de întreaga societate. Dat fiind caracterul excepțional al restrângerii drepturilor, constituind o stare specială, consecința a unei situații de anormalitate, de abatere de la firescul exercitării libere și depline a acestora și pentru că ea reprezintă un eveniment supravădit, impus din exteriorul individului, nefiind un dat natural al acestuia, ci o construcție artificială, rezultă că celui care o impune, respectiv statului, îi va reveni sarcina de a dovedi atât existența situației de urgență (din cele limitativ convenite în prealabil și fixate la nivel legislativ), cât și necesitatea aplicării restrângerilor, respectiv sarcina de a justifica întinderea lor.

Reglementările propuse pentru art.4 alin.(1) din anexa nr.2 au ca obiect stabilirea condiționării participării la anumite evenimente sportive sau culturale ori a prezenței în anumite spații publice, prevăzute în cuprinsul mai multor dispoziții din anexa nr.3, de îndeplinirea anumitor cerințe privind starea de sănătate sau de prezentarea dovezii vaccinării ori a testării. Instituirea unei astfel de soluții legislative, care nu este limitată doar la desfășurarea unor evenimente pilot/test, este susceptibilă de a încălca principiul egalității în drepturi, consacrat de dispozițiile art.16 alin.(1) din Constituție, potrivit cărora cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

Principiul egalității în fața legii și interzicerea discriminării sunt consacrate și de art.14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, precum și de art.20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Așa cum instanța de contencios constituțional a subliniat în Decizia nr.244/202, potrivit jurisprudenței sale, principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia Plenului Curții Constituționale nr.1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.69 din 16 martie 1994). De asemenea, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (a se vedea, în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr.86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.207 din 31 martie 2003, Decizia nr.476 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.599 din 11 iulie 2006, Decizia nr.573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.363 din 25 mai 2011, Decizia nr.366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.644 din 2 septembrie 2014). Așadar, nesocotirea principiului egalității în drepturi are drept consecință neconstituționalitatea privilegiului sau a discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea principiului. Curtea a constatat că, potrivit jurisprudenței sale, discriminarea se bazează pe noțiunea de excludere de la un drept

(Decizia Curții Constituționale nr.62 din 21 octombrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.49 din 25 februarie 1994), iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.685 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.470 din 11 iulie 2012, Decizia nr.164 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.296 din 23 mai 2013, sau Decizia nr.681 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.889 din 8 decembrie 2014). În schimb, privilegiul se definește ca un avantaj sau o favoare nejustificată acordată unei persoane/categorii de persoane; în acest caz, neconstituționalitatea privilegiului nu echivalează cu acordarea beneficiului acestuia tuturor persoanelor/categoriilor de persoane, ci cu eliminarea sa, respectiv cu eliminarea privilegiului nejustificat acordat”. Legea 55/2020 - prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19. Dacă la momentul adoptării HG 394/2020 exista o aparentă justificare a adoptării măsurilor restrictive de drepturi și libertăți, la acest moment este fără putere de tagadă că soluția aleasă de Guvernul României în vederea „prevenirii și combaterii” efectelor pandemiei de Covid-19, nu numai că a reprezentat un eșec, dar a creat și o situație vădit mai gravă decât cea premisa și totodată, a generat discriminarea cetățenilor României. Dacă la începutul pandemiei, statul garanta finalul pandemiei prin măsurile luate și la începutul anului 2021 garanta finalul pandemiei prin vaccinare, la acest moment același Guvern restrânge chiar și dreptul la munca față de vaccinare, testare sau îmbolnăvire, în

condițiile în care OMS afirma ca studiile nu demonstrează eficiența vaccinurilor în cazul variantei Omicron. Încetarea Stării de alertă. După cum rezulta cuprinsul art.2 al legii, starea de alertă are ca premisa existența unei situații de urgență, ceea ce presupune, în mod inerent, o anumită gravitate, legiuitorul adăugând însă condiția ca aceasta stare de urgență să fie de amploare și intensitate deosebite, pentru a reliefa suplimentar caracterul excepțional al măsurii declarării stării de alertă.

Ca orice act normativ, și hotărârile de guvern trebuie motivate, cu atât mai mult cu cât, după cum s-a aratat, acestea au caracter excepțional și atrag instituirea de măsuri restrictive de drepturi și libertăți fundamentale. a) Potrivit art. 2 din Legea nr. 55/2020 starea de alertă reprezintă răspunsul la o situație de urgență de amploare și intensitate deosebită. Or, fata de numărul persoanelor purtătoare ale virusului Sars-CoV 2 pe teritoriul României (1,813,056 persoane), la data de 03.01.2022, vindecați : 1,741,871, aproximativ 95% din total, nu mai este îndeplinită nici condiția amplorii și nici cea a intensității. Mai mult decât atât, având în vedere legislația în vigoare potrivit căreia persoanele testate pozitiv sunt izolate, iar contactii acestora sunt plasați în carantina, persoanele testate pozitiv nu prezintă risc de transmitere a bolii către alte persoane; b) Starea de alertă constă într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia. Or, fata de numărul de persoane infectate (testate pozitiv) în ultimele 14 zile, la data de 04.12.2021, precum și fata de scăderea constantă a numărului de persoane testate pozitiv pe perioade succesive de câte 14 zile, pe teritoriul României gravitatea manifestată sau prognozată de virusul Sars-Cov2 nu mai este proporțională cu măsurile instituite; c) Starea de alertă reprezintă un ansamblu de măsuri necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor. Or, fata de numărul redus al persoanelor testate pozitiv aflate pe teritoriul României, precum și fata de faptul că izolarea și carantinarea persoanelor care sunt testate pozitiv sau care sunt contacte ai acestora, se face în temeiul Legii nr. 136/2020, care nu condiționează instituirea măsurii carantinei sau izolării persoanei de existența stării de alertă, nu se mai impune menținerea stării de alertă; d) În contextul în care pe o perioadă de 19 luni de zile măsurile dispuse ca urmare a instituirii și menținerii stării de alertă, a agravat situația epidemiologică, aspect lesne de observat prin evoluția numărului de îmbolnăviri de la data de 18 mai 2020 și până în prezent, rezulta fără putere de tagadă că restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale, nu a fost justificată, prevenirea și combaterea virusului SARS - Cov-2 reprezentând numai un deziderat fără substanță; e) Singurul rezultat palpabil econstă în situația economică dezastruoasă și în decesele cauzate de imposibilitatea intervențiilor medicale pentru alte afecțiuni, cauzate de supraaglomerarea sistemului medical; f) Măsurile instituite prin care li se solicita cetățenilor să facă dovada eligibilității pentru a putea să dobândească drepturi și libertăți și să și le exercite (prin prezentarea unor dovezi privind testarea, vaccinare, vindecarea) sunt în neconcordanță cu dispozițiile art. 1 alin. (3) și art. 53 din Constituția României. Aceasta deoarece, potrivit Constituției României, drepturile și libertățile sunt garantate, iar exercițiul acestora poate fi restrâns numai dacă statul român, prin reprezentanții săi, dovedește că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 53 din Constituție, fără a putea să aducă atingere însăși existenței dreptului sau

libertății; g) În condițiile în care Guvernul, prin măsurile instituite, a inversat sarcina probei, cetățeanul fiind obligat să dovedească că este eligibil pentru dobândirea și exercitarea drepturilor și libertăților fundamentale, se poate constata că se neaga însăși existența drepturilor, ceea ce contravine dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Constituție, iar principiul legalității este încălcat de către Guvern. h) La fiecare moment la care s-ar aprecia necesitatea instituirii stării de alertă Guvernul poate adopta Hotărâri de Guvern justificate de situația epidemiologică constatată prin studii științifico-medicale. Situația epidemiologică adesea nu mai impune menținerea restricțiilor, fundamentul pericolului unor noi tulpini sau a posibilității creșterii numărului de cazuri fiind incompatibil cu prevederile constituționale și comunitare în privința restrângerii drepturilor și libertăților fundamentale. De asemenea, interdicția cetățenilor de acces în instituțiile publice ce se afla în slăbiciunea acestora, reprezintă un non-sens atât juridic, cât și logic, aspect ce nu poate fi tolerat cu atât mai mult cu cât numărul de îmbolnăviri nu atinge nivelul endemic.

Având în vedere dispozițiile art. 53 din Constituție, art. 2 lit. a. c. d. f: din OUG 21/2004. art. 3. 4. 6 din Legea 55/2020. susținem în esență că suntem în prezența unei mențineri a stării de alertă și nu a unei prelungiri a acesteia, stare de alertă ce a fost instituită prin HG 394/18.05.2020. nefiind întrunite condițiile referitoare la existența unui eveniment excepțional cu evoluție necontrolată, intensă, imprevizibilă. La data de 18.05.2020 Guvernul a justificat starea de alertă prin necesitatea efectuării unor stocuri de urgență medicală, prin necesitatea unui răspuns amplificat la situația de urgență determinată de răspândirea noului coronavirus. situație care a permis măsuri de achiziționare a stocurilor necesare, măsuri de prevenire și control a infecțiilor. Consideră că, după mai mult de un an, mai exact un an și șapte luni de la instituirea stării de alertă, menținerea acesteia nu mai este justificată și motivat de faptul că Guvernul a avut răgazul necesar să efectueze toate demersurile necesare pentru combaterea stării epidemice. Conform art. 3 din Legea nr.55/2020 „Starea de alertă”, înainte de împlinirea termenului pentru care a fost declarată ori prelungită, atunci când analiza factorilor de risc indică faptul că nu este necesară menținerea unui răspuns amplificat.” Fata de argumentele prezentate anterior, Guvernul trebuie să dispună încetarea stării de alertă, tot la fel cum aceasta este prelungită. Din analiza documentației justificative ce este depusă cu ocazia fiecărei prelungiri a stării de alertă, adesea nu a rezultat necesitatea prelungirii. Singura motivare a prelungirii stării de alertă în datele în care numărul de cazuri era scăzut, a fost data de documentul intitulat “analiza factorilor de risc” document ce nu reprezintă altceva decât o statistică ce putea fi realizată de orice persoană din cumulare datelor referitoare la virusul SARS-Cov2 găsite pe internet.

Spre pildă, HG nr. 171/2022 nu a fost motivată, tot la fel cum niciuna dintre precedentele HG-uri de prelungire a stării de alertă nu au fost motivate, aspect care reiese din notele de fundamentare potrivit cărora în susținerea lor nu s-a evaluat impactul socioeconomic și nu s-a avut în vedere în nici un fel o documentare sau analize științifice preliminare/studii de impact din care să rezulte informații relevante privind necesitatea și oportunitatea. În contextul epidemiologie, a instituirii măsurilor restrictive de drepturi și libertăți.

În notele de fundamentare se fac numai trimiteri la dispozițiile Legii nr. 55/2020 și nu conțin aspecte care să țină în concret de justificarea măsurilor ce se doresc a fi luate. În condițiile în care art. 1 și 2 din Legea nr. 55/2020 prevăd că obiectul Legii nr. 55/2020 și starea de alertă constă în măsuri cu caracter temporar, graduale, necesare și proporționale, care restrâng exercițiul unor drepturi și libertăți fundamentale. În aceste condiții era necesar ca în motivarea HG -rilor să se prezinte motivele pentru care fiecare măsură este necesară și proporțională. Lipsa motivării creează ideea arbitrariului, aceasta cu atât mai mult cu cât nu există niciun studiu științific de impact care să arate efectele pozitive ale măsurilor, nici pentru măsurile nou instituite, nici pentru măsurile prelungite.

Lipsa unor studii sau evaluări de specialitate cu privire la impactul măsurilor care se doresc a fi luate presupune că autoritatea publică poate decide în mod discreționar, abuziv, măsuri aberante cu impact major însă asupra vieții și confortului cetățenilor. Garanțiile împotriva arbitrariului rezidă în acțiunea conjugată a principiilor egalității și proporționalității. Astfel, măsurile adoptate prin actul administrativ atacat sunt arbitrar și din perspectiva caracterului discriminatoriu.

Nemotivarea actului nu permite aprecierea în concret a legalității și oportunității măsurilor atacate, pe cale de consecință atragând încălcarea art. 3 alin (3) din Legea 55/2020 cu fiecare ocazie cu care prelungirea stării de alertă nu se mai impune datorită unui număr scăzut de cazuri.

Anularea HG 34/2022. Având în vedere identitatea conținutului Hotărârilor de Guvern atacate (HG 34/2022 și 171/2022). toate argumentele și motivele prezentate în legătură cu anularea HG nr. 171/2022 se circumscriu și anularii HG nr. 34/2022 și vor fi avute în vedere ca atare, singura deosebire constând în datele prezente în nota de fundamentare ce vor fi expuse în continuare.

Nota de fundamentare HG 34/2022. În nota de fundamentare a HG-ului atacat se face doar trimitere la dispozițiile Legii nr. 55/2020 fără ca aceasta să conțină aspecte care să țină în concret de justificarea măsurilor ce se doresc a fi luate, în condițiile în care art. 1 și 2 din Legea nr. 55/2020 prevăd că obiectul Legii nr. 55/2020 și starea de alertă constau în măsuri cu caracter temporar, graduale, necesare și proporționale, care restrâng exercițiul unor drepturi și libertăți fundamentale. În aceste condiții era necesar ca în motivarea HG -ului să se prezinte motivele pentru care fiecare măsură este necesară și proporțională. Lipsa motivării creează ideea arbitrariului, aceasta cu atât mai mult cu cât nu există niciun studiu științific de impact care să arate efectele pozitive ale măsurilor, nici pentru măsurile nou instituite, nici pentru măsurile prelungite.

Garanțiile împotriva arbitrariului rezidă în acțiunea conjugată a principiilor egalității și proporționalității. Astfel, măsurile adoptate prin actul administrativ atacat sunt arbitrar și din perspectiva caracterului discriminatoriu. Nemotivarea actului nu permite aprecierea în concret a legalității și oportunității măsurilor atacate. În Nota de fundamentare trebuie precizate în mod expres elementele care conduc la concluzia că măsurile instituite intră în categoria celor prevăzute la art.5 alin.(2) lit.d). În acest context este de analizat dacă măsurile propuse pot fi

institute printr-o hotărâre a Guvernului. Mai mult decât atât, toate statisticile prezentate în nota de fundamentare arată o scădere constantă a numărului de cazuri la nivel național, numărul total de cazuri confirmate în 14 zile consecutive devenind nesemnificativ la nivel național raportat la numărul populației.

Astfel la Secțiunea a 2-din Nota de fundamentare este prevăzut Motivul emiterii actului normativ: Amploarea ștjtaljei de urgență, respectiv manifestarea generalizată a lipului de la nivel național. “În ceea ce privește situația la nivelul Uniunii Europene, la data de 03.01.2022 România înregistrează cea mai mică rată de incidență din întreaga uniune dar totodată se situează în rândul statelor membre cu un nivel ridicat de răspândire a virusului, fiind înregistrat cel puțin un caz la peste 50% din totalul unităților administrativ teritoriale.

În România, până la data de 03.01.2022 au fost înregistrate 1.813.056 cazuri de persoane infectate cu virusul SARS-CoV-2, din care 1.741.871 persoane vindecate și 58.814 persoane decedate. “După înregistrarea unei scăderi a ratei de reproducere în luna decembrie (RO 0.6 - 0.8), în ultimele 14 zile se înregistrează valori apropiate de 1 a ratei de reproducere (RO 0.90 - 0.97) semnalând o începere a unei tendințe crescătoare. Totalul cazurilor active (suma cazurilor confirmate în ultimele 14 zile + persoanele internate la data raportării cu mai mult de 14 zile de la data internării) la data de 03.01.2021, este de 12.371 persoane. În graficul următor se observă o creștere în evoluția cazurilor active începând cu data de 29.12.2021, de la 10.577 cazuri active înregistrate, la 12.371 cazuri active înregistrate în data de 03.01.2022.

Conform datelor statistice înregistrate în perioada de referință, după o perioadă de descreștere, numărul localităților cu cazuri active se află pe trend crescător, respectiv 1.620 de localități cu cazuri active la data de 03.01.2022.”

“Conform datelor statistice în perioada 09 decembrie 2021 - 03 ianuarie 2022, se observă o scădere a deceselor zilnice de la 727 decese în data de 09.12.2021, la 18 decese în data de 03.01.2022, media deceselor zilnice fiind de 56 decese.” În condițiile în care România are un număr de 13.472 localități (734 de localități componente ale municipiilor și orașelor și 13.008 sate), conform Legii nr. 2/1968 actualizată, în numai 1.620 de localități cu cazuri active la data de 03.01.2022. Drept urmare, criteriul prevăzut de art. 3 alin. (4) lit. a din Legea nr. 55/2020, referitor la amploarea situației de urgență manifestată la nivel național, nu era îndeplinit și nu se justifica prelungirea stării de alertă la nivel național, începând cu 08.01.2022. Intensitatea șituației de urgență, respectiv viteza de evoluție sau vromozată, fenomenelor distructive și gradul de perturbare a stării de normalitate “În prezent, incidența cumulată la 14 zile în data 03.01.2022, arată că 314 localități înregistrează valoare între 1 și 3 cazuri la 1.000 de locuitori și 18 de localități înregistrează o incidență cumulată 14 zile de peste 3 cazuri la 1.000 de locuitori. Comparând aceste date cu incidența cumulată la 14 zile în data 27.12.2021, în speță 270 localități ce înregistrau valoare între 1 și 3 cazuri 1.000 de locuitori și 21 localități cu o incidență cumulată la 14 zile de peste 3 cazuri de locuitori, se observă o creștere în intensitate a răspândirii. În data

de 03.01.2021, cea mai mare valoare a incidenței cumulate pe 14 nivelul județelor, este de 1.17‰.

La data de 03.01.2022 sunt înregistrate 2 localități cu valoarea incidenței cumulate zile, mare de 7,5‰ și 1 localitate cu valoarea incidenței cumulate zile, cuprinsă între 67,5%. Pentru a asigura continuitatea mării majorității a activităților desfășurarea relativă siguranță, membrii comunităților trebuie să își ajusteze individual nivelul de mobilitate, interacțiune, cât și aderența la măsurile de protecție individuală. Interdependența acestora este prezentată matricea de risc. Un comportament individual prudent este: recomandat în județele cu o incidență cumulată de sub 50 cazuri/100.000 de locuitori; necesar în județele cu incidență ce depășește 50 cazuri/100.000 de locuitori; absolut necesar în județele cu incidență de peste 100 de cazuri/100.000 de locuitori precum și în județele cu vulnerabilitate ridicată. Aceste ajustări individuale sunt esențiale pentru reducerea transmisiei în cadrul comunității, precum și pentru reducerea presiunii pe sistemul de sănătate publică. În atare condiții este necesară menținerea și adaptarea măsurilor de restricție și a unui nivel ridicat de alertă, cu posibilitatea de a introduce noi restricții în funcție de evoluția incidenței pentru a atenua creșterea numărului de cazuri confirmate. Pe teritoriul României, la data de 03.01.2022, în carantină sunt persoane, iar în carantină la domiciliu sunt 66.243 persoane, pentru acestea verificări medicale de specialitate.

În ceea ce privește persoanele izolate aflate sub monitorizare medicală, data de 03.01.2022, izolare la domiciliu sunt 9.672 persoane, iar alte 2.534 persoane sunt izolate în unități medicale și locații alternative. În perioada supusă analizei se observă faptul că răspândirea după ce a scăzut în intensitate, pe finalul intervalului temporal analizat și-a reluat creșterea, context în care este necesar ca măsurile non-farmaceutice existente pentru prevenirea răspândirii infecțiilor să fie adaptate dar cu menținerea unui nivel ridicat de atenție și răspuns mai ales în circumstanța situației de la nivelul țărilor din vestul Europei, precum și în condițiile răspândirii noii tulpini virale care poate determina o accelerare a trendului ascendent. ” Or. în condițiile în care în toate județele din România incidența este sub 50 cazuri la 100.000 locuitori, conform celor menționate în Nota de fundamentare a MG nr. 34/2022. comportamentul individual trebuia recomandat și nu impus, nemaijustificându-se măsurile luate prin prelungirea stării de alertă.

Mai mult, având în vedere că toate persoanele testate pozitiv sunt izolate, iar contactul acestora sunt carantinați (conform dispozițiilor Legii nr. 136/2020), nu există niciun risc pentru transmiterea virusului în cadrul comunității, iar în ceea ce privește presiunea pe sistemul de sănătate publică, aceasta nu există, astfel cum rezultă din chiar Nota de fundamentare., conform căreia gradul de ocupare la ATI era de 403, iar numărul de paturi libere era de 1.290 +59.

În aceste condiții se poate constata că nu se poate vorbi de o intensitate a situației de urgență sau de o viteză de evoluție crescătoare a acesteia înregistrată (și cu atât mai puțin prognozată, nefăcându-se vorbire de o asemenea prognoză, la nivel național, în nota de fundamentare) care să perturbe starea de normalitate. În consecință, nici criteriul cumulativ prevăzut de art. 3 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 55/2020 nu era îndeplinit, motiv pentru care nu se justifica prelungirea

stării de alertă la nivel național, începând cu 8 ianuarie 2022. Însuficiența și/sau inadecvarea capacităților de răspuns “în prezent, la nivel național sistemul sanitar are disponibile paturi destinate dispuse în cadrul secțiilor de anestezie și terapie intensivă (avizate și 59 paturi ATI destinate COVID-19 (suplimentare — pediatrie, obstetrică ginecologie, oftalmologie, linie de gardă etc.), iar numărul pacienților internați în cadrul acestor secții, data de 03.01.2022, este de 403, gradul de ocupare a paturilor ATI (avizate DSP) fiind de 31,24 %. Numărul pacienților internați în cadrul acestor secții a înregistrat, constant, un trend descrescător, de la 754 (09.12.2021) la 403 (03.01.2022), procentual reprezentând scădere cu 46,55%. În ceea ce privește numărul pacienților confirmați internați în secțiile ATI în ultimele 14 zile, acesta a înregistrat o scădere, reprezentând, în data de 27,54% totalul pacienților internați în secțiile de terapie intensivă, iar față de data de 20.12.2021 numărul pacienților intubați a scăzut cu 41,88%.

Unitățile de Primiri Urgențe au înregistrat o creștere a numărului de pacienți confirmați și suspecti COVID-19, de la 453 persoane în data de 20.12.2021, 560 de persoane în data de 03.01.2022.

Totodată, în data de 03.01.2022 din totalul pacienților prezenți în unitățile de primiri urgențe, 76 persoane sunt confirmate COVID-19, ceea ce reprezintă 13,57% din aceștia. În data de 03.01.2022, în unitățile de primiri urgențe nu este niciun pacient confirmat COVID-19. În contextul creșterii numărului de pacienți confirmați cu COVID-19 la nivel național, în perioada 02.01.2022, ora 13:00 - 03.01.2022, ora 13:00, au existat 2 solicitări de transferuri inter-spitalicești, fiind rezolvate, de către personalul medical din cadrul Centrului Național de Coordonare și Conducere a Intervenției.”

În consecință, nici criteriul cumulativ prevăzut de art. 3 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 55/2020 nu era îndeplinit, motiv pentru care nu se justifică prelungirea stării de alertă la nivel național, începând cu 8 ianuarie 2022.

Existența și gradul de dezvoltare a infrastructurii adecvate gestionării riscului de risc Dezvoltarea infrastructurii, în vederea asigurării răspunsului medical eficient la pacienții infectați

COVID-19, prin creșterea capacității de internare a acestora, capacității de testare PCR-RT pentru SARS-CoV-2, precum și a capacității de impunere a măsurii de carantină pentru persoanele venite din zonele de risc sau contacti direcți ai cazurilor confirmate, sunt elemente importante în gestionarea pandemiei de COVID-19.

Capacitatea de testare în România a crescut constant de la debutul pandemiei, ajungând la un total de 17.158.825 teste efectuate până la data analizei, cu o medie în perioada 09.12.2021 - 03.01.2022 de 33.900 teste zilnice. Evoluția zilnică procentuală a cazurilor confirmate raportate la testele efectuate, a înregistrat creștere de la 2,59% în data de 09.12.2021, la 5,90% în data de 03.01.2022. Evoluția ratei medii de pozitivitate a probelor este în concordanță cu evoluția mediei confirmate.” Se poate observa că există infrastructura la nivel național pentru gestionarea situației, așa cum reiese din capitolele anterioare ale Notei de fundamentare, mai mult acesta

crescând constant de la izbucnirea Pandemiei, iar dezvoltarea capacității nefiind dependentă de existența stării de alertă.

“Varianta Omicron, nou apărută, a virusului SARS-CoV-2 este considerată a fi îngrijorătoare din cauza mutațiilor care au condus la o transmisibilitate crescută și la deteriorarea situației epidemiologice în zonele în care acestea s-au stabilit recent. Din observarea situației în alte state europene care au detectat prezența acestei tulpini în circulație, s-a constatat o evoluție explozivă a numărului de cazuri confirmate.

Există probabilitatea depășirii a 50% din totalul săptămânal al probelor secvențiate la nivel național de către varianta Omicron, după jumătatea lunii ianuarie 2022, chiar în condițiile măsurilor non-farmaceutice implementate în prezent. Transmisibilitatea estimată ca fiind foarte ridicată va duce la posibilitatea infectării unui număr însemnat de persoane într-o perioadă scurtă de timp. Pentru a controla răspândirea și impactul variantelor emergente SARS-CoV-2 cu transmisibilitate crescută este necesară continuarea campaniei de vaccinare și menținerea/adaptarea combinației de măsuri de intervenție non-farmaceutice care să asigure o apărare în straturi pentru menținerea unei situații epidemiologice stabile. În primul rând, acest capitol nu interpretează factorii de risc la nivel național prevăzuți de art. 3 alin.(4) din Legea nr. 55/2020 pentru a se concluziona dacă sunt îndeplinite sau nu condițiile prevăzute de Legea nr. 55/2020 pentru prelungirea stării de alertă, iar așa cum am arătat anterior, niciunul dintre cele cinci criterii cumulative nu era îndeplinit pentru a se prelunge starea de alertă. În al doilea rând, se face vorbire numai de posibilități și prezumții, or starea de alertă se instituie sau prelungește nu în cazul în care exista certitudini și se poate adopta în cazul în care oricare dintre eventualități se concretizează. În al treilea rând, se face vorbire de situația internațională și nu de situația națională cum impune art. 3 alin. (4) din Legea nr. 55/2020. În concluzie, atâta timp cât nu era îndeplinit niciunul dintre criteriile cumulative prevăzute de art. 3 alin. (4) din Legea nr. 5/2020, nu mai era necesară menținerea unui răspuns amplificat care să justifice instituirea unor măsuri restrictive de drepturi și libertăți fundamentale cu respectarea condițiilor constituționale ale art.53.

Suspendarea Hotărârii de Guvern nr. 171/2022. În cazul în care Onorata Curte ar aprecia ca prevederile art. 15 din Legea 554/2004 nu sunt aplicabile solicităm suspendarea cauzei în temeiul art.21 din Constituția României, art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, a art.47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, respectiv a art.8 și 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și acordarea accesului la posibilitatea de a solicita suspendarea provizorie a executării hotărârii de guvern Constituția României prevede în mod clar faptul că Hotărârile Guvernului se emit pentru organizarea executării legilor, aspect de strictă interpretare în sensul de a organiza și pune în aplicare prevederile unei legi, în niciun caz extinderea sau modificarea legii și nici adăugarea la aceasta.

Un alt aspect deosebit de important îl constituie neatingerea adusă altor drepturi sau libertăți fundamentale” menționată în același paragraf al preambulului legii în discuție. Din nou,

interpretarea nu poate fi decât într-un sens, acela de a nu putea fi restrânse alte drepturi și libertăți decât cele prevăzute de lege, întrucât drepturi și libertăți pot fi restrânse numai prin lege. Concluzionând, suspendarea HG nr. 171/2022 se impune pentru următoarele motive: 1. Nu sunt îndeplinite condițiile cerute de lege pentru prelungirea stării de alertă; 2. Starea de alertă este propusă de CNSU și nu de către ministrul MAI; 3. Nu sunt îndeplinite condițiile cerute de lege în privința Avizului Consiliului Legislativ; 4. Nu sunt îndeplinite condițiile cerute de lege în privința Avizului Consiliului Economic și Social; 5. Nu există o evaluare preliminară de impact; 6. Guvernul României nu a respectat procedura prealabilă de adoptare a HG nr. 171/2022. 7. Nota de fundamentare nu conține elemente care să justifice prelungirea stării de alertă și nici măsurile dispuse prin Hotărârea de Guvern; 8. Condiționarea drepturilor și libertăților fundamentale de vaccinare, testare sau îmbolnăvire este nelegală și neconstituțională; 9. Obligatorietatea vaccinării nu este prevăzută prin lege; 10. Prelungirea stării de alertă peste termenul de 30 de zile prevăzut de lege este nelegală, creează prejudicii materiale ireparabile în sarcina cetățenilor și perturbă grav activitatea instituțiilor publice; 11. Prelungirea repetată a stării de alertă încalca, caracterul esențialmente temporar al acesteia, devenind o menținere a stării de alertă; 12. Îndoiala asupra actului administrativ normativ trece în sfera certitudinii, de vreme ce măsurile dispuse nu au un fundament legal cu privire la actul primar de trimitere, Legea 55/2020 așa cum am arătat în precedentele capitole ale cererii de chemare în judecată; 13. În privința celei de-a doua condiții necesare pentru a se dispune suspendarea actului administrativ, este din nou cert că serviciul public reprezentat de organele de constatare care au sarcina de a observa persoanele ce nu poartă mască de protecție sau mască de tip medical sau FFP2 și a le aplica amenzi contravenționale în temeiul unor acte administrative sau administrativ-normative nelegale, va perturba nu numai activitatea acestora, dar și cea a instanțelor de judecată ce vor fi investite cu plângeri împotriva proceselor verbale de contravenție din partea cetățenilor. În acest sens, se indică faptul că FUROPOL a făcut public faptul că nu va aplica amenzi până când nu se va explica în ce fel va fi verificată conformitatea măștilor de vreme ce legea nu prevede tipul de mască ce urmează a fi purtată. 14. Drepturile Constituționale, Comunitare și Universale încălcate prin HG nr. 171/2022, reprezintă deopotrivă cazul bine justificat, cât și prejudiciul iminent sau perturbarea așa cum acestea sunt prevăzute de legea 554/2004; 15. Hotărârea de Guvern atacată încalcă însăși nota de fundamentare a legii în baza căreia este adoptată, prin atingerea adusă “existenței altor drepturi sau libertăți fundamentale”; 16. Stabilirea unor obligații pentru persoane lipsite de discernământ prin care le poate fi afectată sănătatea psihică și fizică este nelegală și neconstituțională pentru obligativitatea purtării măștii de protecție este nelegală și neconstituțională, nefiind fundamentată pe un studiu științific în acest sens.

Anularea și suspendarea art. 1 din Anexa 2 a HG nr. 171/2022. Instituirea obligației ca măștile de protecție să fie numai cele „de tip medical sau FFP2” nu întrunește cerințele de claritate, previzibilitate și accesibilitate ale normelor juridice, în acord cu jurisprudența Curții Constituționale în domeniu. Astfel, referirea generică la măști de protecție „de tip medical sau FFP2”, fără a se indica actul normativ care stabilește caracteristicile pe care trebuie să le îndeplinească o mască de protecție pentru a intra în această categorie, precum și modalitatea

practică prin care se poate stabili că o mască de protecție face parte din această categorie, conferă caracter imprecis și neclar reglementării. În plus, neclaritatea normei împiedică și constatarea, de către persoanele competente, a nerespectării acestei obligații. În acest sens, pe lângă lipsa pregătirii de specialitate în domeniul medical, nici agentul constatator nu dispune de criterii obiective pe baza cărora să poată stabili că o mască este sau nu este „de tip medical sau FFP2”. În aceste condiții, o astfel de reglementare neclară poate conduce la abuzuri în aplicarea sancțiunilor contravenționale. Neclaritatea normei are consecințe negative și asupra posibilității judecării plângerilor împotriva proceselor-verbale de constatare a contravențiilor și de aplicare a sancțiunilor, întrucât face imposibilă dovedirea, în fața instanței, a nerespectării obligației de a purta o mască de protecție „de tip medical sau FFP2”. Aceste aspecte constituie depotriva cazul bine justificat și perturbarea serviciului public, în condițiile în care Sindicatul EUROPOL a ieșit deja în spațiul public afirmând că poliția nu va aplica nicio amendă în baza HG nr. 34/2022 (concluzie menținută și în cazul HG 171/2022), de vreme ce nu se specifică în ce fel poate fi controlat cetățeanul de respectarea cerinței cu privire la masca medicală sau FFP2, sau cum poate cunoaște agentul constatator dacă se impune aplicarea unei sancțiuni sau nu.

Anularea și suspendarea art. 4 din Anexa 2 a HG nr. 171/2022. Luând în considerare restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale nejustificată pe de-o parte în Nota de Fundamentare și pe de altă parte prin depășirea sferei legale a actelor de trimitere și cu încălcarea Constituției României și Legii 24/2000, pentru considerentele enunțate pe parcursul prezentei lucrări, apreciem că se impune cel puțin anularea și suspendarea art. 4 din Anexa 2, ce face parte din HG nr. 171/2022.

Apreciază că articolul 4 din Anexa 2 a HG nr. 171/2022 încalcă sau restrânge art. 1 alin (3), 7, 15, 16, 20, 21, 25, 26, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 39, 41, 45, 47, 49 și 53 și 124 din Constituția României.

În drept: art. 61 alin. (1) și (2) și art. 62 NCPC, Legea 55/2020, Legea 554/2004, Constituția României, Legea 24/2000, Legea 202/1998, Declarația Universală a Drepturilor Omului, Codul Administrativ și celelalte legi invocate pe parcursul prezentei cereri.

La data de 17.02.2022 s-a depus de către Ministerul Afacerilor Interne cerere de intervenție accesorie, Cererea de intervenție o formulează în interesul pârâtului Guvernul României, aceasta fiind întemeiată pe dispozițiile art. 3 alin. (1) pct. 13 din Hotărârea Guvernului nr. 137/2020 și art. 61 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă și motivată de faptul că Ministerul Afacerilor Interne are calitatea de inițiator al actului normativ contestat, răspunzând de executarea în concret a măsurilor dispuse prin acest act.

În aceste condiții, în raport de dispozițiile art. 64 alin. (2) Cod procedură civilă, urmează să admiteți, în principiu, cererea de intervenție accesorie formulată în prezenta cauză și să dispuneți în procesuarea, ca parte în dosarul civil dedus judecății, a Ministerului Afacerilor Interne.

În temeiul dispozițiilor OUG nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, invocăm excepția netimbrării cererii de chemare în judecată: Față de dispozițiile art. 16 lit. a) din Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 80/2013, potrivit căreia În materia contenciosului administrativ (...) a) cererile pentru anularea actului sau, după caz, recunoașterea dreptului pretins precum și pentru eliberarea unui certificat, a unei adeverințe sau a oricărui altui înscris se taxează cu 50 lei instanța urmează să pună în vedere reclamantului să facă dovada achitării taxei datorate, sub sancțiunea prevăzută de art. 197 Cod procedură civilă.

Solicită instanței să analizeze și să se pronunțe asupra excepției inadmisibilității cererii de suspendare a H.G. nr. 34/2022 și din perspectiva prevederilor art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ: Având în vedere premisele adoptării actului în discuție, obiectul de reglementare și scopul acestuia, rezultă, fără putință de tăgadă, faptul că Hotărârea Guvernului nr. 34/2022 se circumscrie categoriei de acte administrative prevăzute de art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, fiind un act emis pentru înlăturarea consecințelor epidemiei de COVID-19 și, pe cale de consecință, nu îi este aplicabilă procedura reglementată de art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ. Se mai precizează faptul că nu mai există niciun dubiu referitor la situația epidemiologică determinată de virusul Sars Cov-2 la nivelul tuturor țărilor, inclusiv la nivelul României, Organizația Mondială a Sănătății declarând „Pandemie” la data de 11.03.2020. Certificarea pandemiei, reglementată de art. 6 lit. c) din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic trebuie înțeleasă în contextul post factum al declarării pandemiei la nivel mondial de către Organizația Mondială a Sănătății și care deja produsese efecte juridice la nivel național, prin instituirea stării de urgență, de exemplu prin Decretul Președintelui României nr. 195/2020, care prevedea în preambul „Având în vedere evoluția situației epidemiologice internaționale determinată de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2 la nivelul a peste 150 de țări (...), precum și declararea „Pandemiei” de către Organizația Mondială a Sănătății, la data de 03.2020.

Instanța urmează să țină seama de faptul că textele de lege nu se interpretează formalist, ci ținând cont de logica și unitatea reglementării din Legea nr. 554/2004. În raport de aceasta, deși cererea de suspendare este formulată pe calea ordonanței președințiale, acest lucru nu înlătură incidența dispozițiilor art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ. În acest sens se indică faptul că în cuprinsul Deciziei nr. 392/2021, chiar instanța de contencios constituțional a precizat la considerentul 46 teza finală că „în ceea ce privește acele acte administrative emise pentru înlăturarea consecințelor epidemiilor, suspendarea nu este posibilă (art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004.) Prevederile art. 5 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 stabilesc un fine de neprimire a cererilor de suspendare a executării actelor administrative emise pentru înlăturarea consecințelor epidemiilor, cum este și hotărârea de Guvern contestată. Acest act administrativ poate face obiectul unei acțiuni în anulare, într-un contencios administrativ de plină jurisdicție, fără a se putea solicita însă suspendarea executării lui. Având în vedere natura și scopul actului administrativ în discuție, acesta trebuie să rămână executoriu până la revocarea lui sau, după caz, până la anularea definitivă de către instanța de contencios administrativ, deoarece măsura suspendării executării lui ar putea prejudica fondul raportului juridic dedus judecății, devenind

irreversibilă, în condițiile în care măsurile luate prin intermediul lui sunt esențiale pentru depășirea circumstanțelor care au justificat adoptarea sa. aceasta având - prin esența sa un vădit caracter excepțional și temporar. Pentru identitate de rațiune, dispozițiile art. 5 alin. 3 din Legea nr. 554/2004 vizează și situația în care cererea de suspendare a executării actului este formulată în baza art. 15 din același act normativ, având în vedere faptul că articolul face trimitere expresă la judecarea cererii în condițiile art. 14 și pentru motivele prevăzute în acest articol. Dacă o cerere este inadmisibilă în temeiul art. 14, ea va rămâne inadmisibilă și în temeiul art. 15 raportat la art. 14 din Legea nr. 554/2004, simpla evoluție a situației litigioase prin îndeplinirea condițiilor generale de exercitare a acțiunii în contencios administrativ (a cărei formulare determină aplicabilitatea art. 15) nefiind relevantă din perspectiva criteriului obiectiv ce stă la baza acestui fine de neprimire - natura și scopul actului administrativ, emis pentru aplicarea regimului stării de alertă. În raport de soluțiile care pot fi pronunțate, ar fi contrar interpretării logico-juridice ca legiuitorul să interzică judecarea unei suspendări în temeiul art. 14 (care ar dura numai până la soluționarea pe fond a acțiunii în anulare) și să permită judecarea cererilor formulate în temeiul art. 15 (ale căror efecte s-ar produce până la soluționarea definitivă a acțiunii în anulare). În considerarea celor arătate, vă solicităm să admiteți excepția inadmisibilității acțiunii având ca obiect suspendarea H.G. nr. 34/2022. Se invocă, cu titlu de jurisprudență, sentința civilă nr. 384/09.06.2020 pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul civil nr. 2191/2/2020, sentința civilă nr. 131/11.06.2020 pronunțată de Curtea de Apel, Timișoara în dosarul civil nr. 457/59/2020, sentința civilă nr. 43/17.06.2020 pronunțată de Curtea de Apel Iași în dosarul civil nr. 210/45/2020, sentința civilă nr. 250/16.04.2020 pronunțată de Curtea de Apel București, în dosarul civil nr. 1775/2/2020, sentința civilă nr. 27/25.03.2021 pronunțată de Curtea de Apel Brașov în dosarul civil nr. 160/64/2021. sentința civilă nr. 97/11.12.2020 pronunțată de Curtea de Apel Bacău în dosarul civil nr. 545/32/2020, sentința civilă nr. 120/05.02.2021 pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul civil nr. 7356/2/2020.

Față de art. 7 din Legea nr. 554/2004, invocă excepția inadmisibilității acțiunii formulate de către reclamant, pentru lipsa procedurii prealabile. Raportat la obiectul cererii de chemare în judecată, invocăm prevederile art. 7 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căroră „înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia

Astfel, legiuitorul a înțeles să stabilească, în sarcina persoanei care se consideră vătămată prin emiterea unui act administrativ, obligația de a formula plângere prealabilă anterior investirii instanței cu soluționarea cererii de anulare a actului contestat, îndeplinirea întocmai a acestei obligații fiind una dintre condițiile sine qua non ale admisibilității în principiu a acțiunii. Mai mult decât atât, potrivit prevederilor imperative ale art. 8 alin (1) din Legea contenciosului

administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, care reglementează obiectul acțiunii judiciare în această materie, „persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h), poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale”. Totodată, potrivit articolului 193 din Codul de procedură civilă, sesizarea instanței se poate face numai după îndeplinirea unei proceduri prealabile, dacă legea prevede în mod expres aceasta. Dovada îndeplinirii procedurii prealabile se va anexa la cererea de chemare în judecată.

Așadar, nu numai că persoana vătămată trebuie să efectueze plângerea prealabilă anterior învestirii instanței, ci aceasta trebuie să aștepte și comunicarea răspunsului sau împlinirea termenului de 30 de zile de la data înregistrării plângerii la autoritatea emitentă - prevăzut de art. 2 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare — pentru a avea posibilitatea legală de a deduce judecății cererea vizând anularea actului administrativ.

Per a contrario, „este prematură acțiunea formulată de persoana care se consideră vătămată în situația în care aceasta s-a adresat instanței de contencios administrativ, fără a mai aștepta, pe de o parte, ca autoritatea publică să răspundă procedurii prealabile și, pe de altă parte împlinirea termenului de 30 de zile prevăzut de art. 8 LCA ”

Acest raționament rezultă și din prevederile art. 11 alin. (1) lit. a), c) și d) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, care statuează că cererile prin care se solicită anularea unui act administrativ individual se pot introduce în termen de 6 luni fie de la data comunicării răspunsului la plângerea prealabilă fie de la data expirării termenului de soluționare a plângerii, fie de la data expirării termenului prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h), calculat de la comunicarea actului administrativ emis în soluționarea favorabilă a plângerii prealabile, neexistând nicio altă prevedere derogatorie de la acest regim juridic, care să permită introducerea unei astfel de cerere de chemare în judecată anterior formulării plângerii prealabile.

În același sens dispun și prevederile art. 12 teza a II-a și a III-a din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, care statuează obligația reclamantului de a anexa la acțiune copia actului administrativ pe care îl atacă, precum și orice înscris care face dovada îndeplinirii procedurii prealabile, în cauza de față, reclamantul a introdus cererea de chemare în judecată fără a se adresa în prealabil Guvernului României, demersul acestuia fiind, astfel, inadmisibil, întrucât valabilitatea condițiilor ce țin de exercitarea dreptului de a acționa se apreciază în raport de îndeplinirea procedurii prealabile și nu de existența plângerii prealabile.

Mai mult, „este inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ formulată în temeiul Legii nr. 554/2004, pentru care nu s-a efectuat, anterior sesizării instanței, procedura prealabilă prevăzută de art. 7 alin. (1) din aceeași lege, în sensul de a se solicita autorității emitente revocarea în tot sau în parte a actului administrativ atacat în termen de 30 de zile de la comunicarea acestuia. Nu

se consideră a fi îndeplinită procedura prealabilă în cazul în care, ulterior sesizării instanței cu acțiunea în anulare, petentul a adresat petiții autorității emitente a actului contestat”. De asemenea, urmează să constatați faptul că, astfel cum am exemplificat, în această materie, jurisprudența instanțelor judecătorești, în mod special a instanței supreme (ale cărei soluții juridice au, printre altele, și rolul de a dirigui și îndruma instanțele ierarhic inferioare), este unitară și constantă, fără a lăsa urme de îndoială asupra problematicei abordate. Așadar, urmează să rețineți că reclamantul nu a înțeles să se conformeze dispozițiilor legale imperative, prin aceea că a investit instanța de judecată cu soluționarea prezentei cauze fără a fi îndeplinit procedura prealabilă, fapt pentru care vă rog să constatați că demersul în justiție e profund viciat ab initio și, pe cale de consecință, neavenit sub aspectul admisibilității.

În ceea ce privește obligativitatea formulării plângerii prelabile în cazul actului normativ, aceasta subzistă chiar și după modificările aduse dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ prin Legea nr. 212/25.07.2018, prin introducerea alin. (5) la textul de lege indicat, excepția reglementată prin alineatul nou introdus vizând, în opinia instituției noastre, actele administrative cu caracter individual.

Această opinie se bazează pe faptul că legiuitorul, completând dispozițiile art. 7 cu alin. (5), nu a înlăturat din ordinea juridică obiectivă dispozițiile alin. (1') al acestui articol care relevă tocmai obligativitatea de a fi îndeplinită procedura prealabilă, oricând, atunci când un act normativ este deferit analizei judecătorului specializat de contencios administrativ.

Or, atâta timp cât legiuitorul a omis să corijeze în această privință Legea contenciosului administrativ, respectiv să coreleze ipoteza de sub art. 7 alin. (5) referitoare la actele administrative care au început să producă efecte, cu conținutul art. 7 alin. (1') din același act normativ care stabilește termenul în care se poate efectua plângerea prealabilă în cazul actelor administrative cu caracter normativ, singura concluzie ce se impune, cu evidență, este aceea a obligativității efectuării plângerii prelabile anterior promovării unei acțiuni în anularea actului administrativ cu caracter normativ.

Pe de altă parte, în cauzele referitoare la anularea unui act normativ se justifică efectuarea procedurii prelabile în condițiile în care o hotărâre a Guvernului de acest gen nu își epuizează efectele la momentul intrării în vigoare, sens în care poate fi revocată/abrogată în orice moment al vieții sale juridice.

În mod evident prevederile art. 1 alin. (6) din Legea contenciosului administrativ se referă la actele administrative cu caracter individual, ce nu mai pot fi revocate de către autoritatea emitentă sau autoritatea ierarhic superioară întrucât au produs efecte juridice și au intrat în circuitul civil.

În aceste împrejurări, având în vedere faptul că reclamantul nu face dovada parcurgerii procedurii prelabile, iar excepția lipsei procedurii prelabile este o excepție de fond, absolută, iar prin efectul pe care îl produce este o excepție peremptorie, dirimantă, singura soluție posibilă

în prezenta cauză este aceea a respingerii acțiunii ca inadmisibilă, fapt care face, totodată, inutilă cercetarea în fond a pricinii.

Față de obiectul cererii de chemare în judecată, înțelegem să invocăm și excepția lipsei de interes a reclamantului în solicitarea de suspendare/anulare a HG nr. 34/2022, motivat sub două aspecte: în primul rând, constatăm că deși se solicită anularea/suspendarea hotărârii de guvern contestate, nu sunt aduse argumente care să susțină această solicitare și nici nu se demonstrează care este interesul propriu al reclamantului în susținerea acestui demers. Astfel, criticile privitoare la caracterul nelegal al Hotărârii Guvernului nr. 34/2022 au un caracter general, atât din prisma pretenșelor vătămări cauzate prin emiterea respectivei hotărâri, cât și din perspectiva identificării concrete a măsurilor a căror nelegalitate se susține.

Prin normele cuprinse în art. 1 alin. (1) și (2) și art. 8 alin. (1), Legea nr. 554/2004 oferă subiectelor de drept privat un mecanism de contencios administrativ subiectiv, în cadrul căruia sancțiunea juridică a anulării unui act administrativ nelegal poate fi aplicată numai dacă actul respectiv are efecte vătămătoare asupra dreptului subiectiv sau interesului legitim afirmat de reclamant, fiind realizată astfel distincția dintre contenciosul subiectiv de contenciosul obiectiv.

Ceea ce susține reclamantul se subsumează exclusiv interesului legitim public, astfel că urmează să ne raportăm la prevederile art. 2 alin. (1) lit. r) din Legea nr. 554/2004, potrivit cărora interesul legitim public este interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competenței autorităților publice. Art. 8 alin. (I1) din Legea nr. 554/2004 nuanțează reglementarea de la art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, în sensul că persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat pot invoca vătămarea unui interes legitim public numai în subsidiar, în măsura în care vătămarea interesului legitim public decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau a interesului legitim privat. Textul nu distinge în privința condiției subsidiarității, iar reclamantul nu a relevat niciun interes privat, în obținerea măsurii anulării actului administrativ contestat. În esență, prin normele cuprinse la art. 1 alin. (1) și (2) și art. 8 alin. (1), Legea nr. 554/2004 oferă subiectelor de drept privat un mecanism de contencios administrativ subiectiv, în cadrul căruia sancțiunea juridică a anulării unui act administrativ nelegal poate fi aplicată numai dacă actul respectiv are efecte vătămătoare asupra dreptului subiectiv sau interesului legitim afirmat de reclamant. Cum existența vătămării nu a fost dovedită, apreciem că nu există un interes legitim ce s-ar impune a fi ocrotit prin anularea dispozițiilor legale atacate.

În al doilea rând, având ca reper dispozițiile art. 32 alin. (1) lit. d) Cod procedură civilă, conform cărora „orice cerere poate fi formulată numai dacă autorul acesteia justifică un interes”, doctrina a definit interesul de a promova o acțiune ca fiind folosul practic urmărit de cel care a pus în mișcare acțiunea, respectiv oricare dintre formele procedurale ce intră în conținutul acesteia, iar acesta trebuie să fie „determinat, legitim, personal, născut și actual”, conform dispozițiilor art. 33 din același cod.

Interesul constituie una dintre condițiile de exercitare a solicitării, necesară nu numai în momentul declanșării procedurii judiciare, ci pe tot parcursul derulării cauzei.

Prin cererea de chemare în judecată, reclamantul solicită anularea/suspendarea HG nr. 34/2022. În art. 1 al actului normativ se prevede faptul că, începând cu data de 08 ianuarie 2022, se prelungește cu 30 de zile starea de alertă pe întreg teritoriul țării. În art. 2 al hotărârii, se menționează că măsurile de prevenire și control al infecțiilor cu coronavirusul SARS-CoV-2, condițiile concrete de aplicare și destinarii acestor măsuri, precum și instituțiile și autoritățile publice care pun în aplicare măsurile pe durata stării de alertă, sunt aplicabile pe durata prevăzută la art. 1, deci, pentru o perioadă de 30 de zile, de la 08 ianuarie 2022 până la 07 februarie 2022.

Începând cu data de 07 februarie 2022 a intrat în vigoare Hotărârea Guvernului nr. 171/03.02.2022 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 7 februarie 2022, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, prevederile acesteia fiind, de asemenea, aplicabile pentru o perioadă de 30 de zile. În concluzie, HG nr. 34/2022 nu mai este aplicabilă la data prezentei. Actul și-a epuizat toate efectele avute în vedere de autoritatea emitentă, efecte pe care reclamantul au dorit să le înlăture prin promovarea cererii de anulare/suspendare.

În acest context, pentru a stabili dacă reclamantul justifică, în continuare, un interes în susținerea acțiunii promovate, trebuie să prefigurăm folosul efectiv pe care acesta l-ar obține în ipoteza admiterii prezentei acțiuni. Din această perspectivă, constatăm că nu se face dovada interesului în continuarea demersului de anulare a unui act normativ a cărui efecte au încetat, în totalitate, prin ajungerea la termenul pentru care a fost emis, această împrejurare fundamentând concluzia că interesul și obiectul susținerii acțiunii nu mai subzistă.

Pentru considerentele expuse, apreciem cererea de chemare în judecată, astfel cum a fost modificată, este lipsită de interes, motiv pentru care vă solicităm să o respingeți ca atare.

În acest sens, se invocă următoarele hotărâri ca jurisprudență: Sentința civilă nr. 148/14.12.2021 pronunțată de Curtea de Apel Brașov în dosarul civil nr. 570/64/2021, având ca obiect anularea HG nr. 1183/2021; Sentința civilă nr. 44/07.05.2021 pronunțată de Curtea de Apel Brașov în dosarul civil nr. 89/2/2021; Sentința civilă nr. 62/2021 pronunțată de Curtea de Apel Bacău în dosarul civil nr. 160/32/2021; Deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3973/29.07.2020 (dosar nr. 8143/3/2020), nr. 4188/09.09.2020 (dosar nr. 152/32/2020) și nr. 1/05.01.2021 (dosar nr. 7332/20/2020).

Instanța supremă a reținut, în esență, că, deși la momentul soluționării căii de atac, destinarii actului administrativ erau obligați să se supună măsurilor instituite, ulterior actul legislativ în discuție și-a epuizat toate efectele avute în vedere de autoritatea emitentă, acestea fiind supuse limitei temporale reglementate expres chiar în cuprinsul acestuia.

Similar celor reținute de ÎCCJ, în prezenta speță, în temeiul art. 33 Cod procedură civilă, reclamantii nu mai justifică un interes procesual actual în susținerea acțiunii formulate împotriva HG nr. 34/2022. Față de aceste aspecte, solicităm admiterea excepției lipsei de interes în promovarea prezentului demers judiciar. Pe de altă parte, urmează să aveți în vedere faptul că, raportat la apărările referite, o soluție de respingere atât a excepției lipsei procedurii prealabile cât și a lipsei de interes, astfel cum au fost acestea motivate, înfrânge orice logică juridică.

Altfel spus, dacă în cauză se apreciază că actul administrativ dedus judecății produce în continuare efecte juridice și ulterior datei ieșirii din vigoare, urmează să se observe că, prin raportare la prevederile art. 7 alin. (1A1) din Legea nr. 554/2004, plângerea prealabilă este obligatorie întrucât revocarea/abrogarea/modificarea unui act administrativ cu caracter normativ poate fi făcută oricând.

În context, indicăm și faptul că ipoteza prelungirii efectelor acestei hotărâri de Guvern și ulterior depășirii perioadei sale de valabilitate determină prezumția că, ulterior datei de 07 februarie 2022, în România produc efecte juridice două hotărâri de Guvern distincte, cu prevederi similare sau diferite, ceea ce, în mod evident nu poate fi acceptat.

Pe fondul cauzei, solicită respingerea acțiunii, ca neîntemeiată. În ceea ce privește fondul cererii de suspendare, precizăm că reclamantul nu își motivează solicitarea în niciun fel și nu dovedește îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 14 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ. Astfel, este cunoscut faptul că printre caracteristicile regimului juridic al suspendării actului administrativ, esențial este caracterul de excepție al acestei operațiuni juridice prin intermediul căreia se realizează o întrerupere a producerii de efecte juridice, determinat de trăsătura generală a actelor administrative de a fi executorii din oficiu, ceea ce semnifică faptul că imposibilitatea executării lor trebuie să fie legitimată de situații speciale și în limitele acestora.

Prin acțiunea dedusă judecății, reclamantul nu a adus niciun fel de probe care să răstoarne regula executării din oficiu a actului administrativ dedus judecății. Cele două condiții de admisibilitate, existența unui caz bine justificat și iminența unei astfel cum sunt definite prin art. 2 lit. t) și ș) din aceeași lege, se impun a fi îndeplinite în mod cumulativ și, prin tonul lor restrictiv - imperativ, denotă caracterul de excepție al măsurii suspendării executării actului administrativ, presupunând, așadar, dovedirea efectivă a unor împrejurări conexe regimului administrativ aplicabil actului atacat.

Prin urmare, cazul bine justificat și iminența pagubei sunt analizate în funcție de circumstanțele concrete ale fiecărei cauze, pe baza împrejurărilor de fapt și de drept prezentate de parte; aceasta trebuie să ofere indicii suficiente de răsturnare a prezumției de legalitate de care se bucură actul administrativ și să facă verosimilă iminența producerii unei pagube, dificil de reparat în cazul particular supus evaluării.

Practic, conform dispozițiilor art. 14 și art. 15 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, suspendarea executării unui act

administrativ, fiind o situație de excepție de la principiul executării din oficiu a actelor administrative, se poate dispune numai în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, aceste condiții fiind necesar a fi îndeplinite în mod cumulativ.

La art. 2 alin. (1) lit. a) și b) din același act normativ sunt definite cele două condiții, astfel: paguba iminentă reprezintă prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public; cazuri bine justificate sunt acele împrejurări legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ.

Condiția existenței cazului bine justificat, lăsată de legiuitor la aprecierea judecătorului sub aspectul conținutului său, presupune ca asupra legalității actului administrativ să planeze o puternică îndoială, iar aceasta să fie evidentă, fără a se face însă o analiză pe fond a dispozițiilor actului, respectiv a consecințelor juridice pe care le-a produs.

Pentru a înlătura, chiar și temporar, regula executării imediate și din oficiu a actelor administrative, prin suspendarea acestora, instanța poate aprecia necesitatea unei asemenea măsuri, doar prin raportare la probele administrate în cauză și care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumției de legalitate, fără a se analiza, pe fond conținutul actului administrativ.

În referire la prima condiție necesară pentru suspendarea executării unui act administrativ, instituind cerința cazului bine justificat, legiuitorul a avut în vedere chestiuni de drept, dar și de fapt, care trebuie să existe la data la care se solicită suspendarea.

Hotărârea de Guvern nr. 34/2022 pentru prelungirea stării de alertă a fost emisă în temeiul Legii nr. 55/2020, în concret, în temeiul art. 3, art. 4, art. 6 și art. 71 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, plecând de la contextul generat de dinamica evoluției situației epidemiologice naționale, dar și internaționale, determinată de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, împrejurare care reclamă adoptarea unor noi măsuri care să permită autorităților publice să intervină eficient și cu mijloace adecvate pentru gestionarea crizei în discuție.

Așadar, contrar susținerilor reclamantului, actul în discuție a fost emis în temeiul și executarea Legii nr. 55/2020, adoptată de Parlamentul României, act normativ de nivel superior, cu respectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Suspendarea efectelor actului atacat până la soluționarea definitivă a cauzei este o măsură cu caracter excepțional, care se justifică exclusiv datorită efectelor pe care actul respectiv le produce și care nu pot fi înlăturate altfel, iar nu datorită altor condiții care privesc emiterea actului.

Reclamantul nu aduce critici cu privire la legalitatea actului administrativ, motivele expuse fiind unele cu caracter general, pentru analizarea cărora instanța trebuie să antameze fondul cauzei. Opinăm că nu pot sta la baza unor critici de nelegalitate motivele avute în vedere de reclamant, acestea având un caracter general. Mai mult decât atât, indicăm faptul că, instanța care hotărăște asupra cererii de suspendare nu-și poate întemeia hotărârea pe baza analizării legalității sau temeiniciei actului a cărui suspendare se cere, deoarece în acest mod s-ar antepunona asupra unei eventuale cereri de anulare a acestuia. În ceea ce privește existența cazului bine justificat, la o sumară cercetare a fondului și, în lipsa unor critici concrete, nu se pot reține elemente de vădită nelegalitate a actului administrativ atacat.

Referitor la îndeplinirea celei de-a doua condiții, respectiv prevenirea unei pagube, învederează următoarele: Este cunoscut că, printre caracteristicile regimului juridic al suspendării actului administrativ, esențial este caracterul de excepție ai acestei operațiuni juridice prin intermediul căreia se realizează o întrerupere a producerii de efecte juridice, determinat de trăsătura generală a actelor administrative de a fi executorii din oficiu, ceea ce semnifică faptul că imposibilitatea executării lor trebuie să fie legitimată de situații speciale și în limitele acelor situații. Prin judecarea cererii de suspendare, chiar dacă instanța nu cercetează fondul cauzei, pentru a nu pronunța o soluție arbitrară, este necesar să facă un examen sumar al cauzei pentru a vedea aparența de legalitate a actului a cărui suspendare se cere. în cadrul acestei proceduri, reclamantul este obligat să facă dovada cererii sale, iar instanța trebuie să administreze un minim de probe care să îi permită să facă o apreciere asupra existenței condițiilor de admitere a cererii de suspendare.

Legiferând cu caracter de protecție textul art. 14 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, legiuitorul a avut în vedere să-l apere pe particular împotriva unor pagube care cu greu ar putea fi acoperite, chiar și în condițiile în care actul administrativ ar fi anulat.

Față de motivele invocate în susținerea cererii, solicită să se constate că niciunul dintre acestea nu este de natură a demonstra caracterul iminent al așa-zisei pagube. Legiuitorul a prevăzut măsura suspendării executării actului ca o garanție a asigurării legalității ce intervine în cazuri de excepție, limită, iar, reclamantii nu a făcut dovada unui astfel de caz și nici nu au precizat în concret care este pericolul iminent care nu poate fi înlăturat decât prin suspendarea actului atacat. În consecință, întrucât cele două condiții mai sus enunțate nu sunt îndeplinite, nu se poate dispune suspendarea H.G. nr. 34/2022, sens în care solicităm respingerea acestui petit ca nefondat. În ceea ce privește solicitarea de anulare a H.G. nr. 34/2022, apreciem că este neîntemeiată, în raport de următoarele argumente: în primul rând, precizăm că măsurile au fost adoptate ținând seama și de propunerile din Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 1/2022, iar propunerile regăsite în HCNSU nr. 1/2022 au fost elaborate în urma efectuării unei analize minuțioase a factorilor de risc privind managementul situației de urgență generată de virusul SARS-COV-2 pe teritoriul României la data de 03.01.2022 realizate de specialiști în domeniul sănătății publice și a situațiilor de urgență. Această analiză a factorilor de

risc descrie în detaliu: amploarea situației de urgență, respectiv manifestarea generalizată a tipului de risc la nivel național, prin metode specifice de analiză și calcul, intensitatea situației de urgență, respectiv viteza de evoluție, înregistrată sau prognozată, a fenomenelor distructive și gradul de perturbare a stării de normalitate, insuficiența și/sau inadecvarea capacităților de răspuns, densitatea demografică în zona afectată de tipul de risc, existența și gradul de dezvoltare a infrastructurii adecvate gestionării tipului de risc.

Analiza factorilor de risc din data de 03.01.2022 cuprinde toate elementele de fapt necesare pentru a lua o decizie informată, dar și propunerea de a menține starea de alertă. Astfel, la pct. nr. I. Intensitatea situației de urgență, respectiv viteza de evoluție, înregistrată sau prognozată, a fenomenelor distructive și gradul de perturbare a stării de normalitate s-a concluzionat că „în atare condiții este necesară menținerea și adaptarea măsurilor de restricție și a unui nivel ridicat de alertă, cu posibilitatea de a introduce noi restricții în funcție de evoluția incidenței pentru a atenua creșterea numărului de cazuri confirmate.”.

De asemenea, s-a arătat că „în perioada supusă analizei se observă faptul că răspândirea SARS - CoV-2, după ce a scăzut în intensitate, pe finalul intervalului temporal analizat și-a reluat creșterea, context în care este necesar ca măsurile non-farmaceutice existente pentru prevenirea răspândirii infecțiilor să fie adaptate dar cu menținerea unui nivel ridicat de atenție și răspuns mai ales în circumstanța situației epidemiologice de la nivelul țărilor din vestul Europei, precum și în condițiile răspândirii noii tulpini virale (Omicron) care poate determina o accelerare a trendului ascendent.”

Relevant în aprecierea temeiniciei actului îl reprezintă faptul că, la baza hotărârii contestate au stat analizele unor specialiști, reuniți în Grupul de suport tehnic - științific privind gestionarea bolilor înalt contagioase pe teritoriul României, măsurile fiind propuse având în vedere evoluția răspândirii infecției la nivel național și de riscurile pe care le poate genera, iar instanța nu se poate substitui autorității într-o analiză de oportunitate, fără a depăși limitele controlului jurisdicțional asupra excesului de putere.

Transmisibilitatea crescută a noilor tulpini ale virusului SARS-CoV-2 riscă să ducă înscrierea României pe o curbă ascendentă similară altor state europene, iar pentru evitarea unui astfel de scenariu este necesară impunerea unor serii de măsuri integrate la nivel național.

În condițiile în care situația care a generat dispunerea stării de alertă se menține, în mod evident, măsura de prelungire a acesteia apare ca fiind justificată. Prin HG nr. 34/2022 s-a dispus prelungirea stării de alertă pe teritoriul României, pe o perioadă de 30 de zile, cu începere din data de 08.01.2022, fiind stabilite, totodată, măsurile de prevenire și control ale infecțiilor cu coronavirusul SARS-CoV-2, condițiile concrete de aplicare și destinatarii acestor măsuri, precum și instituțiile și autoritățile publice care pun în aplicare sau urmăresc respectarea aplicării măsurilor. După cum rezultă din preambulul hotărârii, aceasta s-a întemeiat, în ceea ce privește oportunitatea, pe HCNSU nr. 1/2022 prin care Comitetul Național pentru Situații de Urgență a

propus prelungirea stării de alertă și luarea măsurilor aferente și pe Analiza factorilor de risc privind managementul situației de urgență generată de virusul SARS-CoV-2, pe teritoriul României la data de 03.01.2022, întocmită de Centrul Național de Coordonare și Conducere a Intervenției.

În continuare, se observă că reclamantul nu arată care măsuri concrete dispuse de Guvern prin actul atacat depășesc limitele prevăzute în Legea nr. 55/2020, în sensul că nu se încadrează în cuprinsul celor expres indicate în lege.

În acest context, învedereăm instanței că măsurile au fost instituite de autorități în limitele permise de Constituția României, în măsura art. 53 din Constituție care prevede că Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav. (2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății. ”

Conform normei juridice referite, 3 (trei) condiții cumulative trebuie respectate pentru ca, anumite drepturi ale persoanelor, să poată fi restrânse, în condiții legalmente corecte, în contextul stării de alertă: Ingerința trebuie să fie prevăzută de lege.

Potrivit C.E.D.O., prin lege se înțelege orice act normativ care este accesibil și previzibil. În situația de față, restrângerea exercițiului drepturilor și libertăților în stare de alertă nu este dispusă de Guvernul României, prin H.G. nr. 1242/2021, ci este prevăzută într-o lege, anume Legea nr. 55/2020.

Legea nr.55/2020 are ca obiect instituirea, pe durata stării de alertă declarate în condițiile legii, în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, a unor măsuri temporare și, după caz, graduale, în scopul protejării drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății, inclusiv prin restrângerea exercițiului altor drepturi și libertăți fundamentale.

Art.1 alin. (2) din lege arată că măsurile restrictive de drepturi prevăzute în această lege, precum și, după caz, cele de renunțare sau de relaxare a acestora se dispun cu respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile.

În context, art. 5 din Legea nr. 55/2020 reglementează trei categorii de măsuri: 1. măsurile pentru creșterea capacității de răspuns (...) 2. măsurile pentru asigurarea rezilienței comunităților (...) d) măsuri de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor, inclusiv instituirea carantinei sau a izolării la domiciliu) și 3. măsurile pentru diminuarea impactului tipului de risc (a) restrângerea sau interzicerea organizării și desfășurării unor mitinguri, demonstrații, procesiuni, concerte sau a altor tipuri de întruniri, în spații deschise,

precum și a unor întruniri de natura activităților culturale, științifice, artistice, religioase, sportive sau de divertisment, în spații închise; b) restrângerea sau interzicerea circulației persoanelor și vehiculelor în locurile și, după caz, în intervalele orare stabilite; c) interzicerea ieșirii din zonele stabilite și, după caz, în intervalele orare stabilite sau instituirea carantinei asupra unor clădiri, localități sau zone geografice; d) restrângerea sau interzicerea efectuării de către operatori a transporturilor rutiere, feroviare, maritime, fluviale, aeriene sau cu metroul pe rutele și, după caz, în intervalele orare stabilite; e) închiderea temporară a unor puncte de trecere a frontierei de stat; f) limitarea sau suspendarea pe durată determinată a activității unor instituții sau operatori economici; g) participarea cetățenilor și a operatorilor economici la unele activități în folosul comunităților locale).

Prin urmare, legea se referă la categorii de măsuri și, în cadrul fiecăreia, la ipotezele pe care le are în vedere, măsurile dispuse prin actul administrativ normativ atacat fiind la rândul lor împărțite în cele trei categorii avute în vedere de art.5 din Legea nr. 55/2020.

Art. 5 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 55/2020 enumeră printre măsurile pentru asigurarea rezilienței comunităților și măsuri de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor, inclusiv instituirea carantinei sau a izolării la domiciliu. În același timp, art. 5 alin. (3) lit. a) din același act normativ cuprinde printre măsurile pentru diminuarea impactului tipului de risc restrângerea sau interzicerea organizării și desfășurării unor mitinguri, demonstrații, procesiuni, concerte sau a altor tipuri de întruniri, în spații deschise, precum și a unor întruniri de natura activităților culturale, științifice, artistice, religioase, sportive sau de divertisment, în spații închise.

Art. 5 alin. (3) lit. f) din lege prevede posibilitatea de limitare sau suspendare pe durată determinată a activității unor instituții sau operatori economici. De asemenea, conform art. 6 lit. c) din Legea nr. 55/2020, hotărârile prin care se declară ori se prelungește starea de alertă, precum și cele prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă cuprind și măsuri pentru creșterea capacității de răspuns, asigurarea rezilienței comunităților și diminuarea impactului tipului de risc necesar a fi aplicate, condițiile concrete de aplicare și destinatarii acestor măsuri.

Rezultă că, actul normativ cu forță juridică superioară, în temeiul căruia este emisă hotărârea de Guvern, prevede posibilitatea autorității administrative executive să reglementeze concret măsurile pentru asigurarea rezilienței comunităților și pentru diminuarea impactului tipului de risc, respectiv condițiile concrete de aplicare a acestora și destinatarii acestor măsuri, în vederea atingerii scopului pentru care respectivele măsuri sunt recunoscute.

În primul rând, față de argumentele de mai sus, nu se poate considera că restrângere exercițiului drepturilor și libertăților a fost realizată prin actul Guvernului, temeiul acestor restrângeri fiind reprezentat de dispozițiile Legii nr. 55/2020. În al doilea rând, măsurile au fost justificate de necesitatea protejării sănătății publice, prevăzut în art. 53 din Constituție, ceea ce relevă faptul că

ingerința urmărește un scop legitim. În al treilea rând, raportat la justificarea și motivarea adoptării măsurilor așa cum rezultă din Analiza factorilor de risc, atașată întâmpinării, ingerința apare ca necesară întrucât autoritățile pârâte urmăresc asigurarea interesului public, respectiv a sănătății publice, prin luarea unor măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice, în temeiul art. 34 alin. (2) din Constituție.

Astfel cum s-a reținut în jurisprudența constituțională, restrângerea unor drepturi constituționale este admisă, ea răspunzând nevoii de a asigura securitatea juridică a drepturilor și libertăților celorlalți, atât din perspectiva intereselor individuale, cât și a celor naționale sau de grup și a binelui public, fiind și o modalitate de salvagardare a unor drepturi în situațiile în care exercițiul lor are un caracter antisocial.

Conform art. 3 - Accesul echitabil la îngrijirile de sănătate din Convenția europeană pentru protecția drepturilor omului și a demnității ființei umane față de aplicațiile biologiei și medicinei, Convenția privind drepturile omului și biomedicina, „părțile iau, ținând seama de nevoile de sănătate și de resursele disponibile, măsurile adecvate în scopul de a asigura, în sfera jurisdicției lor, accesul echitabil la îngrijiri de sănătate de calitate adecvată”.

Se poate aprecia că măsurile stabilite de autorități în contextul combaterii pandemiei de coronavirus au fost subsumate obligației statului de ocrotire a sănătății publice, fiind adoptate și implementate avându-se în vedere necesitatea asigurării unui just și proporțional echilibru între drepturile și libertățile fundamentale, în ansamblul lor. Ingerința trebuie să urmărească un scop legitim. În acest caz măsurile care ne limitează drepturile și libertățile fundamentale trebuie să aibă drept scopuri protejarea sănătății și siguranța publică. Convenția europeană enumeră scopurile care pot da caracter legitim restrângerii unui drept relativ: securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății și a moralei, protejarea drepturilor și libertăților altora, împiedicarea divulgării de informații confidențiale sau garantarea autorității și imparțialității puterii.

Din nou, și această condiție este îndeplinită, măsurile fiind dispuse în vederea prevenirii și împiedicării răspândirii la nivel național a virusului SARS-CoV2. Ingerința trebuie să fie necesară și proporțională într-o societate democratică. Curtea europeană a apreciat că ingerința trebuie să răspundă unei nevoi sociale imperioase. Autoritățile statului sunt cele care vor aprecia necesitatea ingerinței, pentru că ele dispun de o marjă de apreciere, mai mult sau mai puțin vastă în funcție de dreptul în cauză. Jurisprudența Curții europene cere ca ingerința să fie proporțională cu scopul legitim urmărit. Aprecierea, în concret, a proporționalității pe care o face Curtea europeană ține cont de existența nevoii sociale imperioase, or, în speță, toate măsurile sunt dispuse în scopul îndeplinirii obligației ce-i incumbă Statului Român, potrivit art. 34 alin. (2) din Constituția României, respectiv asigurarea igienei și a sănătății publice.

Toate măsurile au fost luate în limitele legale, având la bază principiul priorității interesului public, astfel că nu se poate discuta despre un exces de putere în impunerea restricțiilor, acestea

fiind absolut necesare dată fiind situația de fapt. Instanța urmează să constate că interesul public legitim, în speță asigurarea sănătății publice, determină dispunerea unor măsuri restrictive, instituite în vederea protejării cetățenilor. Așadar, legea fundamentală impune Statului să dispună măsurile necesare pentru a garanta asigurarea igienei și a sănătății publice (art. 34 alin. (2)). În acest context, arătăm că România este parte semnată a Regulamentului Sanitar Internațional (2005) adoptat de Adunarea Generală a Organizației Mondiale a Sănătății (OMS), iar prin Hotărârea 758/2009 pentru punerea în aplicare a Regulamentului Sanitar Internațional 2005 se arată că: art. 3 alin. (1) lit. d) situația alertelor internaționale, evaluează informațiile primite de la OMS referitoare la evenimente care amenință sănătatea publică și care evoluează pe teritoriul altui stat, utilizează instrumentul de decizie prevăzut în anexa nr. 2 la RSI 2005 în vederea evaluării riscului de sănătate publică pentru România și recomandă implementarea măsurilor de sănătate publică de răspuns atunci când este cazul.

Relativ la art. 34 din Constituția României, arătăm că dreptul la ocrotirea sănătății persoanei presupune, din partea statului, două obligații principale și anume: de abținere, respectiv de a nu aduce atingere sănătății persoanei prin recurgerea la acțiuni violente/nonviolente, și de asigurare a cadrului necesar protejării dreptului, ambele subsumate interesului public legitim.

În nota de fundamentare a HG nr. 34/2022 se regăsesc studiile avute în vedere, analiza efectuată de specialiști, precum și măsurile luate în alte state și impactul pe care acestea le-au avut asupra stopării răspândirii virusului.

Statele Membre ale Uniunii Europene au introdus treptat măsuri de restricție, inclusiv a celor de circulație. S-a mai precizat în cuprinsul documentului de fundamentare faptul că un răspuns eficient și concentrat la riscul de sănătate publică cauzat de pandemia de SARS-CoV-2 trebuie să vizeze în mod direct pe trei aspecte: mobilitatea, interacțiunea și mijloacele de protecție individuală.

În lipsa unor mijloace eficiente de tratare sau prevenire a bolii pentru a asigura continuitatea majorității activităților și desfășurarea lor în relativă siguranță, membrii comunităților trebuie să își ajusteze individual nivelul de mobilitate, interacțiune, cât și de aderență la măsurile de protecție individuală.

Referitor la criticile de nelegalitate vizând condiționarea participării la orice eveniment de prezentarea dovezii de vaccinare, test PCR, test antigen sau confirmarea trecerii prin boală, arătăm următoarele:

Conform dispozițiilor art. 1 alin. (12) din O.u.G. nr. 68/2021, „Certificatele eliberate conform alin. (5) sunt valabile după cum urmează: a) certificatele de testare, 48 de ore pentru testul antigen rapid și 72 de ore pentru testul de amplificare a acidului nucleic; b) certificatele de vindecare, 180 de zile de la data primului rezultat pozitiv la testul pentru SARS-Co V-2, înregistrat în platforma informatică, Corona-forms c) certificatele de vaccinare, până la data de 30 iunie 2022.

În ceea ce privește eficiența măsurilor contestate - condiționarea participării la diverse activități de prezentarea dovezii de vaccinare, a trecerii prin boală, respectiv de prezentare a unui test PCR/antigen, apreciem ca fiind relevante aspectele reținute de Curtea de Apel Cluj, prin sentința civilă nr. 313/26.11.2021, potrivit căreia: „existența unei fundamentări științifice reiese din cuprinsul Regulamentului (UE) 2021/953 al Parlamentului European și al Consiliului din 14.06.2021 privind cadrul pentru eliberarea, verificarea și acceptarea certificatelor interoperabile de vaccinare de COVID-19 (certificatul digital al UE privind COVID) pentru a facilita libera circulație pe durata pandemiei de COVID-19, preluate în dreptul intern prin implementarea „Sistemul informatic integrat de eliberare și verificare a certificatelor digitale ale UE privind COVID-19” și stabilirea cadrului național prin care sunt utilizate certificatele digitale ale Uniunii Europene privind COVID-19 pe teritoriul României pentru atestarea vaccinării, testării sau vindecării titularilor. în conformitate cu dispozițiile pct. (11) și (12) din Regulament, statele membre trebuie să instituie un cadru comun pentru eliberarea, verificarea și acceptarea unor certificate interoperabile de vaccinare, testare și vindecare de COVID-19 (certificatul digital al UE privind COVID) nediscriminatorii, pentru a facilita exercitarea dreptului de liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre, ca și condiție prealabilă esențială pentru redresarea economică. Potrivit Regulamentului (UE) 2021/953, s-a considerat, pe baza dovezilor științifice existente, că persoanele vaccinate sau care au avut un rezultat negativ recent la un test pentru depistarea COVID-19 și persoanele care s-au vindecat de COVID-19 în ultimele șase luni prezintă un risc redus de infectare a altor persoane cu SARS-CoV-2, iar libera circulație a persoanelor care nu reprezintă un risc semnificativ pentru sănătatea publică nu ar trebui să fie restricționată, întrucât astfel de restricții nu ar fi necesare pentru realizarea obiectivului de protecție a sănătății publice. Regulamentele Uniunii Europene sunt acte juridice care se aplică automat și uniform în toate statele membre, de îndată și sunt obligatorii, în toate elementele lor, pentru toate țările U.E. ”

Cu privire la pretinsa discriminare instituită prin măsurile dispuse, precizăm că alături de dovada vaccinării împotriva virusului SARS-CoV-2 și trecerea a 10 zile de la finalizarea schemei complete de vaccinare, sunt prevăzute și alte măsuri alternative - dovada unui rezultat negativ al unui test RT-PCR nu mai vechi de 72 de ore; dovada unui rezultat negativ certificat al unui test antigen rapid nu mai vechi de 24 de ore; dovada că persoana se află în perioada cuprinsă între a 15-a zi și a 180-a zi ulterioară confirmării infectării cu SARS-CoV-2.

Accesul la evenimente sociale este permis și persoanelor nevaccinate, cu asigurarea unei condiții minimale privind reducerea riscului de infectare, reprezentat prin măsura alternativă a testării.

În contextul celor prezentate, rezultă că nu suntem în prezența unei discriminări întrucât situațiile comparate nu sunt similare.

Măsurile contestate se circumscriu sferei drepturilor care pot fi restrânse de autoritățile competente și reprezintă o restrângere, justificată obiectiv, a exercițiului libertății de circulație și a libertății întrunirilor. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că statele au rolul de

organizator neutru și imparțial, veghind totodată la amenajarea tuturor intereselor aflate în joc (a se vedea, mutatis mutandis, cauzele Aktasc. Franței, Bayrak c. Franței, Gamaleddyn c. Franței, Ghazal c. Franței, Singh c. Franței, decizii din 30 iunie 2009). ”

Pe de o parte, nu există discriminare când instituirea unor criterii “este justificată obiectiv de un scop legitim”. Ținerea sub control a numărului de cazuri și sprijinirea unor măsuri care să conducă la reducerea cifrei de infectări constituie “un scop legitim”.

Pe de altă parte, scopul activității de vaccinare a populației este asigurarea dreptului la sănătate individuală și colectivă, prin eliminarea sau reducerea morbidității, invalidității și a mortalității prin boli transmisibile. Activitatea de vaccinare este o componentă principală, prioritară a sistemului de sănătate publică prin care se urmărește asigurarea sănătății indivizilor în cadrul unor comunități sănătoase.

Pe 30 ianuarie 2020, OMS a declarat infecția cu COVID-19 o urgență de sănătate publică de interes internațional, iar pe 11 martie 2020, datorită extinderii acesteia la nivel global a fost declarată starea de pandemie. Intervențiile non farmaceutice aplicate au avut efectul de atenuare a răspândirii virusului și a efectelor pandemiei și au încetinit ritmul de transmitere a infecției cu SARS COV 2.

Pentru protejarea sistemelor de sănătate, reducerea morbidității și a mortalității, precum și relansarea economiilor la nivel global a fost nevoie de dezvoltarea, producția și distribuirea rapidă a vaccinurilor împotriva COVID-19 și începerea vaccinării populației. Este unanim acceptat pe scară largă că vaccinarea populației împotriva COVID-19 este modalitatea principală de a controla aceasta pandemie, de a putea relansa economia și de a reveni la viața normală.

Aceleași principii - reducerea morbidității și mortalității ca urmare a infectării cu virusul SARS COV 2 și, prin aceasta, menținerea capacității de asistență medicală din partea sistemului public de sănătate și limitarea efectelor negative pe care pandemia de COVID-19 le-a produs asupra societății, economiei și vieții oamenilor - stau la baza strategiei de vaccinare din România, aprobată prin H.G. nr. 1.031 din 27 noiembrie 2020 privind aprobarea Strategiei de vaccinare împotriva COVID-19 în România.

În conformitate cu strategia de vaccinare aprobată de Comitetului național de coordonare a activităților privind vaccinarea împotriva SARS-CoV-2, vaccinarea este voluntară/neobligatorie, gratuită și se face cu vaccinuri autorizate de Agenția Europeană a Medicamentului și reprezintă un instrument important pentru prevenirea răspândirii pandemiei, scăderea supraîncărcării unităților sanitare, permițând de asemenea redeschiderea unităților sanitare pentru pacienți non-covid.

Chiar dacă vaccinarea nu este obligatorie, constituțional, Statul român are obligația să ia măsuri pentru asigurarea sănătății publice, Legea fundamentală reglementând, la art. 34 alin. (2) dreptul la ocrotirea sănătății.

Discriminarea se bazează pe noțiunea de „excludere de la un drept”, iar remediu specific, în cazul constatării discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului.

În sensul O.G. nr. 137/2000, la art. 2 alin. (1) se prevede că discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

La art. 2 alin. (3) din același act normativ: Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare.

Cu toate că reclamantul susține existența unei discriminări prin adoptarea măsurilor analizate, acesta nu arată care este criteriul identificat, dintre cele prevăzute la art. 2 din O.G. nr. 137/2000. Atât timp cât legiuitorul a indicat în cuprinsul actului normativ referit criteriul de discriminare boală cronică necontagioasă, per a contrario. în speța noastră, Covid-19 fiind o boală contagioasă, care se transmite pe cale respiratorie, este evident că restrângerea activităților persoanelor care nu au luat un minim de precauție pentru prevenirea răspândirii virusului nu poate fi apreciată ca discriminatorie.

În același sens este și jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care a statuat, în aplicarea prevederilor art. 14 din Convenția privind apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea discriminării, că reprezintă o încălcare a acestor prevederi orice diferență de tratament săvârșită de stat între indivizi aflați în situații analoage, fără o justificare obiectivă și rezonabilă.

În legătură cu principiul egalității regăsit la art. 16 alin. (1) din Constituția României, Curtea Constituțională a reținut că „principiul egalității cetățenilor în drepturi presupune egalitatea de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile, după cum impune și aplicarea unui tratament juridic diferit, pentru situații care se deosebesc în mod obiectiv și rezonabil” .

Așadar, nu se poate vorbi despre încălcarea principiului egalității și, implicit, existența unei discriminări, decât atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă.

Art. 14 din CEDO oferă protecție împotriva oricăror discriminări, dar orice diferență de tratament nu semnifică, în mod automat, încălcarea sa. Pentru ca o asemenea încălcare să se

producă, trebuie stabilit că persoanele aflate în situații analoage sau comparabile beneficiază de un tratament preferențial și că distincția nu își găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă.

În cauza Carson și alții c. Regatului Unit, Hotărârea din 4 noiembrie 2008, respectiv cauza McMichael c. Regatului Unit, Hotărârea din 24 februarie 1995, Curtea a reținut că statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice diferențele de tratament juridic aplicabile, întinderea acestei marje depinzând de circumstanțele concrete ale fiecărei cauze, de domeniul și de contextul în discuție.

Cât timp la nivel mondial s-a apreciat că cea mai eficientă modalitate de stopare a transmiterii virusului o reprezintă vaccinarea, fiind aprobate în regim de urgență o serie de vaccinuri și puse la dispoziția populației în mod gratuit, persoanele care aleg să participe la campaniile derulate de autorități se află într-o situație diferită de cei care optează în sens contrar.

Astfel, sunt de reținut toate măsurile luate și restricțiile impuse de autorități începând cu luna martie 2020 pentru încetinirea răspândirii virusului Sars-Cov2, și, cel mai important, modul de reacție a populației și de conformare la restricțiile impuse. În mod evident, măsurile de relaxare trebuie să fie dispuse treptat, nefiind de conceput ca, în momentul în care s-a redus numărul de infectări și de cazuri grave să fie reluate toate activitățile sociale, fără diferențieri în funcție de situațiile/etapele în care se află populația (imunizată/neimunizată).

Cu toate că specialiștii recomandă ca, și ulterior vaccinării să fie respectate măsurile personale de protecție (mască de protecție, spălat pe mâini frecvent, aerisire încăperi), este mai puțin probabil ca o persoană vaccinată să transmită boala la alte persoane. Un număr mai mare de persoane vaccinate duce la o imunizare colectivă, și subsecvent, la o încetinire/stopare a transmiterii virusului - „nimeni nu este în siguranță cât timp nu suntem toți în siguranță” (www.who.int - site-ul Organizației Mondiale a Sănătății).

Activitatea de vaccinare este o componentă principală, prioritară a sistemului de sănătate publică prin care se urmărește asigurarea sănătății indivizilor în cadrul unor comunități sănătoase.

Se mai învederează faptul că în jurisprudența recentă a Curții Europene a Drepturilor Omului s-a reținut că „analizate în contextul sistemului național, măsurile contestate (obligația de vaccinare a copiilor pentru a fi admiși la grădiniță) de reclamanti se aflau într-o relație rezonabilă de proporționalitate cu scopurile legitime urmărite de statul reclamat, care nu și-a depășit marja de apreciere prin impunerea obligației de vaccinare. Prin urmare, aceste măsuri puteau fi considerate ca fiind „necesare într-o societate democratică” Hotărârea CEDO din 08.04.2021 în cauza Vavricksa și alții v. Republica Cehă [MC].

În plus, rezultatele studiilor arată și faptul că vaccinarea determină reducerea de aproape 2 ori a riscului de transmitere (<https://vaccinare-covid.gov.ro/reducerea-transmiterii/>), fapt care duce la

întreruperea procesului epidemiologie și permite revenirea la o viață economică și socială activă, cu foarte puține sau chiar fără limitări.

Prin măsurile adoptate, s-au pus în aplicare dispozițiile Regulamentului (UE) 2021/953 al Parlamentului European și al Consiliului din 14.06.2021 privind cadrul pentru eliberarea, verificarea și acceptarea certificatelor interoperabile de vaccinare de COVID-19 (certificatul digital al UE privind COVID) pentru a facilita libera circulație pe durata pandemiei de COVID-19, preluate în dreptul intern prin implementarea „Sistemul informatic integrat de eliberare și verificare a certificatelor digitale ale UE privind COVID-19” (SII- CDC) și stabilirea cadrului național prin care sunt utilizate certificatele digitale ale Uniunii Europene privind COVID-19 pe teritoriul României pentru atestarea vaccinării, testării sau vindecării titularilor.

Precizăm că regulamentele Uniunii Europene sunt acte juridice care se aplică automat și uniform în toate statele membre, de îndată ce intră în vigoare, fără a fi nevoie să fie transpuse în legislația națională și sunt obligatorii, în toate elementele lor, pentru toate țările UE.

În conformitate cu dispozițiile punctului (11) și (12) din Regulamentul (UE) 2021/953, statele membre trebuie să instituie un cadru comun pentru eliberarea, verificarea și acceptarea unor certificate interoperabile de vaccinare, testare și vindecare de COVID-19 (certificatul digital al UE privind COVID) nediscriminatorii, pentru a facilita exercitarea dreptului de liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre, ca și condiție prealabilă esențială pentru redresarea economică.

Astfel, România a reglementat modul de eliberare, verificare și acceptare a certificatelor digitale ale Uniunii Europene privind COVID, care atestă vaccinarea, testarea sau vindecarea titularilor certificatelor, prin adoptarea O.U.G. nr. 68/2021, în cuprinsul căreia a fost stabilită valabilitatea certificatelor după cum urmează: a) certificatele de testare, 48 de ore pentru testul antigen rapid și 72 de ore pentru testul de amplificare a acidului nucleic; b) certificatele de vindecare, 180 de zile de la data primului rezultat pozitiv la testul pentru SARS-CoV-2. înregistrat în platforma informatică „Corona-forms; c) certificatele de vaccinare, până la data de 30 iunie 2022.” și modalitatea de eliberare a certificatelor prin portalul , în format electronic, pe baza datelor necesare din actul de identitate sau, după caz, din pașaport sau din documentul eliberat în condițiile legii pentru străini, în condiții de egalitate, nediscriminatorii pentru cetățenii Uniunii Europene și cetățenii străini din țările terțe.

Potrivit Regulamentului (UE) 2021/953, s-a considerat, pe baza dovezilor științifice existente, că persoanele vaccinate sau care au avut un rezultat negativ recent la un test pentru depistarea COVID-19 și persoanele care s-au vindecat de COVID-19 în ultimele șase luni prezintă un risc redus de infectare a altor persoane cu SARS-CoV-2 astfel încât libera circulație a persoanelor care nu reprezintă un risc semnificativ pentru sănătatea publică nu ar trebui să fie restricționată, întrucât astfel de restricții nu ar fi necesare pentru realizarea obiectivului de protecție a sănătății publice.

Este rațiunea pentru care măsurile adoptate prin H.G. nr. nr. 1090 din 6 octombrie 2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 10 octombrie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de permit persoanelor vaccinate/trecute prin boală sau care prezintă rezultatul negativ al unui test RT-PCR pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 nu mai vechi de 72 de ore sau rezultatul negativ certificat al unui test antigen rapid pentru infecția cu virusul SARS-CoV-2 nu mai vechi de 48 de ore accesul în spațiile publice reglementate în cuprinsul hotărârii de guvern.

Măsurile adoptate respectă principiile prevăzute în Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 întrucât sunt cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia și sunt necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor.

Totodată, măsurile permit accesul persoanelor fizice în spațiile publice, la diferite activități, pe baza prezentării alternative, la alegere, a unor garanții privind reducerea răspândirii virusului SARS-CoV-2 în cele trei situații posibile: dovada vacanței pentru persoanele vaccinate sau dovada trecerii prin boală/rezultatului negativ al testelor pentru persoanele nevaccinate și în condiții de egalitate de tratament.

Astfel, inclusiv Parlamentul European și Consiliul Uniunii, prin adoptarea Regulamentului (UE) 2021/953 din 14 iunie 2021 privind cadrul pentru eliberarea, verificarea și acceptarea certificatelor interoperabile de vaccinare, testare și vindecare de COVID-19 (certificatul digital al UE privind COVID), au prevăzut măsuri pentru a facilita titularilor acestora exercitarea dreptului de liberă circulație pe durata pandemiei de COVID-19, creându-se totodată posibilitatea eliminării treptate în mod coordonat a restricțiilor privind libera circulație instituite de statele membre, impuse în conformitate cu dreptul Uniunii, pentru a limita răspândirea SARS-CoV-2, nefiind astfel considerată o măsură discriminatorie obligativitatea prezentării unui asemenea document.

Reclamantul ignoră consecințele unei situații pandemice dată de apariția în circulație a unui virus nou cu transmitere respiratorie, adaptat pentru afectarea umană, din următoarele considerente:

1. Acest tip de risc este caracterizat de o probabilitate redusă de apariție, dar cu un impact major asupra sănătății populaționale.
2. Odată apărut, acest tip de risc este caracterizat de o durată mare de manifestare, până la infectarea întregii populații sau până la oprirea completă a transmiterii acestuia în rândul populației.
3. În lipsa unor măsuri de limitare, acest tip de risc are potențial de infectare concomitentă a unei mari părți a populației, fapt care, pe lângă afectarea directă a sistemului sanitar, implică și afectarea relațiilor sociale a sectorului economic, precum și a altor sectoare esențiale.
4. Transmiterea respiratorie este condiționată și favorizată de nivelul de mobilitate a populației și de nivelul de interacțiune a acesteia.
5. În cazul de față, populația umană este afectată la nivel global de virusul SARS COV-2. Acesta este un coronavirus care în

trecut nu a afectat populația. Acest lucru înseamnă că pentru acest virus, populația nu prezintă imunitate naturală fiind astfel, fără excepție, susceptibilă la infectarea cu acesta dacă sunt îndeplinite condițiile de expunere (mobilitate, interacțiune, lipsa măsurilor de protecție). 6. nu există, încă, un tratament specific și eficient dezvoltat pentru această infecție. 7. În lipsa unui tratament, nu există un mod unic de împiedicare a infectării populației. Răspunsul de sănătate publică adoptat la nivel internațional de către statele care au avut ca țintă protejarea sănătății publice, a fost cumularea și aplicarea în straturi a mai multor măsuri de împiedicare a infectării: prin responsabilizarea individuală a membrilor comunităților (distanțare, muncă la domiciliu, portul măștii de protecție, igiena mâinilor, evitarea locurilor aglomerate) și prin măsuri de responsabilizare comună (asigurarea testării, măsuri de izolare/carantină, suport financiar, asigurare a vaccinurilor). Situația epidemică actuală la nivel mondial și național nu este schimbată. Nici OMS, nici autoritățile de sănătate publică și guvernamentale la nivel european nu au declarat că pandemia este încheiată, din contră, acestea avertizând că situația trebuie ținută sub control în continuare prin măsuri non farmaceutice și prin imunizare, respectiv prin vaccinare.

Pentru a modera afectarea sectoarelor sociale și economice, în condițiile în care a asigurat atât necesarul de vaccin, cât și locuri de administrare gratuită a acestuia pentru populație, autoritățile au prevăzut ca desfășurarea unor activități cu risc epidemiologic ridicat (care implică, prin specificul lor, adunarea împreună într-un spațiu limitat a unui număr semnificativ de persoane) să aibă loc în condițiile participării persoanelor imunizate prin vaccinare sau care prezintă dovada unui test negativ sau a trecerii prin boală în ultimele 180 de zile. Acest lucru este necesar pentru a limita apariția infectării unui număr mare de persoane în același timp.

Totodată, instanța trebuie să țină seama de faptul că accesul la evenimente sociale este permis și celorlalte persoane nevaccinate, cu asigurarea unei condiții minimale privind reducerea riscului de infectare, reprezentat prin măsura alternativă a testării, astfel încât nu suntem în prezența unei discriminări între categorii diferite de persoane și situații reglementate prin actele normative contestate.

Relativ la nemulțumirea reclamantului cu privire la obligativitatea purtării măștii de protecție, se învederează faptul că potrivit art. 1 din Anexa 2 la HG nr. 34/2022: în condițiile art. 5 alin. (2) lit. d) și ale art. 13 lit. a) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, în toate spațiile publice închise și deschise, se poate institui obligativitatea purtării măștii de protecție de tip medical sau FFP2, astfel încât să acopere nasul și gura, în condițiile stabilite prin ordinul comun al ministrului sănătății și al ministrului afacerilor interne, emis în temeiul art. 13 și al art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare.

În temeiul acestor prevederi, a fost emis Ordinul comun m.s. și m.a.i nr. 30/07.01.2022/1/07.01.2022 privind instituirea obligativității purtării măștii de protecție, a triajului epidemiologic și dezinfectarea obligatorie a mâinilor pentru prevenirea contaminării cu

virusul SARS-CoV-2 pe durata stării de alertă, măsurile dispuse având ca fundament și propunerile adoptate în Comitetul Național pentru Situații de Urgență și care s-au materializat în Hotărârea nr. 01/03.01.2022 privind propunerea prelungirii stării de alertă și pentru stabilirea unor măsuri suplimentare în scopul gestionării riscului de sănătatea publică cauzat de numărul mare de infectări cu virusul SARS-CoV-2.

Indicăm faptul că obiectul prezentei cauze nu vizează și acest act administrativ cu caracter normativ de rang inferior, nefiind aduse critici cu privire la măsurile instituite prin intermediul acestui act.

Totodată, în analiza factorilor de risc întocmită de specialiști s-a arătat: Continuarea și intensificarea acțiunilor de informare a populației (continuarea campaniei audio-vizuale) cu privire la riscul ridicat al infectării și la importanța vaccinării și a continuării respectării stricte a tuturor măsurilor necesare pentru reducerea transmiterii virusului, cum ar fi: igiena individuală, utilizarea măștilor de protecție și distanțarea fizică.

Față de toate aceste considerente, solicităm instanței să respingă cererea de chemare în judecată, fie pe cale de excepție, ca inadmisibilă, fie pe fond, ca neîntemeiată.

Analizand actele si lucrarile cauzei prin prisma criticilor formulate, argumentelor invocate si a prevederilor legale incidente, instanța retine urmatoarele:

În ce privește starea de fapt, se constată că paratul Guvernul României a emis, la propunerea CNSU însoțită de către MAI, HG 34/2022 și HG 171/2022.

Ambele acte administrative contestate au fost adoptate ținând seama de propunerile adoptate prin Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 1/2022 și respectiv ținând seama de propunerile adoptate prin Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 7/2022 și având în vedere " Analiza factorilor de risc privind managementul situației de urgență generate de virusul SARS-CoV-2 pe teritoriul României la data de 3.01.2022" și respectiv " Analiza factorilor de risc privind managementul situației de urgență generate de virusul SARS-CoV-2 pe teritoriul României la data de 01.02.2022", documente întocmit la nivelul Centrului Național de Conducere și Coordonare a Intervenției. Temeiul legal al adoptării celor două hotărâri contestate l-au constituit prevederile art. 108 din Constituția României, republicată, și cele ale art.3, 4, 6 și art.71 alin.(1) din Legea nr.55/2020.

Ambele hotărâri au fost adoptate prin însușirea proiectului inițiat de Ministerul Afacerilor Interne, dar și de alte organe de specialitate ale administrației publice centrale cu atribuții în acest domeniu, cu respectarea normelor de tehnică legislativă.

Din dosarele administrative depuse pentru fiecare din cele doua hotarari rezulta ca propunerile cuprinse in HCNSU 1/2022 si HCNSU 7/2022 au fost insusite prin emiterea Proiectului de hotarare de guvern aferent, proiect care este semnat si de catre MAI ca initiator.

Din aceasta perspectiva se constata ca MAI si-a insusit ambele hotarari CNSU cu propuneri, inițiind hotărârile de guvern contestate.

La data de 17.02.2022 reclamantul a aratat ca renunta la judecata capatului de cerere avand ca obiect anularea HCNSU 1/2022 si anularea HCNSU 7/2022, cererea sa de renuntare fiind comunicata paratilor si consemnata in scris la dosarul cauzei. Paratul CNSU a depus un in scris la dosar prin care arata ca este de acord cu renuntarea la judecata.

Analizand cererea de renuntare la judecata in conformitate cu prevederile art. 406 Cpc potrivit cu care: "Reclamantul poate să renunțe oricând la judecată, în tot sau în parte, fie verbal în ședința de judecată, fie prin cerere scrisă." si in considerarea manifestarii de voință a reclamantului depusă în scris la dosarul cauzei și pozitia procesuala a paratului CNSU, Curtea urmează să ia act de renuntarea reclamantului la capatul de cerere avand ca obiect anularea HCNSU 1/2022 si anularea HCNSU 7/2022. Avand in vedere aceasta solutie, nu se va mai analiza exceptia lipsei calitatii procesuale pasive invocata de paratul Guvernul Romaniei cu privire la acest capat de cerere.

Cu privire la exceptia lipsei calitatii procesuale pasive a paratului CNSU in ce priveste capatul de cerere de anulare a HG 34/2022 si a HG 171/2022, instanta constata ca legitimarea procesuală pasivă presupune existența unei identități între persoana chemată în judecată și cel care este subiect pasiv în raportul juridic dedus judecării. În dreptul administrativ, acest principiu este circumscris unui anumit specific ce intra sub incidenta prevederilor art. 56 al.2 C.pr.civ. (fapt permis de dispozițiile art. 28 alin. 1 din Legea 554/2004), în sensul că nu este relevantă personalitatea juridică a autorității, ci capacitatea ei de drept administrativ, constând în aptitudinea prevăzută de lege de a realiza anumite acte și operațiuni. Transpusă în dreptul procesual, capacitatea administrativă conferă calitate procesuala pasiva a autorității de a sta în proces, indiferent dacă are sau nu personalitate juridică.

In speta, potrivit dosarului administrativ, CNSU a formulat propunerile care au fost insusite de MAI si care au stat la baza emiterii HG 34/2022 si HG 172/2022.

Potrivit art. 16 din Legea 554/2004 „, Art. 16: Introducerea în cauză a funcționarului

Cererile în justiție prevăzute de prezenta lege pot fi formulate și personal împotriva persoanei care a contribuit la elaborarea, emiterea, adoptarea sau încheierea actului ori, după caz, care se face vinovată de refuzul de a rezolva cererea referitoare la un drept subiectiv sau la un interes legitim, dacă se solicită plata unor despăgubiri pentru prejudiciul cauzat ori pentru întârziere. În cazul în care acțiunea se admite, persoana respectivă poate fi obligată la plata despăgubirilor, solidar cu autoritatea publică pârâtă.

Fata de aceste prevederi legale, instanta constata ca CNSU are calitate procesuala pasiva in cauza, aceasta fiind structura din cadrul MAI in care functioneaza persoanele „care a contribuit la elaborarea, emiterea, adoptarea sau incheierea actului”, existand posibilitatea ca aceste persoane sa fie chemate la un moment dat in judecata in conexiune cu actele deduse judecatii si fiind necesar ca acestea, prin intermediul structurii in care functioneaza, sa isi poata face aparari in cauza cu privire la legalitatea si temeinica actelor contestate. De asemenea, in eventualitatea ca paratul Guvernul Romaniei sau intervenientul MAI vor sa angajeze raspunderea acestei structuri sau a membrilor sai pentru propunerile formulate si care au stat la baza celor doua hotarari de guvern contestate, este necesar ca hotararea judecatoreasca de analiza a validitatii acestor hotarari de guvern sa le fie opozabila.

Ca urmare, exceptia invocata se va respinge ca neintemeiata.

Analizand fondul cauzei, se retin urmatoarele:

In fapt, paratul Guvernul Romaniei a emis Hotararile de Guvern nr. 34/2022 si nr.171/2022

Din preambulul Hotărârii nr. 34/2022 a Guvernului României, rezultă că aceasta a fost adoptată “având în vedere faptul că evaluarea realizată în baza factorilor de risc prevăzuți la art. 3 alin. (4) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, indică necesitatea menținerii unui răspuns amplificat la situația de urgență determinată de răspândirea noului coronavirus, aspecte materializate în cuprinsul documentului intitulat "Analiza factorilor de risc privind managementul situației de urgență generate de virusul SARS-CoV-2 pe teritoriul României la data de 03.01.2022.

În același preambul sunt indicate ca și temeiuri de drept prevederile art. 108 din Constituția României, republicată, cele ale art. 3, art. 4, art. 6 și art. 71 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, precum și dispozițiile O.U.G. nr. 11/2020 privind stocurile de urgență medicală, precum și unele măsuri aferente instituirii carantinei, aprobată cu completări prin Legea nr. 20/2020, cu modificările și completările ulterioare, precum și de prevederile O.U.G. nr. 70/2020 privind reglementarea unor măsuri, începând cu data de 15 mai 2020, în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, pentru prelungirea unor termene, pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, a Legii educației naționale nr. 1/2011, precum și a altor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 179/2020, cu modificările și completările ulterioare.

Totodată, la emiterea actului normativ contestat au fost avute în vedere prevederile Legii nr. 53/2003 – Codul muncii, republicată, ale Legii nr. 81/2018 privind reglementarea activității de telemuncă, precum și prevederile art. 16 alin. (1) și alin. (3) din O.U.G. nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, aprobată cu modificări și completări

prin Legea nr. 15/2005, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 11 alin. (3) din H.G. nr. 557/2016 privind managementul tipurilor de risc.

La art. 1 din actul normativ contestat s-a dispus, începând cu data de 8 ianuarie 2022, prelungirea stării de alertă cu 30 de zile, pe întreg teritoriul țării, iar la art. 2 din același act normativ s-a prevăzut că pe durata prevăzută la art. 1 măsurile de prevenire și control ale infecțiilor cu coronavirusul SARS-CoV-2, condițiile concrete de aplicare și destinarii acestor măsuri, precum și instituțiile și autoritățile publice care pun în aplicare sau urmăresc respectarea aplicării măsurilor pe durata stării de alertă sunt prevăzute în: a) anexa nr. 1 – „Măsuri pentru creșterea capacității de răspuns”; b) anexa nr. 2 – „Măsuri pentru asigurarea rezilienței comunităților”, c) anexa nr. 3 – „Măsuri pentru diminuarea impactului tipului de risc”, anexe care, potrivit art. 6, fac parte integrantă din actul normativ în discuție.

În speță, se constată că majoritatea măsurilor dispuse sunt adoptate în temeiul Legii nr. 55/2020.

În ce privește HG 171/2022, se reține ca sunt valabile constatarile anterior reținute pentru G 43/2022, cu diferența ca la art. 1 se stabilește ca, începând cu data de 7 februarie 2022 se prelungește cu 30 de zile starea de alertă pe întreg teritoriul țării, instituită prin Hotărârea Guvernului nr. 394/2020 privind declararea stării de alertă și măsurile care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare, și ca se face referire și la HG 1183/2021.

Măsurile prevăzute în cele 3 anexe ale celor două hotărâri au conținut similar.

Ca urmare, motivele de nulitate invocate de reclamanti se vor analiza în comun, raportat atât la HG 34/2022 ca și la HG nr. 171/2022, de vreme ce actele administrative normative au texte similare iar reclamantul și intervenientul au invocat, în precizarea de acțiune și cereră de intervenție, ca înțeleg să invoce aceleași motive pentru ambele acte normative.

Potrivit art. 2-3 din Legea nr. 55/2020:

“ART. 2

Starea de alertă reprezintă răspunsul la o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite, determinată de unul sau mai multe tipuri de risc, constând într-un ansamblu de măsuri cu caracter temporar, proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al acesteia și necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății.

ART. 3

(1) Starea de alertă se declară la nivel local, județean sau național, atunci când analiza factorilor de risc indică necesitatea amplificării răspunsului la o situație de urgență, pentru o perioadă limitată de timp, care nu poate fi mai mare de 30 de zile.

(2) Starea de alertă poate fi prelungită ori de câte ori analiza factorilor de risc indică necesitatea menținerii răspunsului amplificat pentru o perioadă de timp suplimentară, care nu poate fi mai mare de 30 de zile.

(3) Starea de alertă încetează, înainte de împlinirea termenului pentru care a fost declarată ori prelungită, atunci când analiza factorilor de risc indică faptul că nu mai este necesară menținerea unui răspuns amplificat.

(4) În aplicarea alin. (1) - (3) se analizează cumulativ următorii factori de risc:

a) amploarea situației de urgență, respectiv manifestarea generalizată a tipului de risc la nivel local, județean sau național;

b) intensitatea situației de urgență, respectiv viteza de evoluție, înregistrată sau prognozată, a fenomenelor distructive și gradul de perturbare a stării de normalitate;

c) insuficiența și/sau inadecvarea capacităților de răspuns;

d) densitatea demografică în zona afectată de tipul de risc;

e) existența și gradul de dezvoltare a infrastructurii adecvate gestionării tipului de risc.”

Dupa cum rezulta cuprinsul art.2 al legii, starea de alerta are ca premisa existenta unei situatii de urgenta, ceea ce presupune, in mod inerent, o anumita gravitate, legiuitorul adaugand in sa conditia ca aceasta stare de urgenta sa fie de amploare și intensitate deosebite, pentru a reliefa suplimentar caracterul exceptional al masurii declararii starii de alerta.

Intervenirea pe teritoriul Romaniei a unei pandemii declarate de către Directorul General al Organizației Mondiale a Sănătății din 11.03.2020 in forma certificata de CNSU prin art.1 din Hotărârea CNSU nr. 36/2020 – “Se certifică pandemia de COVID-19 declarată de Organizația Mondială a Sănătății la data de 11.03.2020 ” – constituie o situație de urgență de amploare și intensitate deosebite, fiind indeplinite condițiile-premisa ale declarării stării de alertă incluse in marjă de apreciere a autoritatii emitente.

Ca urmare, acest motiv de nulitate este neîntemeiat.

In expunerea de motive a Legii 55/2020 se indica necesitatile si principiile care au stat la baza actului normativ mentionat, care constituie cheia in care acest act normativ trebuie interpretat, acestea fiind stabilite „luând în considerare necesitatea asigurării în continuare, chiar și după încetarea stării de urgență, a unei protecții adecvate împotriva îmbolnăvirii cu coronavirusul SARS-CoV-2, dar și crearea în același timp a premiselor-cadru pentru revenirea etapizată, fără sincopă majore, la situația de normalitate, inclusiv prin relaxarea măsurilor luate în contextul instituirii și prelungirii de către Președintele României a stării de urgență pe teritoriul României, având în atenție experiența statelor grav afectate de evoluția virusului și măsurile care au avut

impact pozitiv în prevenirea și limitarea răspândirii acestuia, inclusiv după luarea măsurilor inițiale de primă urgență,

în considerarea necesității instituirii, inclusiv la nivel legislativ, în contextul existenței unei situații de urgență de amploare și intensitate deosebită, a unor mecanisme care să protejeze, în mod adecvat și cu prioritate, drepturile convenționale, unionale și constituționale la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății și având în vedere obligația instituită de Legea fundamentală în sarcina statului de a lua măsuri pentru asigurarea igienei și a sănătății publice a cetățenilor,

întrucât, în conformitate cu prevederile art. 53 din Constituția României, republicată, exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, între altele, pentru apărarea ordinii, a sănătății publice, dar și a drepturilor și a libertăților cetățenilor,

în condițiile în care, în contextul situației de criză generate de pandemia de COVID-19, este necesară adoptarea de către Parlamentul României, prin lege, a unor măsuri restrictive, cu caracter esențialmente temporar și, după caz, gradual, proporționale cu nivelul de gravitate prognozat sau manifestat al acesteia, necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa drepturilor convenționale, unionale și constituționale la viață, integritate fizică și sănătate ale persoanelor, în mod nediscriminatoriu, și fără a aduce atingere existenței altor drepturi sau libertăți fundamentale, ”, iar în art. 1 din Legea 55/2020 se prevede:

„Art. 1 (1) Prezenta lege are ca obiect instituirea, pe durata stării de alertă declarate în condițiile legii, în vederea prevenirii și combaterii efectelor pandemiei de COVID-19, a unor măsuri temporare și, după caz, graduale, în scopul protejării drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății, inclusiv prin restrângerea exercițiului altor drepturi și libertăți fundamentale.

(2) Măsurile restrictive de drepturi prevăzute în prezenta lege, precum și, după caz, cele de renunțare sau de relaxare a acestora se dispun cu respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile. ”

În cadrul Deciziei 392/2020, în analiza criticii de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2) și ale art. 4 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, și stabilind că sunt constituționale în raport cu criticile formulate, Curtea Constituțională a României stabilește următoarele:

„50. Analizând, în continuare, al doilea aspect de neconstituționalitate invocat de autoarea excepției, Curtea constată că acesta vizează dispozițiile Legii nr. 55/2020 care reglementează competența Guvernului de a emite hotărâri prin care să dispună prelungirea stării de alertă, în critica formulată susținându-se că prin aceste prelungiri se poate ajunge la o permanentizare a restrângerii exercițiului unor drepturi fundamentale.

51. Față de aceste critici, Curtea amintește că instituirea stării de alertă, în condițiile Legii nr. 55/2020, reprezintă decizia Guvernului de a interveni printr-un ansamblu de măsuri, pentru a răspunde situației urgente, de o amploare și intensitate deosebite, în condițiile în care viața și sănătatea persoanelor sunt amenințate. Întrucât, așa cum se afirmă în chiar primul articol al actului normativ, o astfel de împrejurare impune acțiuni care pot avea drept consecință restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, Legea nr. 55/2020 a reafirmat, în cuprinsul art. 2, condițiile constituționale ale art. 53 din Legea fundamentală în care o astfel de restrângere poate avea loc. Astfel, măsurile dispuse în timpul stării de alertă nu pot avea decât caracter temporar și trebuie să fie proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al situației care a impus instituirea stării de alertă, respectiv pandemia de COVID-19. Dispozițiile art. 1 alin. (1) precizează și că măsurile dispuse trebuie să fie graduale. De asemenea, restrângerea exercițiului unor drepturi fundamentale nu poate fi justificată decât în măsura în care este necesară „pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății”. Totodată, prevederile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 subliniază că „Măsurile restrictive de drepturi prevăzute în prezenta lege, precum și, după caz, cele de renunțare sau de relaxare a acestora se dispun cu respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile”. Tot din conținutul art. 1 alin. (1) și (2) din Legea nr. 55/2020 reiese că măsurile dispuse pe durata stării de alertă sunt cele consacrate prin lege.

52. Pentru a garanta caracterul temporar al măsurilor dispuse în timpul stării de alertă, dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 prevăd că starea de alertă nu poate fi dispusă decât pentru o perioadă de cel mult 30 de zile. Cu toate acestea, în măsura în care, după expirarea termenului de aplicabilitate a hotărârii anterioare a Guvernului de instituire a acestei stări, se constată că rațiunile care au determinat-o se mențin, legea prevede posibilitatea prelungirii stării de alertă, pentru același termen limitat. Decizia Guvernului este circumscrisă unor condiții obiective, clare, respectiv „ori de câte ori analiza factorilor de risc indică necesitatea menținerii răspunsului amplificat pentru o perioadă suplimentară” și „pentru motive temeinice” [art. 3 alin. (2) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020]. Pentru a asigura transparența criteriilor pe care Guvernul le evaluează cu prilejul declarării și al prelungirii stării de alertă, în cuprinsul art. 3 alin. (4) din Legea nr. 55/2020 legiuitorul a prevăzut, în mod expres, că vor fi avute în vedere: a) amploarea situației de urgență, respectiv manifestarea generalizată a tipului de risc la nivel local, județean sau național; b) intensitatea situației de urgență, respectiv viteza de evoluție, înregistrată sau prognozată, a fenomenelor distructive și gradul de perturbare a stării de normalitate; c) insuficiența și/sau inadecvarea capabilităților de răspuns; d) densitatea demografică în zona afectată de tipul de risc; e) existența și gradul de dezvoltare a infrastructurii adecvate gestionării tipului de risc.

53. Circumscrierea clară a stării de alertă existenței condițiilor obiective care impun declararea acesteia reiese și din prevederile art. 3 alin. (3) din Legea nr. 55/2020, care precizează că: „Starea de alertă încetează, înainte de împlinirea termenului pentru care a fost declarată ori prelungită,

atunci când analiza factorilor de risc indică faptul că nu mai este necesară menținerea unui răspuns amplificat“.

54. Alături de aceste cerințe, măsurile dispuse odată cu emiterea hotărârilor Guvernului pentru prelungirea stării de alertă sunt condiționate de respectarea aceluiași exigențe referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți aplicabile și în cazul declarării stării de alertă. Analizând aceste prevederi legale, Curtea constată că reglementările referitoare la prelungirea stării de alertă prevăd cerințe și criterii clare și suficiente pentru ca decizia executivului să fie circumscrisă în mod strict existenței condițiilor obiective generate de evoluția și efectele pandemiei de COVID-19, astfel încât dispariția factorilor care amenință viața și sănătatea persoanelor să justifice și să determine decizia de încetare a stării de alertă. Dispozițiile art. 3 alin. (2) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 nu permit, așa cum susține autoarea excepției, o permanentizare a stării de alertă, ci doar prevăd menținerea acesteia atât timp cât se păstrează condițiile obiective care justifică instituirea unor măsuri restrictive de drepturi și libertăți fundamentale, cu respectarea condițiilor constituționale ale art. 53. Prin urmare, Curtea apreciază că dispozițiile art. 3 alin. (2) și ale art. 4 alin. (1) din Legea nr. 55/2020 nu contravin, prin conținutul lor, acestor prevederi constituționale“.

Din textele legale citate mai sus, așa cum au fost interpretate prin Decizia 392/2021 a CCR reiese că, la adoptarea actului administrativ normativ de instituire a stării de alertă, paratul trebuie să respecte o serie de principii, și anume că măsurile restrictive adoptate trebuie să aibă caracter esențialmente temporar și, după caz, gradual, să fie proporționale cu nivelul de gravitate prognozat sau manifestat al situației aflate la baza stării de alertă, să fie necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa drepturilor convenționale, unionale și constituționale la viață, integritate fizică și sănătate ale persoanelor, în mod nediscriminatoriu, și fără a aduce atingere existenței altor drepturi sau libertăți fundamentale, măsurile instituite în cadrul stării de alertă având ca scop protejarea drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății, inclusiv prin restrângerea exercițiului altor drepturi și libertăți fundamentale și urmând a se dispune cu respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile.

Ca urmare, prin ipoteza, măsurile instituite prin cele două hotărâri de guvern criticate afectează drepturile și libertățile persoanelor, aspect recunoscut atât în Legea 55/2020, în Decizia 392/2021 a CCR, cât și în cadrul acestor două hotărâri de guvern.

Problemele care vor fi analizate în prezentul litigiu sunt dacă modalitatea în care aceste măsuri afectează drepturile și libertățile fundamentale prevăzute în Constituție este temporară, dacă aceasta este necesară pentru scopul urmărit, dacă ingerința în drepturile persoanelor este proporțională cu nivelul de gravitate al amenințării care a atras-o, precum și dacă ele se aplică nediscriminatoriu, tuturor persoanelor aflate în situații identice sau similare.

Cu privire la caracterul temporar, se observa ca acestea sunt adoptate pentru perioade de 30 de zile, astfel incat aceasta cerinta este satisfacuta.

Imprejurarea ca, prin prelungirea succesiva si imposibilitatea de facto a cenzurarii hotararilor de guvern emise in termenul de 30 de zile de valabilitate, acestea au avut o durata mai mare de 30 de zile, nu are relevanta cu privire la cauzele de nulitate ale celor doua hotarari ce fac obiectul cauzei, deoarece fiecare din acestea a avut o valabilitate de numai 30 de zile, asa cum este prevazut de lege, si dificultatea controlului judiciar prin prisma absentei unui cadru judiciar corect reglementat nu are efect cu privire la valabilitatea acestuia.

In ce priveste cerintele ca masurile sa fie necesare pentru scopul urmarit, ca ingerinta in drepturile persoanelor sa fie proportionala cu nivelul de gravitate al amenintarii care a atras-o si ca acestea sa fie nediscriminatorii, Curtea observa ca, fiind acte administrativ normative derogatorii de la ordinea juridica comuna, in cadrul lor trebuie sa se regaseasca motivele pentru care paratul a apreciat ca masurile dispuse in cuprinsul lor indeplinesc cerintele indicate anterior. In acelasi sens stabilesc si prevederile art. 3, art. 30 al.1 lit.b si art. 31-32 din Legea 24/2000 privind normele de tehnica legislativa pentru elaborarea actelor normative.

In speta, critica reclamantului si intervenientei priveste instituirea unui regim diferit de participare la viata publica si privata intre persoanele care beneficiaza de certificat de vaccinare cu schema completa, persoanele care au trecut prin boala, persoanele care prezinta rezultatul negativ al unui test RT-PCR pentru infectia cu virusul SARS –CoV-2 nu mai vechi de 72 de ore, persoanele care prezinta rezultatul negativ certificat al unui test antigen rapid pentru infectia cu virusul SARS –CoV-2 nu mai vechi de 48 de ore si persoanele care nu prezinta dovada pentru niciuna din imprejurarile de mai sus.

Cu titlu prealabil, se retine ca in cuprinsul actelor administrativ normative contestate nu s-a stabilit ca persoanele care beneficiaza de certificat de vaccinare cu schema completa si persoanele care au trecut prin boala nu pot contracta sau transmite virusul SARS –CoV-2.

Nu sunt invocate dovezi medicale acceptate de OMS potrivit cu care trecerea prin boala sau vaccinarea cu schema completa atrag imunitate totala de la contractarea acestui virus si determina imposibilitatea transmiterii lui.

Din contra, asa cum reiese din datele in notele de fundamentare ale ambelor acte administrativ normative si din situatiile statistice prezentate de Institutul National de Sanatate Publica din Romania, persoanele care au trecut prin boala se pot reinfecta cu virusul, si toate persoanele care au facut schema completa de vaccinare pot sa se infecteze cu acest virus, maladia cunoscand grade de severitate diferita. Toate persoanele care se infecteaza sau reinfecteaza cu virusul SARS –CoV-2 sunt contagioase, trecerea prin boala sau vaccinarea avand efect cu privire la modalitatea in care organismul propriu suporta simptomele infectarii, si nu cu privire la posibilitatea de a transmite virusul catre alte persoane, care se mentine.

Imprejurarea ca gradul de contagiozitate poate fi mai redus, așa cum invoca paratul, potrivit unui studiu recent, decăt la persoanele nevaccinate și netrecute prin boala, este irelevantă, de vreme ce nu există nicio modalitate de a depista ab initio și în absența unui test de specialitate, dacă persoana respectivă este sau nu contagioasă în intervalul prevăzut în cele două hotărâri de guvern criticate.

Singurele dovezi medicale cu grad mare de certitudine, la acest moment, a faptului că o persoană nu poate transmite virusul SARS –CoV-2 la alte persoane cu care intră în contact este rezultatul negativ al unui test RT-PCR pentru infecția cu virusul SARS –CoV-2 nu mai vechi de 72 de ore și rezultatul negativ certificat al unui test antigen rapid pentru infecția cu virusul SARS –CoV-2 nu mai vechi de 48 de ore.

Curtea reține că obligația motivării actului administrativ reprezintă o cerință de legalitate a acestuia unanim acceptată atât pe plan intern, cât și la nivel comunitar.

Instanta subliniază cu valoare de principiu că, privitor la necesitatea motivării în fapt și în drept, într-o măsură suficientă și de natură a permite mai apoi exercitarea neîngrădită a controlului judiciar al instanței de judecată, s-a pronunțat Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 1580 din 11 aprilie 2008 a Secției de Contencios Administrativ și Fiscal, publicată, arătându-se în aceasta că puterea discreționară conferită unei autorități nu poate fi privită, într-un stat de drept, ca o putere absolută și fără limite, căci exercitarea dreptului de apreciere prin încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor prevăzute de Constituție, ori de lege, constituie exces de putere, în contextul în care Constituția României prevede în art. 31 alin. 2 obligația autorităților de a asigura informarea corectă a cetățeanului și asupra problemelor de interes personal, prin urmare, orice decizie de natură a produce efecte privind drepturile și libertățile fundamentale trebuie motivată nu doar din perspectiva competenței de a emite acel act, ci, și din perspectiva posibilității persoanei și a societății de a aprecia asupra legalității măsurii, respectiv asupra respectării granițelor dintre puterea discreționară și arbitrar, fiindcă a accepta teza potrivit căreia autoritatea nu trebuie să-și motiveze deciziile echivalează cu golirea de conținut a esenței democrației și a statului de drept bazat pe principiul legalității.

Cu alte cuvinte, în condițiile în care autoritățile sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra problemelor de interes personal ale acestora și, în condițiile în care deciziile acestor autorități sunt supuse controlului judecătoresc pe calea contenciosului administrativ, nu se poate susține că este permisă absența motivării explicite a actului administrativ atacat.

În lipsa motivării explicite a actului administrativ, posibilitatea atacării în justiție a actului respectiv este iluzorie, de vreme ce judecătorul nu poate specula asupra motivelor care au determinat autoritatea administrativă să ia o anumită măsură și absența acestei motivări favorizează emiterea unor acte administrative abuzive, de vreme ce lipsește de orice eficiență controlul judecătoresc al actelor administrative.

Prin urmare motivarea reprezintă o obligație generală, aplicabilă oricărui act administrativ, ea reprezintă o condiție de legalitate a actului, care face obiectul unei aprecieri în concreto, după natura acestuia și contextul adoptării sale, iar obiectivul său este prezentarea într-un mod clar și neechivoc a raționamentului instituției emitente a actului.

Motivarea urmărește o dublă finalitate; îndeplinește, în primul rând, o funcție de transparență în profitul beneficiarului actului, care va putea, astfel, să verifice dacă actul este sau nu întemeiat și permite, de asemenea, instanței să realizeze controlul său jurisdicțional, deci, în cele din urmă permite reconstituirea raționamentului efectuat de autorul actului pentru a ajunge la adoptarea acestuia.

Așadar, a motiva implică a face cunoscute cu claritate elementele de fapt și de drept care permit înțelegerea și aprecierea legalității sale, iar importanța acestei exigențe depinde în mod considerabil de natura actului, de contextul juridic în care el intervine, precum și de interesul pe care destinatarul actului ar putea să le aibă în primirea acestor explicații și deci motivarea trebuie să permită judecătorului să exercite un control asupra elementelor de fapt și de drept care au servit drept bază de exercitare a puterii de apreciere, deci trebuie realizată într-un mod suficient de detaliat, prin indicarea în speța de față a motivelor pentru care autoritatea emitentă a ajuns la concluzia necesității imputării acestor sume reclamantei, cu alte cuvinte, motivarea trebuie să fie efectivă, respectiv completă, precisă și circumstanțială.

De altfel, și în jurisprudența comunitară s-a reținut că motivarea trebuie să fie adecvată actului emis și trebuie să prezinte de o manieră clară și neechivocă algoritmul urmat de instituția care a adoptat măsura atacată, astfel încât să li se permită persoanelor vizate să stabilească motivarea măsurilor și, de asemenea, să permită curților comunitare competente să efectueze revizuirea actului (cauza C - 367/1995).

Astfel cum a decis Curtea Europeană de Justiție, amploarea și detalierea motivării depind de natura actului adoptat, iar cerințele pe care trebuie să le îndeplinească motivarea depind de circumstanțele fiecărui caz, o motivare insuficientă, sau greșită, este considerată a fi echivalentă cu o lipsă a motivării actelor, mai mult decât atât, insuficiența motivării sau nemotivarea atrage nulitatea sau nevalabilitatea actelor comunitare (cauza C - 41/1969).

O detaliere a motivelor este necesară și atunci când instituția emitentă dispune de o largă putere de apreciere, căci motivarea conferă actului transparență, particularii putând verifica dacă actul este corect fundamentat și, în același timp, permite exercitarea de către curte a controlului jurisdicțional (cauza C - 509/1993).

Ori, în cauză este incontestabil că autorul actului administrativ atacat, ce era dator să-l motiveze și în fapt și în drept, (în contextul în care Curtea subliniază că motivarea unui act administrativ are două laturi esențiale, respectiv indicarea textelor legale aplicabile situației date, precum și, în al doilea rând, indicarea împrejurărilor de fapt pe baza cărora s-a reținut aplicabilitatea acelor texte legale), nu a respectat aceasta cerința legală.

Din perspectiva instanței de judecată, motivarea este decisivă pentru a face demarcația între actul administrativ adoptat în cadrul marjei de apreciere conferite de lege și cel adoptat prin exces de putere, astfel cum este definit acest termen în articolul 2 alin. 1) lit. n) din Legea nr. 554/2004 (Înalta Curte de Casație și Justiție, Decizia nr. 1153/2008).

Motivarea actului administrativ este menită a evita dobândirea de către autoritate a unei puteri discreționare, precum și a asigura exercitarea de către subiectul de drept căruia i se adresează a dreptului la apărare și a celui la un proces echitabil, reglementat prin art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, condiție a cărei nesocotire atrage anulabilitatea actului (Înalta Curte de Casație și Justiție, Decizia nr. 1384/2008).

În continuarea celor arătate privitor la asigurarea dreptului la un proces echitabil celui căruia i se adresează actul administrativ, amintește Curtea că, Curtea Europeană a Drepturilor Omului nu încetează să scoată în evidență principiul fundamental al preeminenței dreptului afirmat încă din hotărârea "Sunday Times"; din 26 aprilie 1979, în contextul în care este știut că beneficiar al garanțiilor asupra cărora statuează art. 6 din Convenție, amintit în alineatul precedent, este "orice persoană"; (Comisia Decizia din 17 decembrie 1968, plângerea nr. 3798/68).

În concluzie, Curtea considera că absența motivării actului administrativ atacat constituie o încălcare a principiului de a asigura informarea corectă a tuturor persoanelor asupra problemelor de interes personal ale acestora.

O concluzie contrară ar fi de natură să înfrângă și prevederile art. 41 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene ce consacră "dreptul la bună administrare";, (conform alineatelor 1 și 2 din acest articol : "orice persoană are dreptul de a beneficia, în ce privește problemele sale, de un tratament imparțial, echitabil și într-un termen rezonabil din partea instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii și acest drept include în principal: (a) dreptul oricărei persoane de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să îi aducă atingere; (b) dreptul oricărei persoane de acces la dosarul propriu, cu respectarea intereselor legitime legate de confidențialitate și de secretul profesional și comercial; (c) obligația administrației de a-și motiva deciziile");) ceea ce evident că nu poate fi acceptat.

Mai mult decât atât, ar nesocoti principiul "egalității armelor"; care cere ca "fiecare parte la un astfel de proces să beneficieze de o posibilitate rezonabilă de a-și expune cauza în fața instanței în condiții care să nu o dezavantajeze în mod semnificativ vis-a-vis de partea adversă"; (Curtea EDO, *Dombo Beheer BV c. Olanda*, hotărârea din 27 octombrie 1993, nr. 274, p. 19; Comisia EDO, dec. din 16 iulie 1968, plângerea nr. 2804/66 *Annuaire de la Convention*, vol. XI, p. 381; Curtea EDO, *Georgiadis c. Greciei*, hotărâre din 29 mai 1997), dar și pe cel al prezumției de nevinovăție fiindcă obligația respectării prezumției de nevinovăție revine nu doar judecătorului, ci tuturor autorităților statului (Curtea EDO, *Allenet de Ribemont*, hotărâre din 10 februarie 1995, nr. 308, p. 16; Curtea EDO, *Daktaras c. Lituaniei*, hotărâre din 10 octombrie 2000).

Motivarea actului administrativ constituie o garanție împotriva arbitrariului și se impune cu deosebire în cazul actelor prin care se modifică ori se suprimă drepturi sau situații juridice individuale și subiective.

Aceasta nu poate fi limitată la considerente legate de competența emitentului ori la temeiul de drept al acesteia, ci trebuie să conțină și elementele de fapt care să permită, pe de-o parte, destinatarilor să cunoască și să evalueze temeiurile deciziei, iar pe de altă parte, să facă posibilă exercitarea controlului de legalitate.

În speta dedusă judecării, se indică o serie de texte legale, referate și acte administrative normative anterioare, însă nu se motivează, în fapt și în drept, nici prin notele de fundamentare și nici prin preambulul hotărârilor criticate, de ce se stabilesc măsuri preferențiale de participare la viața privată și publică a persoanelor care au trecut prin boală sau au parcurs schema completă de vaccinare. Paratul nu arată, în mod obiectiv, de ce aceste persoane au posibilitatea de a exercita mai multe drepturi civile decât cele care nu au trecut prin boală sau nu au parcurs schema completă de vaccinare, de ce acestea nu trebuie să facă dovada că nu sunt contagioase cu virusul SARS-COV 2, deși este medical acceptat că și aceste persoane se pot infecta și pot transmite acest virus. Paratul nu a indicat care este beneficiul public al trecerii prin boală sau vaccinării din perspectiva transmisibilității virusului, față de faptul că ambele hotărâri de guvern sunt adoptate pentru a ocroti valoarea sănătății publice, care este modalitatea în care comunitatea afectată de incidența unui mare număr de cazuri de infectare este protejată prin tratamentul legal favorabil instituit pentru aceste persoane.

De asemenea, legiuitorul secundar nu explică de ce persoanele care au trecut prin boală sau care au parcurs schema completă de vaccinare au situație juridică identică, pentru perioadele stabilite prin hotărârile de guvern, cu cele care prezintă dovada medicală că nu sunt contagioase cu virusul SARS -CO-V2, care sunt argumentele medicale pentru care, din perspectiva interesului public de a reduce răspândirea virusului în cauză în comunitate, interes ce stă la baza adoptării celor două hotărâri indicate, starea de fapt în care se află cele trei categorii de persoane, că și contagiozitatea, este identică.

În plus, legiuitorul nu explică din punct de vedere factual și medical de ce o persoană cu schema completă de vaccinare beneficiază de drepturile civile stabilite prin cele două hotărâri, indiferent de data vaccinării, și de ce există o diferență între perioadele pentru care beneficiază de drepturi civile persoanele vaccinate și cele trecute prin boală.

De asemenea, nu se stabilește ce reprezintă noțiunea de „schema completă de vaccinare”, din punct de vedere medical și al caracteristicilor medicale ale acestei noțiuni.

Nerespectarea obligației de motivare a actului administrativ se sancționează cu anularea acestuia, instanța fiind în imposibilitate de a cenzura legalitatea actului administrativ în absența cunoașterii motivelor de fapt și de drept pe care acesta s-a fundamentat.

Ca urmare, din aceasta perspectiva, cele doua acte administrativ normative sunt afectate de nulitate in ce priveste conditionarea accesului si a participarii destinatarilor acestui act administrativ normativ la serviciile si activitatile mentionate in cadrul celor doua hotarari contestate si al anexelor la acestea, indiferent de persoana fizica sau juridica, de drept privat sau de drept public, care le asigura sau care le organizeaza, de prezentarea dovezii trecerii prin boala sau de prezentarea dovezii realizarii schemei complete de vaccinare.

Curtea retine ca sunt corecte sustinerile paratului, relativ la art. 34 din Constituția României, că dreptul la ocrotirea sănătății persoanei presupune, din partea statului, două obligații principale și anume: de abținere, respectiv de a nu aduce atingere sănătății persoanei prin recurgerea la acțiuni violente/nonviolente, și de asigurare a cadrului necesar protejării dreptului, ambele subsumate interesului public legitim, precum și ca relaxarea treptată presupune evitarea oricăror riscuri de escaladare a cazurilor, prin redeschiderea anumitor evenimente sociale treptat, fiind necesară luarea unor măsuri de precauție, cea mai la îndemână fiind aceea ca persoanele să facă dovada că nu sunt purtătoare de virus, și astfel, că nu vor contribui la răspândirea acestuia în cadrul comunității.

De asemenea, este corect ca măsurile contestate se circumscriu sferei drepturilor care pot fi restrânse de autoritățile competente și reprezintă o restrângere a exercițiului libertății de circulație și a libertății întrunirilor.

Asa cum arata paratul, nu există discriminare când instituirea unor criterii „este justificată obiectiv de un scop legitim”.

In speta dedusa judecatii, inasa, nici din cuprinsul actelor administrativ normative contestate, nici din inscrisurile care stau la baza acestora si care au fundamentat adoptarea lor nu reiese in ce mod prezentarea dovezii privind vaccinarea persoanelor sau trecerea prin boala serveste scopului legitim de limitare a raspandirii pandemiei, care sunt dovezile medicale din care rezulta ca aceste persoane nu sunt contagioase si pentru ce perioada de timp nu sunt contagioase, ca sa se poata aprecia cu privire la faptul ca aceste categorii de persoane se afla in aceeasi situatie, si anume intr-o situatie de netransmisibilitate a virusului.

O motivare in acest sens era cu atat mai necesara, cu cat din datele statistice si medicale care stau la baza ambelor hotarari reiese ca exista un procent de persoane vaccinate care s-au imbolnavit, si chiar au decedat din cauza virusului SARS-COV-2, deci reiese ca persoanele vaccinate pot contracta si transmite virusul in discutie.

Aceeasi este situatia si cu privire la persoanele trecute prin boala, existand persoane care au facut boala de mai multe ori.

In ce priveste fondul problemelor litigioase, si anume daca modalitatea in care masurile criticate afecteaza drepturile si libertatile fundamentale prevazute in Constitutie este necesara pentru scopul urmarit, daca ingerinta in drepturile persoanelor este proportionala cu nivelul de gravitate

al amenintarii care a atras-o, precum si daca ele se aplica nediscriminatoriu, tuturor persoanelor aflate in situatii identice sau similare, Curtea retine ca, asa cum reiese din actele din dosarele administrative, din situatiile statistice intocmite de INS, de situatia transmisiunii virusului raportata de tari cu o rata mare de vaccinate si din datele medicale de notorietate despre pandemie, aceste cerinte nu sunt indeplinite.

Astfel, atat din motivarile care au stat la baza ambelor acte administrativ normative atacate, cat si din celelalte aspecte citate, reiese ca beneficiile vaccinarii sau trecerii prin boala sunt strict personale, acestea crescand capacitatea de aparare a organismului persoanei in cauza fata de boala, reducand severitatea simptomelor si scazand riscul de deces.

Se arata, de asemenea, in cele doua dosare administrative ca persoanele vaccinate sau trecute prin boala au risc scazut de agravare a bolii si, deci, presiunea ingrijirii lor este mai redusa pentru sistemul public de sanatate decat presiunea ingrijirii persoanelor care nu au trecut prin boala sau nu s-au vaccinat.

In acelasi sens s-a aparat paratul si in intampinarea depusa, aratand ca, relativ la vaccinarea populatiei, scopul activitatii de vaccinare a populatiei este asigurarea dreptului la sanatate individuala si colectiva, prin eliminarea sau reducerea morbiditatii, invaliditatii si a mortalitatii prin boli transmisibile. Activitatea de vaccinare este o componenta principala, prioritara a sistemului de sanatate publica prin care se urmareste asigurarea sanatatii indivizilor in cadrul unor comunitati sanatoase.

Aceleasi principii - reducerea morbiditatii si mortalitatii ca urmare a infectarii cu virusul SARS COV 2 si, prin aceasta, mentinerea capacitatii de asistenta medicala din partea sistemului public de sanatate si limitarea efectelor negative pe care pandemia de COVID-19 le-a produs asupra societatii, economiei si vietii oamenilor - stau la baza strategiei de vaccinare din Romania, aprobata prin H.G. nr. 1.031 din 27 noiembrie 2020 privind aprobarea Strategiei de vaccinare impotriva COVID-19 in Romania.

In conformitate cu strategia de vaccinare aprobata de Comitetului national de coordonare a activitatilor privind vaccinarea impotriva SARS-CoV-2, vaccinarea este voluntara/neobligatorie, gratuita si se face cu vaccinuri autorizate de Agentia Europeana a Medicamentului si reprezinta un instrument important pentru prevenirea raspandirii pandemiei, scaderea supraincarcarii unitatilor sanitare, permitand de asemenea redeschiderea unitatilor sanitare pentru pacienti non-covid.

Fara a cenzura in vreun fel astfel de motivari, Curtea observa ca acestea nu analizeaza problema contagiozitatii acestor persoane si a inexistentei riscului de a transmite boala in contextul participarii la manifestarile vietii publice si private.

Practic, este vorba de doua aspecte complet diferite si fara legatura intre ele ale pandemiei: cresterea capacitatii de raspuns a sistemului public de sanatate la numarul de imbolnaviri si reducerea transmiterii comunitare a virusului.

Masurile de restrictie a dreptului de circulatie si a dreptului de asociere, in sens larg, au ca scop declarat reducerea transmiterii comunitare a virusului.

Acestea nu au nicio legatura directa cu cresterea capacitatii de raspuns a sistemului public de sanatate la numarul de imbolnaviri.

Paratul arata ca, prin vaccinare, se favorizeaza cresterea capacitatii de raspuns a sistemului public de sanatate, ceea ce poate fi real. Insa vaccinarea nu este obligatorie, iar masurile dispuse in favoarea persoanelor vaccinate sau trecute prin boala care au ca obiect favorizarea dreptului la circulatie al acestora si a dreptului la asociere, in sens larg, nu au ca obiect aspecte legate de cresterea capacitatii de raspuns a sistemului medical.

Pe de alta parte, exercitarea libertatii de circulatie si de asociere are impact cu privire la transmiterea comunitara a virusului SARS-CoV-2, astfel incat masurile care reglementeaza regulile de participare la viata publica si privata au ca scop reducerea transmisiunii comunitare prin reducerea participarii persoanelor cu privire la care nu se stie daca sunt infectate cu SARS-CoV-2 la intruniri in cadrul carora pot transmite acest virus.

Din aceasta perspectiva, faptul ca o persoana a trecut prin boala sau este vaccinata nu are nicio relevanta, de vreme ce ea poate fi infectata cu SARS-CoV-2 si il poate transmite mai departe. Din perspectiva transmisibilitatii virusului, aceste categorii de persoane se afla in situatie similara cu categoriile de persoane care nu au fost nici vaccinate cu schema completa si nu au trecut nici prin boala sau au fost vaccinate si au trecut prin boala dar perioada prevazuta de cele doua acte administrativ normative a expirat, toate avand capabilitatea de a transmite mai departe virusul.

O persoana poate obtine o crestere a imunitatii, insa aceasta crestere a imunitatii personale nu are ca efect direct eliminarea contagiozitatii acesteia in caz de infectare cu SARS-CoV-2.

Or, masurile dispune prin ambele acte administrative criticate au legatura directa si exclusiva cu notiunea de protectie comunitara fata de transmiterea virusului, si prevad, in scopul reducerii transmisiunii comunitare a virusului, un regim juridic diferit de participare la viata privata si publica pentru aceste persoane decat cel prevazut pentru persoanele care nu au trecut prin boala si nu s-au vaccinat, sau a caror perioada de la trecerea prin boala a expirat, sau care nu au completat numarul de vaccinuri necesar.

De altfel, singura justificare legitima ce poate motiva un astfel de regim juridic diferit al dreptului de libera circulatie este capabilitatea de transmitere comunitara a bolii, care la unele categorii de persoane nu exista si la celelalte, da, eventualele beneficii personale ce pot fi

obținute prin vaccinare și trecerea prin boala neputând constitui un temei justificat de a le acorda acestor persoane un regim de exercitare a drepturilor civile diferit.

Cum vaccinarea sau trecerea prin boala în intervalul prevăzut nu elimină contagiozitatea persoanei eventual infectate sau reinfectate cu virusul în discuție sau o altă variantă a sa, așa cum se observă din chiar fundamentările celor două acte criticate și din situațiile statistice ale țărilor în care rata de vaccinare este mare, cum este, de exemplu, Marea Britanie, măsurile care fac diferența între persoanele vaccinate și trecute prin boală și persoanele nevaccinate și netrecute prin boală și persoanele cu schema incompletă de vaccinare sau cărora le-a expirat perioada de trecere prin boală, nu au o justificare obiectivă și legitimă și nu constituie o ingerință proporțională în drepturile ultimelor categorii de persoane, deoarece toate aceste categorii de persoane se află în situații similare din perspectiva transmisiunii comunitare a virusului.

Beneficiile acordate prin intermediul acestor reglementări diferite pentru persoanele vaccinate par a fi doar recompense mascate pentru că persoanele care s-au vaccinat cu schema completă și elemente de presiune cu privire la persoanele nevaccinate în sensul vaccinării, instituirea unui astfel de sistem de recompense și/sau presiune fiind contrar sistemului normativ în vigoare, cu atât mai mult cu cât în România nu este reglementată obligatia de vaccinare, iar vaccinarea și îmbolnăvirea nu pot constitui o contraprestatie pentru recompense care să conștie în drepturi și libertăți civile.

Analizând din perspectiva impunerii de facto a unei obligații de vaccinare prin conditionarea participării la viața socială și culturală de dovada vaccinării, Curtea observă că nu există nicio motivare medicală cu privire la efectele unei astfel de măsuri. Astfel, nu există o procedură prin care vaccinarea să fie circumscrisă contextului individual al fiecărei persoane - indicații terapeutice, contraindicații, raport risc/beneficiu, posibilitatea incidentei efectelor secundare, măsuri de reparatie în cazul incidentei efectelor secundare -, ci măsura vaccinării este prevăzută de plano, fără a interesa dacă aceasta este benefică individual în caz de vaccinare, dacă este contraindicată și nici care sunt măsurile de reparatie dacă aceasta se dovedește a fi generatoare de prejudicii.

În absența unei motiveri reale, factuale, sprijinită cu dovezi medicale acceptate statal sau la nivelul Uniunii Europene, a introducerii unui regim juridic diferit pentru persoanele vaccinate și cele trecute prin boală, în vederea reducerii transmisiunii comunitare a virusului, aceasta nu poate fi considerată că servește „unui scop legitim”, cu atât mai mult cu cât, din dovezile medicale accesibile consultării publice, niciuna din aceste situații nu are drept efect automat eliminarea contagiozității unei persoane infectate cu virusul SARS-COV-2, și, ca atare, aceste măsuri nu pot avea drept consecință reducerea răspândirii acestui virus de aceste persoane -, astfel încât conduita paratului Guvernul României de a limita drepturile și libertățile civile ale persoanelor care nu au trecut prin boală sau nu au realizat o schema completă de vaccinare față de drepturile și libertățile exercitate de persoanele care au trecut prin boală sau au realizat o schema completă de vaccinare este doar o expresie a arbitrarului autorității, contravine

prevederilor art.1 si 2 din legea 55/2020 si constituie exces de putere in definitia data de art. 2 al.1 lit. n din Legea 554/2004 – „n)exces de putere - exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor;”, drepturile astfel incalcate fiind drepturi vatamate conform definitiei date de art. 2 al.1 lit. o din Legea 554/2004 – „o)drept vătămat - orice drept prevăzut de Constituție, de lege sau de alt act normativ, căruia i se aduce o atingere printr-un act administrativ; ”.

Asa cum rezulta din articolul 4 din din Anexa 2 la HG 34/2022 - MĂSURI pentru asigurarea rezilienței comunităților, si din articolele 1 pct.1-12, 15 si 18, art. 6 pct.1-5, 7- 10 si 12, art.9 pct.1-4 pct. 6-10, art. 11, art.12 din Anexa 3 - MĂSURI pentru diminuarea impactului tipului de risc la HG 34/2022, din art. 4 din Anexa 2 la HG 171/2022- MĂSURI pentru asigurarea rezilienței comunităților si din articolele 1 pct.1- 12, 15 si 18, art. 5, art.8 si art. 10-11 din Anexa 3 - MĂSURI pentru diminuarea impactului tipului de risc la HG 171/2022, drepturile incalcate sunt dreptul la viata privata, dreptul la libera circulatie, dreptul la libertatea constiintei, dreptul la invatatura, dreptul de acces la cultura, dreptul la libertatea intrunirilor, dreptul la munca si la libertate economica, precum si dreptul la protectie al tinerilor si copiilor prevazut de art. 49 al.5 din Constitutie- „, Art. 49: Protecția copiilor și a tinerilor

(...)

(5)Autoritățile publice au obligația să contribuie la asigurarea condițiilor pentru participarea liberă a tinerilor la viața politică, socială, economică, culturală și sportivă a țării.”.

Potrivit art. 5 al.2 si 3 din Legea 55/2020:

„ 2)Măsurile pentru asigurarea rezilienței comunităților sunt:

- a)evacuarea temporară a persoanelor și bunurilor din zona afectată sau posibil a fi afectată;
- b)acordarea de ajutoare de primă necesitate pentru persoanele și animalele afectate;
- c)efectuarea lucrărilor pentru modificarea de urgență a mediului înconjurător și infrastructurii, stabilite de forțele de intervenție pentru oprirea sau limitarea efectelor situației de urgență;
- d)măsuri de protecție a vieții și pentru limitarea efectelor tipului de risc produs asupra sănătății persoanelor, inclusiv instituirea carantinei sau a izolării la domiciliu;

(3)Măsurile pentru diminuarea impactului tipului de risc sunt:

- a)restrângerea sau interzicerea organizării și desfășurării unor mitinguri, demonstrații, procesiuni, concerte sau a altor tipuri de întruniri, în spații deschise, precum și a unor întruniri de natura activităților culturale, științifice, artistice, religioase, sportive sau de divertisment, în spații închise;

- b)restrângerea sau interzicerea circulației persoanelor și vehiculelor în locurile și, după caz, în intervalele orare stabilite;
- c)interzicerea ieșirii din zonele stabilite și, după caz, în intervalele orare stabilite sau instituirea carantinei asupra unor clădiri, localități sau zone geografice;
- d)restrângerea sau interzicerea efectuării de către operatori a transporturilor rutiere, feroviare, maritime, fluviale, aeriene sau cu metroul pe rutele și, după caz, în intervalele orare stabilite;
- e)închiderea temporară a unor puncte de trecere a frontierei de stat;
- f)limitarea sau suspendarea pe durată determinată a activității unor instituții sau operatori economici;
- g)participarea cetățenilor și a operatorilor economici la unele activități în folosul comunităților locale. ”

Toate aceste tipuri de restrictii trebuie aplicate în conformitate cu prevederile art. 1 și 2 din același act normativ, și anume să fie adoptate în scopul protejării drepturilor la viață, la integritate fizică și la ocrotirea sănătății, inclusiv prin restrângerea exercițiului altor drepturi și libertăți fundamentale, să fie dispuse cu respectarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile și să fie proporționale cu nivelul de gravitate manifestat sau prognozat al situației de risc și necesare pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății.

În speta dedusă judecatii, prin adoptarea măsurilor criticate se instituie, cu încălcarea principiului egalității de tratament juridic pentru situații identice sau comparabile, măsuri preferențiale disproportionale de acces la manifestări ale vieții publice și private, bazate pe împrejurări care nu au un impact pozitiv demonstrat pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa vieții, sănătății persoanelor, mediului înconjurător, valorilor materiale și culturale importante ori a proprietății.

Din această perspectivă, măsurile criticate contravin prevederilor Legii 55/2020 și sunt dispuse cu încălcarea principiului ierarhiei actelor normative și a prevederilor art. 4, 13, 77 și 78 din Legea 24/2000 privind tehnica legislativă.

Regimurile juridice diferite stabilite pentru persoanele care au trecut prin boala sau au făcut schema completă de vaccinare, pe de-o parte, și persoanele care nu au trecut prin boala și nu s-au vaccinat, sau fata de care perioada de trecere prin boala a expirat, sau care nu au completat schema de vaccinare sunt nejustificate obiectiv și sunt discriminatorii în sensul art.2 din OG 137/2000, constituind un criteriu arbitrar care are ca scop și efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic,

social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice potrivit cu care: „ Art. 2 (1) Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

(2) Dispoziția de a discrimina persoanele pe oricare dintre temeiurile prevăzute la alin. (1) este considerată discriminare în înțelesul prezentei ordonanțe. ”, persoanele care s-au vaccinat sau au trecut prin boala fiind în aceeași situație, din punct de vedere al posibilității de transmitere a virusului SARS-CoV-2 cu persoanele care nu s-au vaccinat sau nu au trecut prin boala.

De asemenea, Curtea constata ca prevederile criticate privesc drepturile la care se refera art. 1 al.2 lit. c), lit d)punctele i, ii, vii, ix, lit.e) punctele i, iv, v, vi, lit. f) și al. 3 și din OG 137/2000, potrivit cu care:

„ (2) Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi:

a) dreptul la un tratament egal în fața instanțelor judecătorești și a oricărui altui organ jurisdicțional;

b) dreptul la securitatea persoanei și la obținerea protecției statului împotriva violențelor sau maltratărilor din partea oricărui individ, grup sau instituție;

c) drepturile politice, și anume drepturile electorale, dreptul de a participa la viața publică și de a avea acces la funcții și demnități publice;

d) drepturile civile, în special:

(i) dreptul la liberă circulație și la alegerea reședinței;

(ii) dreptul de a părăsi țara și de a se întoarce în țară;

(iii) dreptul de a obține și de a renunța la cetățenia română;

(iv) dreptul de a se căsători și de a-și alege partenerul;

(v) dreptul de proprietate;

(vi) dreptul la moștenire;

(vii) dreptul la libertatea de gândire, conștiință și religie;

(viii)dreptul la libertatea de opinie și de exprimare;

(ix)dreptul la libertatea de întrunire și de asociere;

(x)dreptul de petiționare;

e)drepturile economice, sociale și culturale, în special:

(i)dreptul la muncă, la libera alegere a ocupației, la condiții de muncă echitabile și satisfăcătoare, la protecția împotriva șomajului, la un salariu egal pentru muncă egală, la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare;

(ii)dreptul de a înființa sindicate și de a se afilia unor sindicate;

(iii)dreptul la locuință;

(iv)dreptul la sănătate, la îngrijire medicală, la securitate socială și la servicii sociale;

(v)dreptul la educație și la pregătire profesională;

(vi)dreptul de a lua parte, în condiții de egalitate, la activități culturale și sportive;

f)dreptul de acces la toate locurile și serviciile destinate folosinței publice.

(3)Exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile.

(4)Orice persoană fizică sau juridică are obligația să respecte principiile enunțate la alin. (2). ”, conduita paratului incalcand prevederile al. 4 din textul citat si prevederile art. 16 din Constitutie si art. 14 CEDO.

Ca urmare, instanta va admite in parte actiunea formulata si precizata si va anula in parte HG 34/2022 si HG 171/2022 in ce priveste conditionarea accesului si a participarii destinatarilor acestor acte administrativ normative la serviciile si activitatile mentionate in cadrul celor doua hotarari contestate si al anexelor la acestea, indiferent de persoana fizica sau juridica, de drept privat sau de drept public, care le asigura sau care le organizeaza, de prezentarea dovezii trecerii prin boala sau de prezentarea dovezii realizarii schemei complete de vaccinare.

In ce priveste criticile reclamantului si intervenientului fata de prevederile art. 1 din Anexa 2 la HG 34/2022 si art. 1 din Anexa 2 la HG 171/2022, in acord cu Consiliul Legislativ si reclamantul si intervenientul cauzei, instanta constata ca textele criticate sunt lipsite de claritate, referirea generica la măști de protecție „de tip medical sau FFP2”, fără a se indica actul normativ care stabilește caracteristicile pe care trebuie să le îndeplinească o mască de protecție pentru a intra în această categorie, precum si modalitatea practică prin care se poate stabili că o mască de protecție face parte din această categorie, conferind caracter imprecis si neclar reglementării. În

plus, neclaritatea normei împiedică și constatarea, de către persoanele competente, a nerespectării acestei obligații.

În acest sens, pe lângă lipsa pregătirii de specialitate în domeniul medical, nici agentul constator nu dispune de criterii obiective pe baza cărora să poată stabili că o mască este sau nu este „de tip medical sau FFP2”, neclaritatea normei având consecințe negative și asupra posibilității judecării plângerilor împotriva proceselor-verbale de constatare a contravențiilor și de aplicare a sancțiunilor, întrucât face imposibilă dovedirea, în fața instanței, a nerespectării obligației de a purta o mască de protecție „de tip medical sau FFP2”.

Este adevărat că, potrivit art. 4 al. 1 și 2 din Legea 73/1993 “ Art. 4 (1) Proiectele de ordonanțe și de hotărâri cu caracter normativ se supun spre adoptare Guvernului numai cu avizul Consiliului Legislativ cu privire la legalitatea măsurilor preconizate și la modul în care sunt realizate cerințele prevăzute la art. 3 alin. (3), care se aplică în mod corespunzător.

(2) Avizul este consultativ. ”, astfel încât Guvernul nu este obligat să respecte avizele astfel emise, însă caracterul consultativ al avizelor nu exonerează Guvernul de obligațiile ce îi revin potrivit normelor legale în vigoare.

Or, obligația ca textul normativ edictat să fie clar derivă atât din prevederile art. 1 al 5 din Constituția României, cât și din prevederile art. 3 și art. 8 al.4 din Legea 24/2000 privind tehnica legislativă.

Această obligație nu a fost îndeplinită în ce privește edictarea prevederilor art. 1 din Anexa 2 la HG 34/2022 și art. 1 din Anexa 2 la HG 171/2022, modalitatea de formulare a acestora făcând imposibilă punerea lor în aplicare.

Ca urmare, și solicitarea de anulare a acestor texte se va admite.

În ce privește obligativitatea purtării măștii de protecție și obligativitatea testării, acestea au fost deduse judecării din perspectiva utilității măsurii de protecție contra pandemiei și din perspectiva financiară a posibilității și legalității suportării costurilor cu privire la acestea.

În ce privește utilitatea acestor măsuri în reducerea transmisibilității virusului, Curtea constată că, așa cum reiese din aparările Guvernului și intervenientului accesoriu, aceste măsuri au în mod real ca efect reducerea transmiterii comunitare a acestuia, în condițiile respectării indicațiilor de folosire pentru fiecare produs în parte.

De altfel, utilitatea acestora este motivată în notele de fundamentare prin prisma impactului efectiv pe care îl au de întrerupere a ciclului de transmitere a virusului, măsurile fiind legal adoptate în scopul dezideratului de protecție a sănătății publice.

Din perspectiva impactului financiar, însă, se constată următoarele:

Preliminar, se retine ca, asa cum arata Guvernul si intervenientul sau accesoriu, ambele masuri au ca obiect prevenirea raspandirii virusului in comunitate, valoarea protejata fiind cea a sanatatii publice prevazuta de art. 34 din Constitutie. Ambele parti au invocat ca temei pentru restrangerea drepturilor si libertatilor persoanelor prevederile art. 53 din Constitutie din perspectiva ocrotirii interesului public al sanatatii publice, admitand ca masurile de purtare masca si testare constituie o ingerinta a statului fata de drepturile personale care nu foloseste destinatarilor masurii ci interesului public.

Ca urmare, nici purtarea mastii si nici testarea nu ocrotesc persoana care se supune acestei masuri, ci ocrotesc membrii comunitatii cu care aceasta persoana vine in contact.

Conditiiile impunerii celor doua masuri vor fi analizate, deci, din perspectiva acestor doua aspecte, tinandu-se seama ca niciuna din acestea nu este destinata sa profite persoanei careia ii este impusa - masca previne raspandirea particulelor incarcate cu virus de la persoanele care o poarta, asa cum rezulta din argumentele medicale invocate de Guvern si intervenientul sau accesoriu, si testarea previne participarea la manifestari sociale a unor persoane deja bolnave si care pot imbolnavi alti membri ai comunitatii.

Ambele masuri necesita suportarea unor costuri.

Fiind adoptate in exercitarea prerogativelor date Guvernului prin Legea 55/2020, de restrangere a drepturilor si libertatilor persoanelor in folosul unui interes public, costurile necesitate de suportarea acestor masuri sunt costuri care trebuie suportate de la bugetul de stat sau al unitatilor administrativ teritoriale, Guvernul avand obligativitatea, potrivit art. 6 al. 1, 3 si 4 si art.7 al. 1, 3 si 4 din Legea 24/2000 coroborate cu prevederile art. 30 al.1 lit. b si art. 31 al.1 lit. b-d din acelasi act normativ si cu prevederile art. 1 din Protocolul 1 CEDO sa stabileasca, preliminar adoptarii actelor administrativ normative contestate, atat cine suporta aceste costuri, cat si un mecanism de decont al acestor costuri si care sa poata fi contestat.

La sectiunea impact financiar, insa, in Notele de fundamentare nu este trecut nimic.

Nu este prevazut nici cine suporta aceste costuri - desi este evident ca atat mastile, cat si testele presupun suportarea unor costuri-, nu exista nicio justificare normativa pentru stabilirea lor in sarcina cuiva, nu este prevazuta nicio procedura legata de suportarea acestor costuri.

Potrivit art.44 din Constitutie:

“Art. 44: Dreptul de proprietate privată

(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.

(2) Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.

Cetățenii străini și apatrizii pot dobândi dreptul de proprietate privată asupra terenurilor numai în

condițiile rezultate din aderarea României la Uniunea Europeană și din alte tratate internaționale la care România este parte, pe bază de reciprocitate, în condițiile prevăzute prin lege organică, precum și prin moștenire legală.

(3) Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.

(4) Sunt interzise naționalizarea sau orice alte măsuri de trecere silită în proprietate publică a unor bunuri pe baza apartenenței sociale, etnice, religioase, politice sau de altă natură discriminatorie a titularilor.

(5) Pentru lucrări de interes general, autoritatea publică poate folosi subsolul oricărei proprietăți imobiliare, cu obligația de a despăgubi proprietarul pentru daunele aduse solului, plantațiilor sau construcțiilor, precum și pentru alte daune imputabile autorității.

(6) Despăgubirile prevăzute în alineatele (3) și (5) se stabilesc de comun acord cu proprietarul sau, în caz de divergență, prin justiție.

(7) Dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului.

(8) Avera dobândită licit nu poate fi confiscată. Caracterul licit al dobândirii se prezumă.

(9) Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii. ”, și potrivit art. 56 din legea fundamentală:

„Art. 56: Contribuții financiare

(1) Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice.

(2) Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale.

(3) Orice alte prestații sunt interzise, în afara celor stabilite prin lege, în situații excepționale. ”

De asemenea, potrivit art. 1 din Protocolul 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului:

“ Art. 1 din Protocolul nr. 1 – Dreptul de proprietate

„1. Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauza de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional ”

Sumele de bani aflate în proprietatea fiecărei persoane îi aparțin acesteia, constituie un bun în sensul Convenției și fac parte din averea sa prezumată a fi dobândită licit în sensul Constituției.

În acest sens este și Ghidul privind art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului Protecția proprietății Actualizat la 30 aprilie 2020, care, la paragraful 4 pagina 7 arată ca: “ 4. Conceptul „bunuri” din prima parte a art. 1 din Protocolul nr. 1 este unul autonom, care include atât „bunurile actuale”, cât și activele, inclusiv creanțele, despre care reclamantul poate susține că are cel puțin o „așteptare legitimă”. „Bunurile” includ drepturi „in rem” și „in personam”. Termenul cuprinde bunuri imobile și mobile și alte drepturi de proprietate. ” și la pagina 8 arată ca “ 10. Art. 1 din Protocolul nr. 1 se aplică numai „bunurilor” actuale ale unei persoane [Marckx împotriva Belgiei, pct. 50; Anheuser-Busch Inc. împotriva Portugaliei (MC), pct. 64].

11. Astfel, un reclamant poate pretinde o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 numai în măsura în

care deciziile contestate se referă la „bunurile” sale în sensul acestei dispoziții. „Bunurile” pot fi „bunuri actuale” sau active, inclusiv creanțe, în privința cărora reclamantul poate susține că are cel

puțin o „așteptare legitimă” de a obține exercitarea efectivă a unui drept de proprietate [Pressos Compania Naviera S.A. și alții împotriva Belgiei, pct. 31; J.A. Pye (Oxford) Ltd și J.A. Pye (Oxford) Land Ltd împotriva Regatului Unit (MC), pct. 61; Von Maltzan și alții împotriva Germaniei (dec.) (MC), pct. 74 lit. c); Kopecký împotriva Slovaciei (MC), pct. 35 lit. c)]. ”

Activele financiare ale unei persoane constituie bunuri actuale în sensul art. 1 din Protocolul 1 CEDO.

Impunerea în sarcina fiecărei persoane a unei obligații generatoare de costuri se poate face doar în cadru legal, și doar dacă măsura este proporțională cu scopul urmărit, acest aspect fiind reglementat în mod expres și în art. 56 din Constituție antecitat.

În acest sens, cităm din același Ghid:

“ 68. Art. 1 din Protocolul nr. 1 cuprinde trei reguli distincte. Prima regulă, care figurează în prima teză a primului paragraf, are un caracter general și enunță principiul dreptului la respectarea bunurilor.

Cea de a doua regulă, cuprinsă în a doua teză a primului paragraf, se referă doar la privarea de „proprietate” și face obiectul anumitor condiții. Cea de a treia regulă, prevăzută la al doilea paragraf, recunoaște faptul că statele contractante au dreptul, inter alia, de a reglementa folosința bunurilor conform interesului general [Sporrong și Lönnroth împotriva Suediei, pct. 61; Iatridis

împotriva Greciei (MC), pct. 55; J.A. Pye (Oxford) Ltd și J.A. Pye (Oxford) Land Ltd împotriva Regatului Unit (MC), pct. 52; Anheuser-Busch Inc. împotriva Portugaliei (MC), pct. 62; Ališić și alții împotriva Bosniei și Herțegovinei, Croației, Serbiei, Sloveniei și Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei (MC), pct. 98; Immobiliare Saffi împotriva Italiei (MC), pct. 44; Broniowski împotriva Poloniei (MC), pct. 134; și Vistiņš și Perepjolkins împotriva Letoniei (MC), pct. 93].

69. Cele trei reguli nu sunt „distincte” în sensul că nu sunt neconectate: a doua și a treia regulă se referă la cazurile speciale de ingerință în dreptul la respectarea bunurilor și, prin urmare, ar trebui interpretate în lumina principiului general enunțat la prima regulă [Fostul Rege al Greciei și alții împotriva Greciei (MC), pct. 50; Brunçrona împotriva Finlandei , pct. 65; Anheuser-Busch Inc.

împotriva Portugaliei (MC), pct. 62] (pentru mai multe detalii, a se vedea subcapitolele Privarea de proprietate, Reglementarea folosinței bunurilor sau Regula generală).

70. Pentru a fi considerată compatibilă cu art. 1 din Protocolul nr. 1, ingerința trebuie să îndeplinească anumite criterii: trebuie să respecte principiul legalității și să urmărească un obiectiv legitim prin mijloace proporționale cu obiectivul urmărit [Beyeler împotriva Italiei (MC), pct. 108- 114].

(...)

102. Orice ingerință în drepturile protejate de art. 1 din Protocolul nr. 1 trebuie să îndeplinească cerința de legalitate [Vistiņš și Perepjolkins împotriva Letoniei (MC), pct. 95; Béláné Nagy împotriva Ungariei (MC), pct. 112]. Expresia „în condițiile prevăzute de lege”, referitoare la orice ingerință în dreptul la respectarea „bunurilor”, trebuie interpretată în același mod precum expresia „prevăzută de lege” de la art. 8 în ceea ce privește ingerința în drepturile protejate de această dispoziție sau „prevăzute de lege”, în legătură cu ingerințele în drepturile protejate în temeiul art. 9, 10 și 11 din Convenție.

103. Principiul legalității reprezintă prima și cea mai importantă cerință a art. 1 din Protocolul nr. 1. A doua teză a primului paragraf autorizează privarea de „proprietate” „în condițiile prevăzute de lege”, iar al doilea paragraf recunoaște că statele au dreptul de a reglementa folosința bunurilor, prin adoptarea de „legi”. În plus, statul de drept, unul dintre principiile fundamentale ale unei societăți democratice, este inerent tuturor articolelor Convenției [Iatridis împotriva Greciei (MC), pct. 58; Fostul Rege al Greciei și alții împotriva Greciei (MC), pct. 79; Broniowski împotriva Poloniei (MC), pct. 147].

104. Existența unui temei legal în dreptul intern nu este suficientă, în sine, pentru a îndeplini principiul legalității. În plus, temeiul legal trebuie să aibă o anumită calitate, și anume să fie compatibil cu statul de drept și să ofere garanții împotriva arbitrarului. În această privință, trebuie subliniat că, atunci când este vorba despre „lege”, art. 1 din Protocolul nr. 1 face trimitere la același concept precum cel la care face trimitere Convenția la alte dispoziții atunci când

utilizează acest termen, concept care cuprinde dreptul comun și jurisprudența [Špaček, s.r.o., împotriva Republicii Cehe, pct. 54; Vistiņš și Perepjolkins împotriva Letoniei (MC), pct. 96].

105. Cerința de „legalitate” în sensul Convenției impune, de asemenea, compatibilitatea cu statul de drept, care include lipsa caracterului arbitrar (East West Alliance Limited împotriva Ucrainei, pct. 167; Ünsper Paket Servisi SaN. Ve TiC. A.Ş. împotriva Bulgariei, pct. 37). Divergențele din jurisprudență pot crea o incertitudine juridică incompatibilă cu cerințele statului de drept [Molla Sali împotriva Greciei (MC), pct. 153].

106. Principiul legalității presupune, de asemenea, ca dispozițiile aplicabile ale dreptului intern să fie suficient de accesibile, precise și previzibile în aplicarea lor [Beyeler împotriva Italiei (MC) pct. 109; Hentrich împotriva Franței, pct. 42; Lithgow și alții împotriva Regatului Unit, pct. 110; Ališić și alții împotriva Bosniei și Herțegovinei, Croației, Serbiei, Sloveniei și Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei (MC), pct. 103; Centro Europa 7 S.R.L. și di Stefano împotriva Italiei (MC), pct. 187; Hutten-Czapska împotriva Poloniei (MC), pct. 163]”

Având în vedere că măsurile de purtare a măștii și de efectuare de teste servesc unui interes public, atunci costurile acestora servesc, de asemenea, unui interes public, nu interesului individual al persoanelor care sunt supuse măsurii.

Suportarea acestor costuri de persoanele care trebuie să respecte aceste măsuri constituie o ingerință în dreptul lor de proprietate.

Pentru a fi legală, această ingerință trebuie să fie, întâi, prevăzută de lege, și al doilea să fie proporțională cu scopul legitim urmărit.

În speță, ingerința nu este prevăzută de lege. Astfel, potrivit și art. 56 din Constituție, singurele forme de contribuție ale cetățenilor la cheltuielile publice, cum sunt cele de protejare a unor interese publice, sunt cele ce se încadrează în categoria taxelor și impozitelor și cele ce sunt prevăzute de lege în împrejurări excepționale, orice alte prestații fiind interzise.

Costurile cu măștile și procedurile de testare nu figurează în cadrul legal stabilit de Codul fiscal în ce privește taxele și impozitele, nefiind taxă sau impozit, și nici în cadrul legal în ce privește exproprierile de utilitate publică.

De asemenea, nu s-a prevăzut vreo formă legală de confiscare cu privire la sumele de bani ce reprezintă costul măștilor și testelor.

Nu există niciun text legal care să pună în sarcina destinatarului măsurii de purtare a măștii sau efectuare test obligația de a suporta costurile respectării acestor măsuri. Legea 55/2020 stabilește că se pot impune măsuri precum purtarea măștii sau testarea, însă, la niciun moment nu prevede că și costul acestor măsuri trebuie suportat de persoanele destinate.

Fiind masuri luate pentru protejarea unui interes public, costurile acestora trebuie suportate de catre stat, o abordare contrara constituind o confiscare de facto a unei parti a averii dobandita licit si fiind expres interzisa atat de art. 56 din Constitutie, de art. 44 din Constitutie, cat si de art. 1 din Protocolul 1 CEDO.

Conduita Guvernului de a nu identifica si analiza impactul financiar dat de impunerea obligatiilor de purtare a mastii si de testare, de a nu stabili o procedura de decont a acestora, si, in mod corelativ, de a le impune de facto in sarcina cetatenilor care sunt sanctionati daca nu se supun acestor obligatii fie prin pierderea unor drepturi civile, fie prin amenzi contraventionale, echivaleaza cu o confiscare de fapt a sumelor de bani reprezentand aceste costuri, confiscare contrara legii.

In ce priveşte proportionalitatea masurii de impunere a costurilor respective in sarcina cetatenilor, Curtea retine ca, costurile mastilor si a testelor, prin frecventa cu care trebuie folosite potrivit celor doua hotarari, sunt prohibitive atat pentru persoanele cu salariul minim pe economie, cat si pentru persoanele cu salariul mediu pe economie sau cu venituri medii.

Acestea, daca doresc sa isi exercite drepturile si libertatile in mod firesc, trebuie sa schimbe o masca la 4 ore si sa efectueze un test antigen la 48 de ore sau un test PCR la 72 de ore.

Acest lucru nu se poate realiza in fapt, de una din aceste persoane, mai ales daca are in intretinere o alta persoana - copil, parinte -, pe langa costurile aferente traiului zilnic.

In acest context, in fapt, persoana in cauza este exclusa de la viata publica in situatia in care nu poate respecta obligatiile puse in sarcina sa din cauza insuficientei veniturilor.

Sub acest aspect, impunerea acestor masuri de protectie - masca, test - prin impunerea costurilor aferente in sarcina persoanelor, constituie o ingerinta disproportionata a statului in drepturile si libertatile destinatarilor, inclusiv in dreptul de proprietate privata, existand modalitati mult mai putin invazive de atingere a dezideratului social de protectie a sanatatii publice.

Practic, statul impune respectarea de catre populatie a unor masuri care genereaza costuri, fara a prevedea modalitatea de suportare a acestor costuri si, ca urmare, pune destinatarii masurilor in imposibilitate factuala a respectarii acestor masuri. Coroborat cu faptul ca sunt prevazute sanctiuni pentru nerespectarea masurilor dispuse, in realitate paratul Guvernul Romaniei pune persoanele destinate ale masurilor stabilite prin cele doua hotarari de guvern in imposibilitate factuala de a avea orice forma de viata sociala, mai ales in situatia in care acestia nu dispun de mijloacele financiare de a achita costurile masurilor dispuse de stat si care nu le profita in niciun fel, ci ocratesc interesul public.

In acest sens citam din Ghidul privind art. 1 din Protocolul nr. 1 – Protecția proprietății Curtea Europeană a Drepturilor Omului 27/85 Ultima actualizare: 30.04.2020 :

“ 124. Pentru a fi compatibilă cu regula generală enunțată la prima teză a primului paragraf din art. 1 din Protocolul nr. 1, o ingerință în dreptul la respectarea „bunurilor”, în afară de faptul că trebuie să fie prevăzută de lege și în interesul public, trebuie să asigure un „just echilibru” între cerințele de interes general ale comunității și cerințele privind protecția drepturilor fundamentale ale persoanei [Beyeler împotriva Italiei (MC), pct. 107; Ališić și alții împotriva Bosniei și Herțegovinei, Croației, Serbiei, Sloveniei și Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei (MC), pct. 108].

125. Cu alte cuvinte, în cauzele care implică o presupusă încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1, Curtea trebuie să verifice dacă, ca urmare a acțiunii statului sau a lipsei de acțiune, persoana în cauză a trebuit să suporte o sarcină disproporționată și excesivă. Pentru a evalua respectarea acestei cerințe, Curtea trebuie să efectueze o examinare globală a diferitelor interese în cauză, ținând seama de faptul că scopul Convenției este să garanteze drepturi care sunt „practice și efective”. În acest context, trebuie subliniat că incertitudinea, fie ea legislativă, administrativă sau decurgând din practicile aplicate de autorități, este un element care trebuie luat în considerare la aprecierea comportamentului statului [Broniowski împotriva Poloniei (MC), pct. 151].

126. Căutarea acestui echilibru este inerentă în întreaga Convenție și se reflectă, de asemenea, în structura art. 1 din Protocolul nr. 1 [Sporrong și Lönnroth împotriva Suediei, pct. 69; Brumărescu împotriva României (MC), pct. 78; Saliba împotriva Maltei, pct. 36; Bistović împotriva Croației, pct. 34].

127. Aspectul dacă a fost găsit un just echilibru devine relevant numai după ce s-a stabilit că ingerința în cauză servește interesului public, a îndeplinit cerința de legalitate și nu a fost arbitrară [Iatridis împotriva Greciei (MC), pct. 58; Beyeler împotriva Italiei (MC), pct. 10]

(...)

130. În cadrul acestei examinări, Curtea ia în considerare numeroși factori. Nu există o listă fixă de astfel de factori. Aceștia variază de la caz la caz, în funcție de circumstanțele cauzei și de natura ingerinței în discuție.

131. În general, atunci când miza o reprezintă o problemă de interes public, autorităților publice le revine sarcina de a acționa în timp util și într-o manieră adecvată și consecventă (Fener Rum Erkek Lisesi Vakfi împotriva Turciei, pct. 46; Novoseletskiy împotriva Ucrainei, pct. 102). Curtea are în vedere comportamentul părților în ansamblul procedurii, inclusiv măsurile luate de stat [Beyeler împotriva Italiei (MC), pct. 114; Bistović împotriva Croației, pct. 35].

132. Dintre factorii tipici pentru examinarea testului justului echilibru în contextul art. 1 din Protocolul nr. 1 enumerăm următorii.

a. Factori procedurali

133. Deși art. 1 din Protocolul nr. 1 nu conține nicio cerință procedurală explicită, a fost interpretat în sensul că persoanelor vătămate de o măsură care le afectează „bunurile” trebuie să li se acorde o posibilitate rezonabilă de a se adresa autorităților responsabile pentru a contesta în mod efectiv respectivele măsuri, invocând, după caz, ilegalitatea sau un comportament arbitrar și nerezonabil [G.I.E.M. S.R.L. și alții împotriva Italiei (fond) (MC), pct. 302; Yıldırım împotriva Italiei (dec.); AGOSI împotriva Regatului Unit, pct. 55 și 58-60; Air Canada împotriva Regatului Unit, pct. 46; Arcuri și alții împotriva Italiei (dec.); Riela și alții împotriva Italiei (dec.)]. Aceste garanții procedurale sunt inerente principiului legalității [Lekić împotriva Sloveniei (MC), pct. 95] (a se vedea supra, subcapitolul Principiul legalității).

134. Pentru a aprecia dacă această condiție a fost îndeplinită, Curtea trebuie să aibă o imagine completă a procedurilor aplicabile (AGOSI împotriva Regatului Unit, pct. 55; Bowler International Unit împotriva Franței, pct. 44-45; Jokela împotriva Finlandei, pct. 45; Denisova și Moiseyeva împotriva Rusiei, pct. 59; Microintelect OOD împotriva Bulgariei, pct. 44).

135. În cauzele în care reclamantii nu au avut posibilitatea de a contesta în mod efectiv măsura, Curtea a constatat că le-a fost impusă o sarcină excesivă (Hentrich împotriva Franței, pct. 49; Könyv-Tár Kft și alții împotriva Ungariei, pct. 59; Uzan și alții împotriva Turciei, pct. 215). Curtea verifică dacă procedura aplicată a oferit reclamantului o posibilitate echitabilă de a-și apăra interesele (Bäck împotriva Finlandei, pct. 63). ”

În speta nu s-a prevăzut o procedură de suportare sau decont a acestor costuri, procedura care sa poata fi urmată sau contestată de către persoanele destinate ale obligațiilor impuse.

În plus, nu s-a stabilit o procedură de despăgubire a persoanelor care deja au suportat costuri legate de implementarea măsurilor de purtare masca sau de testare.

Curtea reține ca, potrivit principiului ierarhiei actelor normative, prevederilor art. 1 al.5 din Constituție, prevederile art. 134 din Constituție și prevederilor art. 77-78 din Legea 24/2000, prevederile hotărârilor de guvern trebuie să respecte legea, legea trebuie să respecte Constituția, iar dreptul intern trebuie să respecte Convenția de Europeană a Drepturilor Omului, care prevalează în caz de contradicție.

În ce privește interpretarea acestora, interpretul trebuie să respecte sensul actului normativ cu forță superioară - hotărârile de guvern se interpretează în sensul în care respecta legea, legea în sensul în care se respecta Constituția, și Constituția în sensul în care se respecta CEDO.

Respectând aceste reguli, se constată că, în cauză, paratul Guvernul avea obligația de a se asigura că respecta dreptul de proprietate al persoanelor față de care a dispus respectarea unor obligații în protejarea interesului public, prin identificarea sursei de finanțare a costurilor necesitate de respectarea acestor măsuri, prin stabilirea unei proceduri de punere la dispoziție față de destinatarii măsurilor a măștilor și a testelor, în mod gratuit sau prin stabilirea unei proceduri de

decont a acestor costuri, aceste obligații revenindu-i atât în virtutea dreptului intern, cât și a CEDO:

“ 179. Într-o serie de cauze care priveau obligațiile pozitive care decurg din art. 1 din Protocolul nr. 1, Curtea a subliniat, în special, importanța principiului bunei guvernante. Acest principiu prevede că, atunci când este în joc o chestiune de interes general, în special atunci când afectează drepturile fundamentale ale omului, inclusiv dreptul de proprietate, autoritățile publice trebuie să acționeze în mod prompt și adecvat și, mai presus de toate, coerent [*Beyeler împotriva Italiei* (MC), pct. 120; *Megadat.com SRL împotriva Moldovei*, pct. 72; *Rysovskyy împotriva Ucrainei*, pct. 71; *Moskal împotriva Poloniei*, pct. 72]. Această obligație este relevantă atât în contextul obligațiilor negative, cât și al celor pozitive impuse statului de art. 1 din Protocolul nr. 1. Principiul bunei guvernante nu ar trebui, ca regulă generală, să împiedice autoritățile să corecteze erorile ocazionale, chiar și cele rezultate din propria neglijență.” (Ghidul privind art. 1 din Protocolul nr. 1 – Protecția proprietății Curtea Europeană a Drepturilor Omului 27/85 Ultima actualizare: 30.04.2020).

Guvernul României nu a respectat principiul bunei guvernări în ce privește determinarea sursei financiare pentru costurile de achiziție de măști și teste impuse populației, nu a stabilit o procedură care să privească suportarea acestor costuri sau decontul lor, nu a prevăzut nicio măsură de compensare pentru persoanele private ce suportă aceste costuri destinate utilității publice, nu și-a respectat obligația de a nu aduce atingere proprietății private, acționând prin exces de putere față de drepturile și interesele persoanelor așa cum au fost ele mai sus identificate, astfel încât instanța va anula în parte HG 34/2022 și HG 171/2022 în ce privește conditionarea accesului și a participării destinatarilor acestor acte administrativ normative la serviciile și activitățile menționate în cadrul celor două hotărâri contestate și al anexelor la acestea de prezentarea dovezii testării în condițiile în care costurile activității de testare nu sunt suportate de către stat, de unitățile administrativ teritoriale sau de instituții sau autorități publice, după caz.

De asemenea, va anula în parte HG 34/2022 și HG 171/2022 în ce privește instituirea obligației purtării măștii de protecție în condițiile în care costurile de achiziționare ale acestor măști nu sunt suportate de către stat, de unitățile administrativ teritoriale sau de instituții sau autorități publice, după caz.

În ce privește situațiile în care purtarea măștilor de protecție este contraindicată medical, Curtea reține că impunerea față de individ a unei măsuri care servește interesului public nu se poate face cu încălcarea dreptului individual la respectarea sănătății acestuia, o astfel de abordare constituind o ingerință nejustificată și disproporționată în dreptul unei persoane la viață și la sănătate.

Ca urmare, cele două hotărâri se vor anula în ce privește instituirea obligației purtării măștii de protecție în condițiile în care acestea sunt contraindicate medical.

Instanta, fata de cele de mai sus si vazand criticile formulate, va mentine in rest actele administrative contestate si va respinge in rest actiunea de anulare a acestora.

Fata de prevederile art. 61, art. 63 si art.65-66 C.p.c. si cele constatate anterior, instanta va admite in parte cererea de interventie accesorie in interesul intimatului, in masura respingerii actiunii.

In baza art. 453 C.p.c. va obliga Guvernul Romaniei la plata catre reclamant a sumei de 120 de lei cu titlu de cheltuieli judiciare reprezentand taxa de timbru.

Prezenta hotarare se va publica in Monitorul Oficial in eventualitatea ramanerii sale definitive, fata de prevederile art. 23 din Legea 554/2004.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN NUMELE LEGII,

HOTĂRĂȘTE:

Ia act de renuntarea reclamantului la capatul de cerere avand ca obiect anularea HCNSU 1/2022 si anularea HCNSU 7/2022.

Respinge exceptia lipsei calitatii procesuale a CNSU invocata fata de capatul de cerere avand ca obiect anularea HG 34/2022 si anularea HG 171/2022.

Admite in parte actiunea formulata si precizata de reclamantul (...), având CNP (...) în contradictoriu cu pârâți Comitetul Național pentru Situații de Urgență, cu sediul în București, Palatul Piața Victoriei nr.1, sector 1 și Guvernul României prin Secretariatul General al Guvernului, cu sediul în București, Piața Revoluției nr.1A, sector 1 și intervenient principal Asociația (...), cu sediul în (.....) și intervenient accesoriu Ministerul Afacerilor Interne, cu sediul în București, Piața Revoluției nr.1A, sector 1.

Admite in parte cererea de interventie principala.

Anuleaza in parte HG 34/2022 si HG 171/2022 in ce priveste conditionarea accesului si a participarii destinatarilor acestor acte administrativ normative la serviciile si activitatile mentionate in cadrul celor doua hotarari contestate si al anexelor la acestea de prezentarea dovezii trecerii prin boala sau de prezentarea dovezii realizarii schemei complete de vaccinare.

Anulează in parte 34/2022 si HG 171/2022 in ce priveste conditionarea accesului si a participarii destinatarilor acestor acte administrativ normative la serviciile si activitatile mentionate in cadrul celor doua hotarari contestate si al anexelor la acestea de prezentarea dovezii testarii in conditiile

in care costurile activitatii de testare nu sunt suportate de catre stat, de unitatile administrativ teritoriale sau de institutii sau autoritati publice, dupa caz.

Anuleaza in parte HG 34/2022 si HG 171/2022 in ce priveste instituirea obligatiei purtării măștii de protecție in conditiile in care costurile de achizitionare ale acestor masti nu sunt suportate de catre stat, de unitatile administrativ teritoriale sau de institutii sau autoritati publice, dupa caz si in conditiile in care acestea sunt contraindicate medical..

Anuleaza art. 1 din Anexa 2 la HG 34/2022 si art. 1 din Anexa 2 la HG 171/2022.

Mentine celelalte dispozitii ale celor doua acte administrativ normative criticate.

Obliga Guvernul Romaniei la plata catre reclamant a sumei de 120 de lei cu titlu de cheltuieli judiciare reprezentand taxa de timbru.

Respinge in rest actiunea.

Admite cererea de interventie accesorie in masura respingerii actiunii.

Prezenta hotarare se va publica in Monitorul Oficial in eventualitatea ramanerii sale definitive, fata de prevederile art. 23 din Legea 554/2004.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare, recursul urmând a se depune la CURTEA DE APEL București-Secția a VIII-a CAF.

Pronunțată prin intermediul grefei, azi, 22.02.2022..

PREȘEDINTE, GREFIER,

ADINA ELVIRA GHIȚĂ DAN ALEXANDRU DINU

red/thred AEG